

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ
ΡΟΜΑΝΤΙΟ :

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

№ 6

ΔΡΧ. 5

72

Σελίδες

Οπισκοπός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ : ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ■ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ : ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 6 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟ.ΟΣ. Β', ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 17 ΙΟΥΛΙΟΥ 1938

Σμῆνς. ἔδωκ...

..καὶ οἱ ἄλλοι

Θάνατοι ἀλλεπάλληλοι εἰς τὰς τάξεις τῆς ἐλληνικῆς δημοσιογραφίας. Μετὰ τὸν Σ. Νικολόπουλον καὶ τὸν Γ. Βουταγιάν, ἕνας ἀκόμη ἀριστεύς ἐξελίχεν: ὁ Δημήτριος Ἀραβυτινῆς, διευθυντὴς τῆς «Βραδυνῆς». Ὁ μεταστάς ὑπῆρξεν ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ἐμπνευσμένους διαφωτιστὰς τῆς ἐλληνικῆς κοινῆς γνώμης καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον ἐνθουσιώδεις ὁδηγητὰς τοῦ λαοῦ εἰς τὴν μεγάλην λεωφόρον τῶν ἐθνικῶν ἰδεωδῶν.

Ητο ταῦρος καὶ δὴ μαινόμενος. Διὰ τοῦτο καὶ ἐπέπεσον ἐναντίον δύο δεσποινίδων, τῆς Ἑλίζας Βαμβάκᾳ καὶ τῆς Ασπασίας Μπαρτζῆ, ἐν μέσῳ Πειραιῆ καὶ τὰς παρέσυρε καὶ τὰς ἐτραυμάτισε σοβαρῶς. Τὸ δράμα συνέβη πρὸ δύο-τριῶν ἡμερῶν, ἐν ὥρᾳ μεσημέριος καὶ ὑπὸ θερμοκρασίαν 39 βαθμῶν Κελσίου. Πολὺ φυσικόν, ἂν μάλιστα ὁ καῦσαν συνεχισθῇ, ὅπως συνεχίζεται, ἐπ' ὀλίγας ἀκόμη ἡμέρας, τὸ παράδειγμα τοῦ ταύρου ἀσφαλῶς θὰ τὸ ἀκολουθήσουν καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι. Καὶ μὴ πρὸς

κακοφανισμὸν οὐδεμιᾶς ἀρχῆς. Τὰ αἰτία ποὺ θὰ γίνοντο αὐτοὶ ὅλοι οἱ δίποδες, ἄς παῖν τὰ ἔθρη εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ καύσωνος.

Σίγουρα ὁ Καραγιαννόπουλος αὐτὸς τῆς Θεσσαλονικῆς ποὺ ὑπέστη τὴν ἐγγύρησιν διὰ τὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ καρκίνου καὶ ποὺ ἀντὶ τούτου ὁ χειρουργὸς ἀνέσυρεν ἀπὸ τὸν στομάχον του ἕνα ὀλόκληρον... κάστανον, εἶνε ἀνθρώπος ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου. Ὁ εὐλογημένος δὲν ἐλάθεν ὅπ' ὅμιν του ἄφ' ἑνὸς ὅτι τὸ στομάχι δὲν εἶνε φουδὸν κι' ἄφ' ἑτέρου ὅτι δὲν βρισκόμαστε πιά στὸν χεῖμῶνα;

Ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴν ὀργανομενῆς Μεγάλῃς Διεθνoῦς Ἑκθέσεως ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐξητήθη νὰ τῆς ἀποσταλοῦν διάφορα ἀρχαῖα γλυπτὰ ἔργα, διὰ νὰ ἐκτεθῶν ἐκεῖ. Ἄλλ' ἀποφάσκει τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ μας Συμβουλίου, ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Παιδείας δὲν ἐνέκρινε τὴν αἴτησιν.

Καὶ πολὺ ὀρθῶς. Δεδομένου ὅτι τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα γλυπτὰ ἔργα, ποὺ φιλοξενοῦν τὰ Μουσεία τῆς Ἑλλάδος, παριστάνουν γυμνά, τίς ἡ ἀνάγκη νὰ ὑποβληθῶν στὰς ταλαιπωρίας ἐνὸς ὑπεραντλαντικοῦ ταξιδίου; Μήπως αἰσθάνονται τὸν φοβερὸν καῦσωνα διὰ ν' ἀποζητήσουν μίαν δριυστικὴν ἐκδρομὴν; Ἐξ ἄλλου καθὼς εἶνε ἀπό, μάρμαρο, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε καὶ κρύα σάν... μάρμαρο!

Υπόθεσις ποὺ ἐνθυμίζει τὰς «Χιλιάς καὶ μίαν νύκτας» καὶ κατὰ τὴν ἰσοπεδίωσιν. «Εἰς τὸν ὄριον Κολίνας—λέγει τελευταῖως ἀνακοινωθὲν τηλεγράφημα

ἐκ Τριπόλεως—ἡ Δήμητρα Π. ἐγέννησε τέρας, τὸ ὁποῖον φέρει πτέρυγας, δύο κερατοειδῆ ὀστά, κεφαλὴν ἀετοῦ καὶ πόδας σκυλοῦ».

Ἐὰ εἴχομεν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς τοῦ τέκνου τῆς κυρᾶ-Δήμητρας ὡς τέραςτος εἶνε πολὺ ἐσφαλμένος, καὶ ἄστοχος. Αὐτὸ ποὺ πιστευομένον εἶν' ὅτι πρόκειται μᾶλλον περὶ προτύπου, παραχθέντος ὑπὸ τῆς φύσεως καὶ συμβολίζοντος τήνου/χρονον ἐξέλιξιν. Καθ' ὅσον μὲ τὴν σημερινὴν κίνησιν τῶν τροχῶν εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὰ καθημερινὰ ἐξ αὐτῆς δυστυχήματα χρειάζονται πράγματι εἰς τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον πόδια λαγυνικοῦ καὶ πτερὰ ἀετοῦ διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν προσωπικὴν του ἀκεραιότητά

Ριζοσπαστικώτατοι, τέλος πάντων, αὐτοὶ οἱ σύγχρονοι ποιηταί, σαλαστοποιούντες τὸν πλέον ἐκάλλον ρωμαντισμὸν μὲ τὸν πλέον στυγνὸν ρεαλισμὸν. Οὕτως ἀναγινώσκει κανεὶς στροφὰς ἀξιοκαρτέρους ὡς ἡ κάτωθι:

«Κί' ὕστερα—θυμᾶσαι;—μιά κοιλούρα πῆρες ἀπ' τὸν γέρο κοιλουρτζῆ... Κάτασε στῆς σκάλας τὸ πεζούλι καὶ τὴ μοιραστήκαμε μαζί...»

Ἄλλ' αὐτὸς πλέον δὲν εἶνε λυρισμός, πηγάζων ἐκ τῆς καρδίας, ἀλλά... γουργουρισμός, προερχόμενος κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ στομάχου!

Ὁ συντάσσων τὴν ἀλληλογραφίαν φιλολογικῆς σελίδος μίαν καθημερινὴν ἐφημερίδας ἀπαντᾷ πρὸς ἕνα συνεργάτην τῆς ποιητῆς: «Νὰ συνεχίσετε καὶ θὰ ἐπιτύχετε καλὰς ἐπιδόσεις συντάμης. Τὸ γράφει ἀρὰ γε αὐτὸ διὰ τὸν ἱππὸν Ἀμποῦ Χαφίφ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦλθεν οὐτε πλάσε;

Διάβολε, οἱ ποιητὰς δὲν καθάλλι κεῖνον μήπως τὸν Πήγασον, ὁ ὁποῖος παρ' ὅλα τὰ φτερά του, ἦταν ἄλογο καὶ ἄλογο ταχύ, ποὺ θάρχεται γκαγιάν ἂν ὠργανῶνται τὰν στὸν Ὀλύμπο κοῦρρες;

Σωρεῖα θαυμάζον! Ἀπ' ὅλας τὰς γωνίας τῆς ἐλληνικῆς γῆς, ἀπὸ τοῦ Ἡράκλειον τῆς Κρήτης, ἀπὸ τῆς Κέρκυρας, ἀπὸ τῆς Σύρον, ἀγγέλλονται εἰς τὰς ἐφημερίδας θαύματα. Ἐδῶ τὰ «τάματα» κολυμβοῦν, ἐκεῖ αἱ παρθένοι ὀνειρευομένηι ὕδατιν σύμβολα, παρακάτω αἱ δεσποινίδες ἀνευρίσκουν κειμήλια.

Τὸ φαινόμενον δὲν εἶνε εὐστολῶν. Ἔτσι μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐλπίσῃ εἰς τὴν ἐπέκτασιν του: Νὰ δοῦμε δηλαδὴ λαφύρικα νά... τελειῶν ἐπὶ τέλους ἡ ηλεκτροκίνησις τοῦ σιδηροδρόμου Κηφισιάς, νά... πρωτοτυποῦν μερικὰ περιόδικὰ τοῦ ταλλήρου εἰς τὴν σελίδοι ποιησίν των ἡ νά... σοβαρεύονται καὶ νὰ μὴ ἀνοηταίνου μερικοὶ μετράκες διευθυνταὶ συναδελφῶν ἐντίπων, ποὺ ἔχουν ἦδη ὡς μόνον ἐλαφρυντικὸν τὸ ἀκαταλόγηστον τῆς ἡλικίας των...

ΣΤΕΙΛΕΤΕ ΟΛΟΙ

ΤΙΣ ΦΩΤΙΟΓΡΑΦΙΕΣ
ΣΑΣ
ΑΠΟ ΕΚΔΡΟΜΕΣ
Κ.Α.Π.
ΓΙΑ ΝΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΟΥΝ
ΣΤΟ

«ΔΑΛΜΠΟΥΜ» ΤΟΥ
«ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

τὴν εἰδικὴν σελίδα ποὺ
ἰδρύει λίαν προσεχῶς—

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΟΛΟΙ

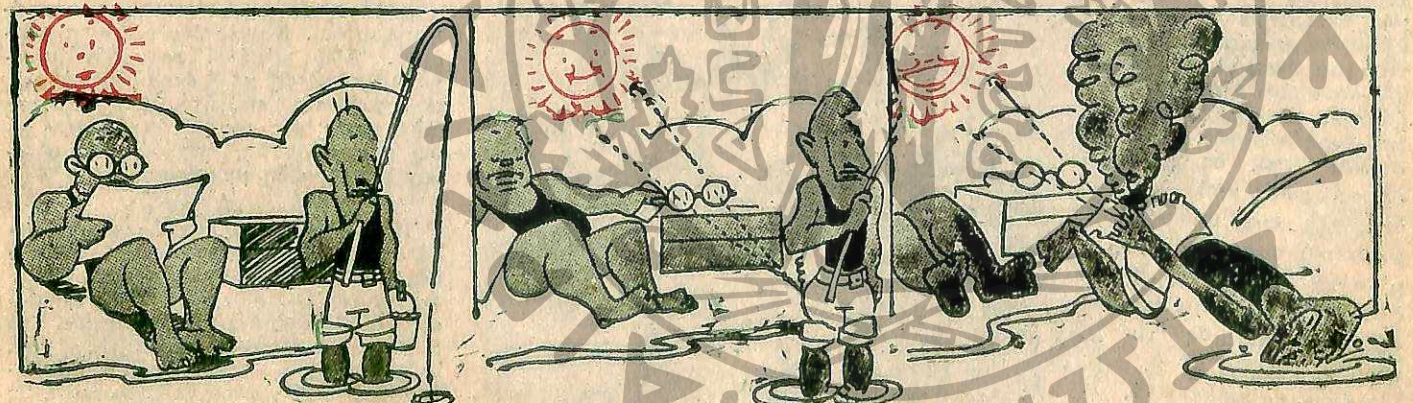
ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΓΙΑ
ΤΟΥΣ ΘΕΡΙΝΟΥΣ
ΜΗΝΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΛΑΜΒΑΝΕΤΕ
ΤΟΝ

«ΘΗΣΑΥΡΟ» ΟΠΟΥ
ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΕΤΕ

Γιὰ ἕνα μῆνα Δραχ. 20,
γιὰ δύο 45, γιὰ τρεῖς 65.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ ἄρσεν τέχνης ψαρεῖς, τὰ ματοχούλια καὶ οἱ ἡλιακὲς ἀκτίνες.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΩΝ ΧΙΛΙΩΝ

**Μιά παράδοση Ἀσιατική ἱστορία τοῦ Γερμανοῦ
συγγραφέως καὶ περιηγητοῦ ΓΙΟΖΕΦ ΧΑΡΡΕΡ**

Τ αξιδευάμε κάποτε σὲ μιὰ ἀπρό-
σιτη καὶ μυστηριώδη περιοχή
τῶν ἱμαλαίων. Εἴμαστε τρεῖς.
Ἐγὼ καὶ οἱ δυὸ φίλοι μου ὁ Σάντερ-
σον καὶ ὁ Ἰγκερτον καὶ εἶχαμε ὡς ὁ-
δηγούς στὰ ἀπόκρημα ἐκεῖνα μέρη
τοῦς ἠγαθνεῖς Μαγιαλ καὶ Μάλε Σά-
λα ἀπὸ τὴ Λαχώρη.

Ἀκούσας τὸν δρόμο ὁ οὐρανὸς σκο-
τείνισας καὶ ὅλα ἐδείχναν ὅτι μιὰ τρο-
μερὴ καταίγεις ἐπρόκειτο νὰ ἔξασπῃ.
Καὶ γιὰ ν' ἀποφύγαμε τὸν κίνδυνον,
ὁ Μαγιάλ μας πρότεινε νὰ καταφύγωμε
σὲ κατὶ σπηλιὰ τοῦ Νετζάμψι, πράγμα
ποῦ τὸ τέλος, παρ' ὅλη τὴν καχυπο-
ψίᾳ μας πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς αὐτοὺς,
εὗρηκαμε ὠστό. Πράγματι σὲ λίγο
ὄρισκόμαστε μπρὸς τὸ μυστηριώδες
καὶ πολυδαίδαλο συγκρότημα τῶν ἀ-
ποκρήμων θράχων. Ἐνα σφῶρ θρό-
λοι περιβάλλουν τὶς σπηλιὰς αὐτές.
Τὸ καραβάνι μας ἦταν σταματημένο
μπροστὰ στὴ σπηλιὰ, ἡ εἰσόδοσος τῆς ὁ-
ποίας ἐρχοματίζε μιὰν ἀπλωσιά, ἔνα
εἶδος μικρῆς πλατείας, ποῦ τὴν ὑπο-
βάσταζαν μεγάλου βράχου. Αὐτὴ λοι-
πὸν ἡ πλατεία ἄρχισε ἐμφανικὰ νὰ σα-
λεύῃ καὶ κατὰπληκτοι διεπιστώσαμε
ὅς ἐν λίγο ὅτι στρεφόμεν γύρω ἀπὸ ἕ-
να ἀόρατο ἀξονα.

Είχαμε την εντύπωση ότι βρισκόμα-
στε στην περιτροφική σκηνή κανενός
μοντέρνου θεάτρου, και ότι η σκηνή
αυτή είχε αρχίσει να γυρίζει, για να
άλλαξη ή σκηνοθεσία. Ο Σάντερσον,
κά'Ιγκερτον κι' εγώ κατατάχμασταν
κατάλληλκτοι, μη έχοντας τι να υπο-
θέσουμε. Ήταν τόσο απρόοπτο και
τόσο άπιστευτο ό,τι συνέβαινε, ώστε
ούτε καν σκεφθήκαμε να αμυνθούμε,
να καλέσουμε εις βοήθειαν, να βγαλώ-
με, τα όπλα μας και να πυροβολήσω-
με.... Άλλα να πυροβολήσωμε ποίν;
Γύρω μας δέν ύπήρχε πιά κανείς. Οι
Ιθαγενείς όδοντοί μας είχαν χαθή πρί-
σω όπ' τα βράχια, όσων να είχαν με-
νει έξω όπ' τό πεδίο της περιστρεφο-
μένης γής. Τώρα είχαμε μείνει μόνο
ήμεις οι τρείς Εύρωπαίοι, και ή
θρασύτης πεοιοχή που περιστρεφό-
ταν μυστηριωδώς, μάς μετέφερε σε
μιά άγνωστη χώρα.

Αὐτὸ τὸ διαπιστώσαμε ἐμβρόντη-
τοι, ὅταν ἐπὶ τέλους ἡ κωηδὶς τοῦ
Κυττάσαμε γύρω μας.
Βρισκόμασταν στὸ ἔσω-
περικὸ τῆς γῆς, κι' ὀ-
μιῖας ἐκεῖ μέσα δὲν ἐπι-
κρατοῦσε σκοτάδι... Ὁ-
ταν μὴ φωτεινὴ περιο-
χὴ, λουσιμένη στὸ γαλά-
ζιο φῶς, ἀπὸ πάνω ἔλα-
μπε ἕνας οὐρανὸς αἰθρι-
ος καὶ κάτω, σὲ μίαν
δολοπράσινη κοιλάδα...
Ἐξωῶριζε ἕνα μυθιστο-
ρηματικὸ παλάτι, ὅμοιο
μ' αὐτὰ ποὺ περιγρά-
φουν τὰ παραμῦθια τῶν
«Χιλιῶν καὶ μίας νυ-
κτῶν».

—Εἶνε καταπληκτικό, μουρμούρισε ὁ Σάντερ-
σον. Ὡς τώρα ὅλοι οἱ

Ευρωπαίοι άκουγαν για τον θρύλο της Βασιλείσσης του Ίραρχηρ και κανείς δεν πίστευε τίποτα... Νά, λοιπόν, που οι Ίθαγενείς είχαν δίκην Ισχυριζόμενοι ότι το βασίλειο αυτό που καταποντίστηκε στους μεγάλους σειμούς του 1874 δεν καταστράφηκε αλλά έχει μετατοπισθή σε μία παραδείσια κοιλάδα απρόσιτη από τους βεβήλους...

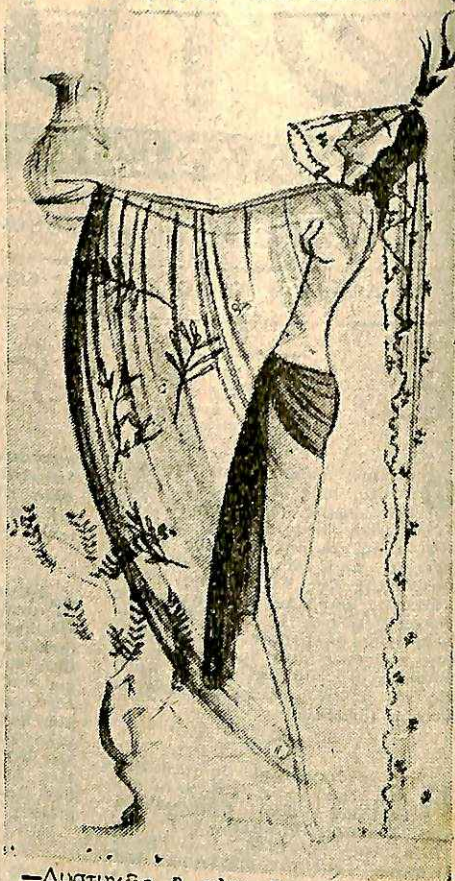
Τὸ ὅτι βρισκόμασταν σ' ἕνα μυθικό βασίλειο, περὶ αὐτοῦ δὲν μᾶς ἔμενε καμμία ἀμφιβολία. Ἀλλ' ἦταν τάχα τὸ θρυλικό "Ιαρχήρ"; Καὶ γιατί οἱ Ἰθαγενεῖς μᾶς ὡδήγησαν ἐκεῖ; Γιατί τώρα πιά ἤμασταν βέβαιοι ὅτι ὁ Μαγιάλ ἦταν μεμνημένος στὰ μυστικά τοῦ ἀλλοτινοῦ αὐτοῦ τόπου, ὅπου θέλησε νὰ μᾶς παρασύρῃ, γιὰ λόγους ποὺ δὲν τοὺς μαυτεύαμε ἀκόμη.

Ἐνῷ ἀκόμῃ συζητούσαμε καὶ ἀντι-
κρύβαν ἀπὸ τὸ ὕψωμα ὅπου θριακώ-
μασαν τὸ ἐκπληκτικὸ θέαμα τῆς ἐξ-
ωτικῆς πολιτείας, ἀκούσαμε ἐκεῖ
κοντὰ μας τὸν ἦχο σαλπίγγων. Ἀπὸ
ἑνὸς δρόμο πού τὸν ἐσκίαζαν βρῦλι-
κοὶ κέδροι, ἐφάνηκαν νὰ ἔρχονται
τρία ἄτομα. Ὅταν πλησίασαν ἄρκετὰ
εἶδαμε πὼς ἦταν κοπέλλες. Ἦταν κι'
οἱ τρεῖς ὑλαχορινεῖς καὶ πεντάμορ-
φες καὶ τὰ γλυκὰ τοὺς μάτια ἔλαμ-
παν τόσο φιλόξενα καὶ γελастὰ, πού
ἀρχίσαμε κἀπὼς νὰ ἀνακτοῦμε
χαμέην θάρρος μας. Φοροῦσαν ἀρα-
γευόφωνα γαλάζια φανεράματα, πού
ἐσκεπάζαν μὲ μιὰν ὀνειρώδη μόνο-
σικιὰ τὸ κορμί τοὺς, πού ἦταν κατὰ τὸ
ῥίμιον σκεπασμένο μὲ πολυτίμη πετρά-
δια. Ὑποκλήθηκαν ἐμπρὸς μας, καὶ ἡ
μιὰ τοὺς μὲ μελωδικὴ φωνὴ μᾶς
προσεφώνησε ὅ' ἕνα παλῆθ' Ἰνδικὸ ἰδι-
ωμα πού δὲν ἐβόκαμε καμμιὰ δυσκο-
λὶα νὰ καταλάβουμε :

—Ω, ξένοι, καλῶς ὠρίσατε στήν πατρίδα μας, ὅπου κανεῖς ἀπ' ὅσους ἔρχονται δὲ φεύγει, μαγεμένος ἀπ' καλλονές της.

Ἀκολουθήσαμε τὶς τρεῖς κοπέλλες
ἀφοῦ κυτταχθήκαμε κατάπληκτοι.

—Μοῦ φαίνεται πὼς θυνελεύομαι,
μουρμούρισε ὁ "Ιγκερτον... καὶ βγά-
ζοντας μιά καρφίτσα ἀπ' τὸ πέτο του,
κέντησε δυὸ - τρεῖς φορές τὸ μπρά-
τσο του...

—Δυστυχῶς ἢ εὐτυχῶς ἤμαστέ ἐυ-
πνητοί... εἶπε ὁ Σάντερσον. Λίγη ὑ-
πομονή, κύριοι... γιὰ νὰ ἰδοῦμε ποῦ
θὰ μᾶς ὀδηγήσουν αὐτὲς οἱ παράξε-
νες θεές...

ΟΙ κοπέλλες που προηγούντο χαμογελοῦσαν σάν νά καταλάβαιναν τὰ λόγια μας, σάν νά μάντευαν τοὺς λογισμούς μας...

Και, ἀλήθεια, ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία
ποὺ ἐμοῖαις σὰν φαντασίαις ὀπιομα-
νὸν ἦταν πραγματικὴ... Ἰδοὺ, τῶρα
ὅτι βρεθῆκαμε ἐμπρὸς στὸ μαρμαρί-
νο παλάτι μὲ τοὺς γλυπτοὺς πυργί-
σκους τοῦ καὶ τῆς ἐξωτικῆς διακο-
σμῆσεως τῆς προσόψεως τοῦ. Νά, τῶ-
ρα, στρατιῶτες ντυμένοι μὲ πολύ-
χρωμες στολές χαίρουν μὲ σάλλυ-
γες τὸν ἐρχομὸ μας, καὶ μεγάλες μαρ-
μαρίνες πύλες ἀνοίγουν διαδοχικὰ
καὶ περνοῦμε αὐτὲς μὲ συντριβανὰ
ρόδινα, ποὺ λούζονται κατὰλευκα πε-
ριστέρια καὶ ὅπου ὁ ἥλιος ἀστράφτει
στὰ ἀτίμητα σμάλτα τοῦ πατιέδου μὲ
τὰ ὁποῖα εἶναι διακοσμημένα τὰ κα-
ψάκια τὸν κλειστὸν παραθύρων...

Και το παλάτι είναι έρημο σαν α-
κατοίκητο. Κανείς δεν φαίνεται που-
θενά. "Εδώ κι' εκεί φρουρούν μονά-
χα στρατιώτες με άργυρους λόγχες,
που κάθονται ακίνητοι, ενώ οι θύρες
άνοιγουν μόνες τους και κλείνουν πί-
σω μας αθόρυβα, υπακούοντας σ' ή-
να μυστηριώδη μηχανισμό.

Ἡ ὑποδοχή τοῦ μᾶς ἐγίνε στὸ πα-
λάτι ἦταν φαντασμαγορική... Μυρία-
δες φῶτα ἔλαμπαν στὴν μεγάλη αἰ-
θουσα τοῦ Θρόνου, ὅπου ἡ πριγκίπισ-
σα τοῦ Ἰαχάρι εἶχεν ὀργανώσει τὸ
βράδυ μιὰν ἐορτὴ πρὸς τιμὴν μας.
Ἀξιωματοῦχοι μὲ μυθώδεις στολές ἦ-
σαν παρατεταγμένοι ἐκείερωθεν ἐνὸς
κρυσταλλίνου ἀναβάρου καὶ ἐπάνω
ἐν αὐτῷ, καθισμένη σ' ἓνα ἀνάκλων-

ΟΝΕΙΡΩΝ

τρο ἀπὸ συντέφι καὶ ρουμπίνια, ἡ θρυλικὴ ἡγεμονίᾳ ποῦ μᾶς φιλοενοῦσε. Στιβαροὶ μαῦροι δούλοι κρατῶντας τεράστιες ὑδρίες ἀπὸ ἀχάτη, ἐσέρβιραν σὲ μεγάλες κοῦπες ἕνα κρασί ποῦ δὲν ἔμοιαζε μὲ κανένα ἄλλο ὡς τώρα, ἕνα κρασί πηχτὸ ποῦ εἶχε τὸ χρώμα τοῦ ἀσημιοῦ καὶ μιάν ἔντονη ἐρυθρὰ ρόδων καὶ ὀρίμων καρπῶν.

Μουσικές άλλωτινές ακούγονταν ἀ-
πὸ παντοῦ, πῶς ἀπὸ μακρῆς κουρτί-
νες καμωμένες ἀπὸ λεπτὰς κρουσάλ-
λινες χάνδρες πού λρίδιζαν ὅπως ἡ
δροσερὴ θροχούλα τὴν αὐγὴ. Καὶ γύ-
ρω, ὁθαλίσαιες, δνειράδεις ἐχόρευαν
λαγγαμένους χοροὺς, σχηματίζοντας
πότε κύκλους καὶ πότε βεντάλλειες,
πότε στροβίλους καὶ πότε ἀργὰ κύ-
ματα πού προσέδιδαν ἕναν τόνο ἀκό-
μῃ στὴ φαντασμαγορία τοῦ παραμυ-
θίου αὐτοῦ θεάματος.

«Όλα τὰ πράγματα μὰς προκαλοῦσαν κατάπληξι. Εἶχαμε τὴν ἐντύπωσιν ὡς ἡ ἐορτὴ αὐτῇ εἶχεν ὄργανα θῆ-
πιπτηδες γιὰ μὰς, καὶ ἀρχίσμας νὰ
ὑποφιαζόμεστε ἀπὸ τὸν φιλικὸν τρόπον
τοῦ ὅλοι μὰς χαιρετοῦσαν, ὅτι τὴν αἰ-
φιξί μὰς τὴν περιέμεναν ὅλοι ἀπὸ κα-
ρὸ... Πολλοὶ μάλιστα ἀπ' τοὺς ἀξίω-
ματούχους τῆς αὐλῆς ἐγνώριζαν κα-
τὰ ὄνομα μὰς καὶ διὰ τρεῖς προ-
φώνησαν τὸν Ἰγκερτον φιλικώτατα
μὲ τὸ μικρὸν τοῦ ὀνομα, σάν νὰ ἐγνω-
ρίζονταν μ' αὐτὸν ἀπὸ τὰ παλαιὰ χρό-
νια.

Τὸ καταπληκτικώτερο πάντως ἦταν ὅτι ἡ πριγκήπισσα τοῦ Ἰαξαχίμου φάνηκε σάν γνωστή μου. Αὐτὸ τὴν ἔδωκε ἄλλο πρῶτο μὲ τὰ λαμπρὰ μαύρα μάτια, αὐτὸ τὸ ἐξαίσιο χαμόγελο — ὄχι... δὲν τὰ ἀντίκρουε πρῶτὴ φορὰ. Κάπου τὴν εἶχα δῆ αὖτὴν τὴν πριγκήπισσα, εἶχε συνδεθῇ μαζί της, τῆς εἶχα μιλήσει... ἄλλο πάλι. Ἀπὸ κατὰθῶνα καὶ Αἰνιὰ Τ.

που ; Δεν κατ'ωρθωνα να θυμηθώ. I
 πιο καταπληκτικό είναι ότι καί
 πριγκίπισσα με κύταζε ιδιαιτέρως
 και χαμογελούσε σαν να με γνώρι-
 ζε... Αρχισα να γίνωμαι ανήσυχος
 Αυτή η όμοιότης μ' ένα πρόσωπο πο-
 λυνώριζα... αυτή η οικειότης της

ζωτικής πριγκηπίσσης...
ή φανταστική υποδοχή
πού μας ώργάνωναν... Τι
έσημαιναν λοιπόν όλα
αυτά; Ξαφνικά, σαν ά-
ποκάλυψις, μου ήρθε
τότο νου μιά ανάμνησις!
Θυμήθηκα τά μαύρα λα
μπερά μάτια, τό χλωμό
πεντάμορφο πρόσωπο...
Θυμήθηκα τήν Γκρίφια-
λί, μιά νεαρή 'Ινδή που
έγνώρισα στήν δεξίωσι
ένός μαχαράγια τό
Λονδίνο... Ήταν ντυμέ-
νη εύρωπαϊκά έκείνο τό
θράδυ. Είχαμε χορέψει
μαζί, είχαμε φλερτάρει
και έπειτα... στήν θε-
ράντα τοϋ «Κάρλτον»,
έκτός από τίς άκτινες
ένός θαυμασίου Αύγου-

μοῦ ἐξωμολογήθηκε τὸν
καραυνοβόλο ἔρωτά του.

Σιγά... σιγά άρχισα να θυμούμαι λεπτομέρειες... Καθώς την φιλούσα, είχα δη πίσω από το άγιόκλημα να προβάλλη η μορφή ενός Ίνδου... Τά μάτια του με κάρφωσαν με έναν τέτοιο μισητό τρόπο, ώστε άσυναισθητά ένοιώσα ένα ρίγος... Ή σκιά του Ίνδου γλύστρησε στο πάγκο καί χύθηκε. Άλλά την επομένη ή Γισιμαλί δέν ήρθε στην συνάντησι πού ώρισάμε. Κι' όταν ρώτησα γι' αυτήν κανείς δέν ήξερε να μου πηί τί απέγινε...

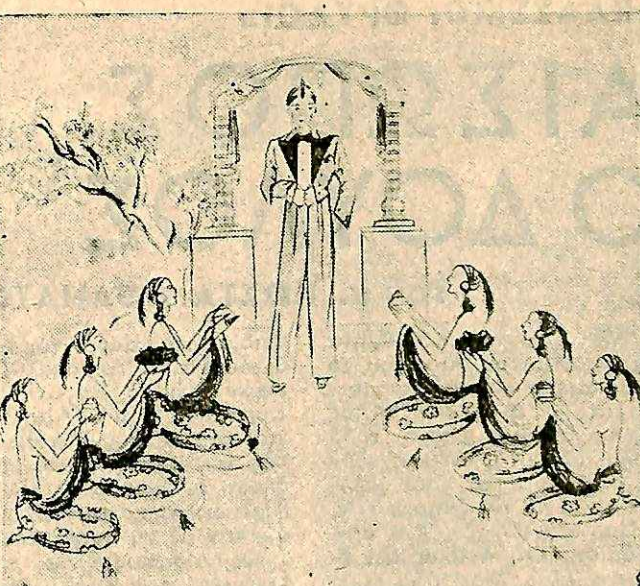
Τώρα την έβλεπα έδω και πάλι
 ὁμορφη ὅσο ποτέ, μέσα στο μαργα-
 ριταρένιο της φόρεμα από μπυρλί-
 τια στο ὥραιο της κεφάλι... Καί κά-
 νει ἐκεῖ θεχώριζα καὶ τὴν φυσιογνω-
 μία τοῦ Ἰνδοῦ ποὺ εἶχεν ἄλλοτε ἐμ-
 φανιστὴ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ ἀγιόκλημα
 μὲ τὸ βλέμμα γεμάτο μίσος... Τὸ
 βλέμμα αὐτὸ, τὸ ἴδιο βλέμμα, ἐνοιώ-
 θαι νὰ μὲ παρακολοθεῖ παντοῦ, καὶ
 τὴν ἴδια σκία νὰ γλυστοῦν μυστηρι-
 ῶδης καὶ ἀπειλητικῆς γύρω μου...

Τώρα αρχίζαμε σιγά... σιγά να συν-
δέω τα γεγονότα, να τα συσχετίζω
να καταλαβαίνω το βαθύτερο νόημα
της απίστευτης περιπέτειάς μας. Μα
ναί... ναί... ήταν φως φανερό. Ή Γυ-
σίμαλλ με είχε αγαπήσει. Δεν είχα
δεχάσει το φίλ με και τους όρκους
που ανταλλάξαμε μισόν αιώναστίκι
πριν...

πραδυσ... "Έβαλε ανθρώπους της να
 μέ παρακολουθούν, και κατ'ώρην
 να με φέρη ως εδώ, για να μου έκ-
 φράση τὸν ἔρωτά της, για να μοι
 παραδοθῇ μέσα σ' αὐτὸ τὸ μυθικὸ πα-
 λάτι ὅπου ἐβασίλευε. Ἄλλα ὁ μαχαί-
 ραγιάς πού τὴν ἀγαποῦσε, τὴν παρα-
 κολουθοῦσε κι' αὐτὸς καὶ καιροφυλά-
 κτοῦσε... Ἦξερε πῶς μιὰ Ἰνδὴ δι-
 λησμονεῖ ποτὲ, ὅτι τὸ πρῶτο φιλὶ πο-
 δίνει εἶναι γι' αὐτὴν ἱερὴ ὑπόσχεσις
 καὶ ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ μὲ ὁ-
 ναζήτοῦσε ἐμένα, τὸν ἀγαπημέν-
 οῦ της...

ὁ κίνδυνος ήταν τεράστιος...—καὶ αὐτὸ τὸ προαισθανόμουν... Μὲ φόβηκε τοῦ ἦρθε στὸ νοῦ ἡ φοβερὴ κοιλιά τοῦ θανάτου, ὅπου πλανιόταν τὰ βράδια οἱ ἀνατριχιαστικὲς συνει-

τά βράχια... οι ανατριχιαστικές σου
 δειξες τών λευκών φαντασμάτων...
 Ναι... όρισμένο εκεί θα με ώδη-
 γούσε αλχημικό ο μαχαράγιάς κα-
 μέ βαρειές άλυσίδες θα με έδενε ο
 ξανόν βράχο... Καί τα κοράκια θα κά-
 τείβαιναν ή νύχτα να ξεσχίσουν
 σάρκες μου, μπηγόντας τά ματωμέν-
 αφήνι τους στο κουρελιασμένο κορ-
 μι μου...

“Αρχισε να με περεχύνει κρύος ιδρώς... Τò φρικιαστικό όραμα ριξε τὸ νοῦ μου, μιά ἀγχαίτη με συγκεκλόνει· σύγκορμη, μοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά... Ὡστόσο, διὸ σιλάβες ἤρθαν νὰ μὲ ἀναγγελοῦν πὼς ἔπρεπε νὰ τὶς ἀκολουθήσω...”

Τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἡ Γιαϊμάλ
 μὲ ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά της, τὴν ὥ-
 ρα ἀκριβῶς ποὺ ἔπινα ἀπὸ τὴ χεὶρά
 της τὸ θεῖο νέκταρ τῆς πιὸ ἀλλόκο-
 τῆς ἡδονῆς, συνέβη ἡ μοιραία κατα-
 στροφὴ ποὺ ἐπεριμένα... Μέσα στὸν
 κοιτῶνα ποὺ ἦταν φτιαγμένος ὅλος
 ἀπὸ κόκκινα ρόδα, ὥρμησαν ἔξω μαύ-
 ροι δοῦλοι, κρατῶντας ἀπειλητικὰ τὰ
 μεγάλα μαχαίρια τους. Ἡ πριγκίπισ-
 σα ἄφησε μιὰ σπαρτακτικὴ φωνὴ καὶ
 λιποθύησε. Ἐγὼ σωριάστηκα στὴν
 μεγάλη κλίνη με τὶς κατακόκκινες με-
 ταξωτές κουβέρτες, ἔκλεισα τὰ μάτια
 καὶ πέριμένα...

«Όλα έγιναν όπως τα προέβλεπα...
Μιά βαρειά αλυσίδα έξωσε το καρ-
δί μου... το κοράκι άρχισαν να
κράζουν γύρω μου... Τά ματωμέν-
α ράμφη τους με πληθαζαν, άκου-
σε το φτεροκόπημά τους πού μ' άγγι-
ζάν ή ύστατη νεκρική μου άκολου-
θία...»

—Μὰ τί ὕπνος ἦταν αὐτὸς ποῦ μὴ
πῆρε ! μοῦ εἶπε ὁ Σάντερσον... "Ελα
σὴκω ! Οἱ ἰθαγενεῖς ἐτοίμασαν τὰ
μουλάρια... Ἡ καταιγίδα ἐπέρασε .

— Ὡστε ἦταν ὄνειρο, λοιπόν ;

—Χμ! προφανώς ήταν όνειρο...
Ένα παραμύθι των 1000 όνειρων, όπως λένε οι Ένδοι... Καί έξέραις από πού προέρχεται; μου εξήγησε Σανταερσον. Από τα χέρτα εμπύτη που φαίνεται πως κάψαμε κατά λάθος στην φωτιά. Ξέρω ότι έχουν τη ιδιότητα να χαλζίζουν... Έμεινε εύτυχτα βρισκόμασταν στην άλλη στοά, καδέν μας έπηρέασαν οι καπνοί του... Άλλα δυό... τρεις ιθαγενείς που καμύθηκαν έδω κοντά σου... Ξύπνησα άλλόφρονες. Είδαν κι' αυτόλο όνειρα...
—Μά πρέπει να μας διηγηθής τί σεδες! είπε γελώντας ο Έγκερτον.

Τους τὸ διηγῆθηκα. Καὶ προτοῦ ἐκινήσωμε γιὰ νὰ συναντήσωμε τὴν κατασκήνωσί μας, ἤπιαμε ἀπὸ ἕνα οὐσκού εἰς ὕψος τῆς περιγχεπίστου Γιαμαλί.

ГЛОЗЕО ХАРРЕР

ΑΙΣΩΠΟΣ, Ο ΔΟΥΛΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

«Απ' όλα τα αναρίθμητα παραμύθια του Αισώπου το μυθικότερο είναι ο θίος του. Γιατί ο άνθρωπος αυτός έζησε σε μια εποχή τόσο πολύ μακρινή, ώστε σχεδόν ν' αμφισβητηθεί από μερικούς και το αν υπήρξε καν. Πρώ πάντων δέ, ένα είναι βέβαιο: «Οτι ο ίδιος δεν έγραψε ούτε έναν από τους μύθους του.

Και όμως! Έχουν περι-σώθι από στόμα σε στόμα τόσο καθαρά όχι μονάχα τα άφθαστα σε λαϊκή θυμοσοφία και παραστατικότητα αποφθέγματα του, αλλά και αυτά ακόμη τα χαρακτηριστικά του προσώπου του και τα περιστατικά της περιπετειώδους ζωής του, ώστε να μη χωρή καμμία αμφιβολία για την ιστορική του υπόσταση.

Ο Αίσωπος, λοιπόν, δεν είναι θρύλος, αλλά πλάσμα με σάρκα και όστα, αντιμετώπισε όμως τόσο πολλά βάσανα και τόσο μεγάλη δυστυχία από τη στιγμή που πρωτάρθε στον κόσμο ως την ώρα που έφυγε, ώστε η δόξα του θα μπορούσε και νάχε σβύσει έντελως, αφού δεν υπήρχε ποτέ κανείς να φροντίσει γι' αυτήν. Δεν ήταν ούτε βασιλιάς, ούτε στρατηγός, ούτε πλούσιος, ούτε συγγραφέας, ούτε κοινωνικό πρόσωπο, δεν γνώρισε προγόνους και απογόνους, δεν έκυκλοφόρησε μέσα σε κέντρα πνευματικά, δεν ευτύχησε καν να έχη στον καιρό του περιβάλλον ανωτέρου πολιτισμού. Και γι' αυτό είναι θαύμα και το πως κρατήθηκε από τα βάρβαρα των αιώνων ή φήμη του, ένα θαύμα όμως, που όφειλεται αποκλειστικά στο εξαιρετικά μεγάλο μυαλό του και στον θαυμασμό που έδειξε ο λαός προς το πνεύμα του, έτσι ώστε η μία γενιά μετά την άλλη να μεταδίδει από τότε ως σήμερα όλα εκείνα που διηγώτανε με την πρωτόγονη του απλότητα. Τους μύθους του έγραψαν στο χαρτί κατόπιν οι λόγιοι. Γιατί στα 600 πού Χριστού δεν είχαν αναφανή ακόμη ούτε ο Μιλτιάδης στον Μαραθώνα, ούτε ο Θεμιστοκλής στη Σαλαμίνα, να καταπλήξουν με τις νίκες τους κατά των Περσών. Δεν υπήρχε Περικλής και

Φειδίας να χτίσουν τον Παρθενώνα στην Ακρόπολη. Δεν είχαν θγλή ο Σοφοκλής, ο Εύριπίδης και ο Αισχύλος, να θεμελιώσουν το θέατρο της τραγωδίας. Ούτε είχαν ζήσει ο Σωκράτης και ο Πλάτων, να καταυγάσουν το σμπαν με τη σοφία τους.

Ο Αίσωπος ήρθε πολύ πρόωρα για έναν τέτοιο προορισμό, και η θέσις του είναι πλάι στον Όμηρο, τον τυφλό και περιπλανώμενο ζητιάνο τραγουδιστή της Ανατολής.

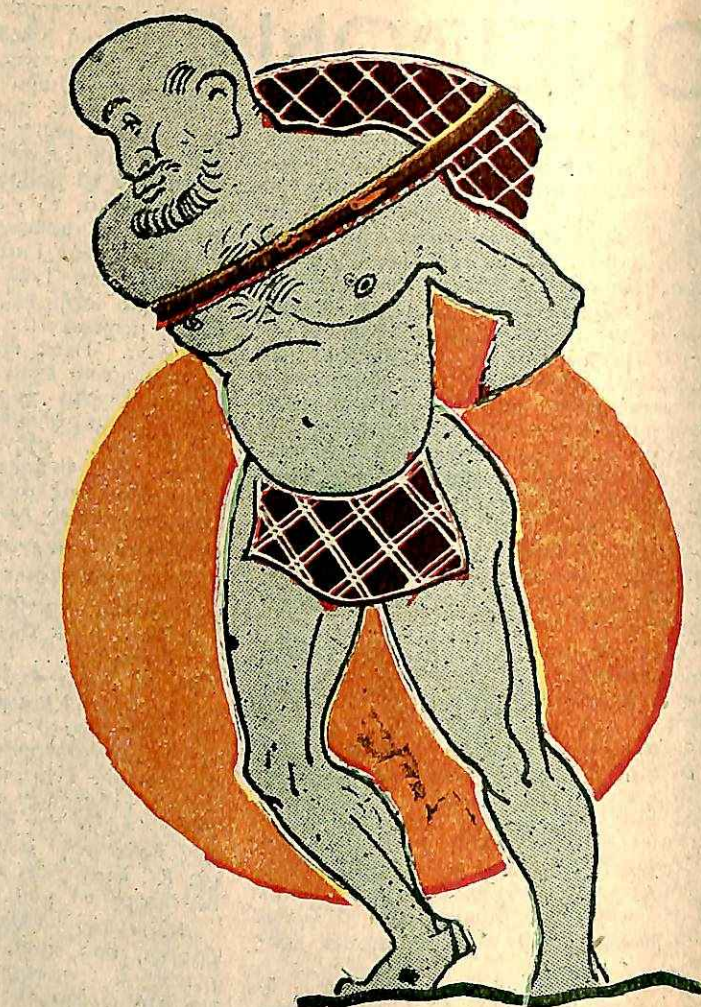
★
«Ανατολίτης κι' αυτός, και μάλιστα από το εξωτερικό της Φρυγίας και όχι από τη Μικρασιατική παρालία με τη φινέτσα που χαρίζει πάντα η θάλασσα, όλα τα καλά τα είχε άπ' άνω του ο φουκαράς.

Ξεκίνησε ποδαρόδρομο, μονάχος κι' έρημος, από κάποιο ανώνυμο χωριουδάκι όπου είχε γεννηθεί, και κανείς δεν ξέρει πόσο περπάτησε και πόσο ταλαιπωρήθηκε ώσπου να φθάσει σε κατοικημένο μέρος για να ζητήσει δουλειά. Πάντως, μία μέρα τον συναντούμε για πρώτη φορά άνδρα μεστόν στο Κοτύαιον, την τωρινή Κιουτάχεια, που ήταν πόλις με κίνησι. Κανείς, φυσικά, δεν του ζήτησε πιστοποιητικά ταυτότητας για να μάθουμε την ακριβή καταγωγή του και την ηλικία του. Γιαρουσιάστηκε απλώς ως ένας χεροδύναμος αγρότης και θγήκε στο παζάρι πρόθυμος για ό,τι λογής θέλανε.

Τό θέαμα της δυσμορφίας του ήταν το μόνο που προκαλούσε την προσοχή των διαβατών.

Ασχημός σε απελπιστικό βαθμό. Καμπούρης και κοιλαράς, με πρησμένο κεφάλι και μύτη φαγωμένη, και κοντά στ' άλλα, θραδύγλωσσος φοβερά σαν μουγγός! Φτωχούλης, θεοφτώχος, κουρελιάρης και πενιχρόμενος, και μαύρος πίσσα, τόσο μαύρος, που υποστηρίζεται στα σούβαρα ότι τούμεινε Αίσωπος το παρατσούκλι που τούδωκαν για τη μαυρίλα του: Αιθίοπας!

Τί είναι τα έγκόσμια! Με όλ' αυτά τα έλαττώματα, ο Αίσωπος αναδείχτηκε ο σφώτερος μεταξύ των συγχρόνων του, αυτός που «ντρόπιαζε τους σοφούς οσάκις έρχότανε σ' επαφή

μαζί τους! Γιατί ο Αίσωπος είναι αποθεωμένος από τον καιρό της άπατης αρ-χαϊότητας, στεφανωμένος με κλώνια που δεν μαράθηκε στην άβυσσο του χρόνου και δεν έντοπίστηκε μέσα σε ούνορα. Οι μύθοι του διδάσκονται σε όλες τις γλώσσες της Οικουμένης. Είναι μάλιστα τόσο παλιά αυτή η παράδοση, ώστε ο Αριστοφάνης σε μία από τις κωμωδίες του, θέλοντας να σατυρίσει κάποιον ως έντελως άγραμματο, λέει ότι «αυτός δεν ξέρει ούτε τον Αίσωπο: δηλαδή δεν έχει περάσει ούτε τ' αναγνωσμάτάρια του δημοτικού!

★
Γρήγορα ο Αίσωπος απογοητεύτηκε από τις χάρες της πολιτείας, μην έχοντας καμμιάν απολύτως αξίωσι για τίποτα και προτίμησε να δουλεύει σκαφτιάς στα χωράφια για να εξασφαλίσει ένα κομμάτι ψωμί.

★
«Αλλά οι άνθρωποι είναι τιποτένιοι και μοχθηροί. Και αυτό ακριβώς έγινε αφορμή να τον αναγκάσει να φανερώσει τη σοφία του. Κάποτε ο αφέντης του έπληγε εκεί έξω στα κτήματά του να περάσει το καλοκαίρι του. Κάποιος από τους περιβολαράιους έκοψε λίγα διαλεχτά σόκα να τα προσφέρει στον αφέντη. Κι' ο αφέντης τ' άφησε για να τα φάη μετά το λουτρό. Κυλάει εκεί γύρω ο Πουρσάκις ο πο-

ταμός, κι' ο αφέντης σκέφτηκε να βουτήξει στο νερό να δροσιστή. Στο μεταξύ όμως δυο άλλοι εργάτες θρήκαν τα σόκα και τάφαγαν.

— Μαρέ, πως χάθηκαν τα σόκα;

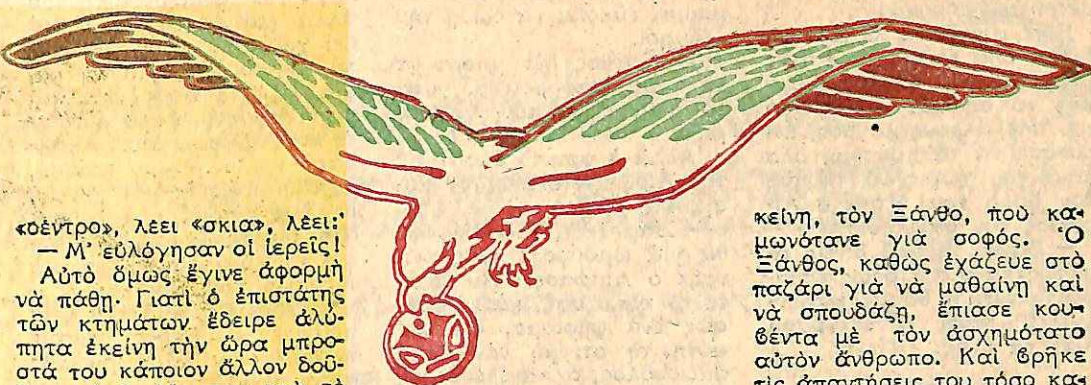
— Ο Αίσωπος τάφαγε!

Ο Αίσωπος θα μπορούσε να μαστιγωθεί αναπολόγητος, αφού η γλώσσα του ήταν πιασμένη και δεν του επέτρεπε να μιλή. Ο Αίσωπος, λοιπόν, για να σωθεί, έβαλε το μυαλό του σ' ένα γαί: «Έπεσε στα πόδια του αφέντη του και με νοήματα τον παρακάλεσε να περιμένη μια στιγμή. Ο αφέντης δεν καταλάβαινε. Αλλά ο Αίσωπος σε λίγο έφερε νερό σ' ένα δοχείο, έδειξε στον αφέντη ότι ήταν χλιαρό και το ήπια. Ο αφέντης έδειξε περιέργεια προς το άφωνο αυτό υποκείμενο. Ο Αίσωπος έχωσε τα δάχτυλά του στο λαιμό του. Και από τον έμετό που έκαμε, έβγαλε σκέτο νερό. Αυτό έκαμε εντύπωση στον αφέντη. Η σβελτέτα του μουγγού έδειχνε αυτοπεποίθησι για την άθωότητά του. Ο αφέντης έκάλεσε όλους τους υποτακτικούς του να πούν κι' αυτοί ζεστό νερό κι' έτσι όπ' τον έμετό που έκαναν, δυο άπ' όλους έβγαλαν τα σόκα που είχαν φάει!

★
Δουλεύτες γερός ο Αίσωπος, ύστερ' από την απόδει-

ξι και της τιμιότητος του και της έξυπνάδας του, δεν θα είχε να φοβηθεί πιά το παραμικρό. Αλλά η δικαιοσύνη και η αλήθεια δεν είναι πάντα εφόδια που παρέχουν την ευτυχία στη ζωή. Και σάν ξανάφυγε ο αφέντης, ξαναφάνηκαν οι κίνδυνοι της διαβολής.

★
Από το χτήμα μέσα περνούσε ένα μεσημέρι μία παρέα ξένων. Έρχοντουσαν από μακριά κι' είχαν παραπλανηθεί. Ο Αίσωπος είχε κάτσει κάτω από τον Ισκίο ενός δέντρου κι' έτρωγε. Οι ξένοι τον ρώτησαν πως θα μπορούσαν να ξαναβγούν στο μονοπάτι για να συνεχίσουν το δρόμο τους. Ο Αίσωπος τους είδε κουρασμένους —εξη αγαθή ψυχή— πρώτα τους κάθισε χάμω και τους έδωσε από το δικό του το φαί. Ύστερα δέ, έπειδή δεν μπορούσε να μιλήσει, τους πήρε θαδίζοντας πρόθυμα και τους ώδηγησε μόνος του στο στρατί. Θέλησαν να του κάμουν δώρη. Δεν τα δέχτηκε. Τούπαν, λοιπόν, ότι ήταν ιερείς της Αστειμίδος. Και τότε ο Αίσωπος τους έδειξε ότι ζητούσε την εύλογιά τους. Γυρίζοντας άπ' αυτό το καθήκον, έγειρε λίγο να κοιμηθεί. Κι' είδε στον ύπνο του ότι τάχα η θεά του έλυσε τη γλώσσα του! Πετάρχηκε, λοιπόν, άπάνω από το δνειρο αυτό και τί βλέπει; Μιλούσε πραγματικά! Λέει

«οέντρο», λέει «σκια», λέει:

— Μ' εύλόγησαν οι ιερείς!

Αυτό όμως έγινε αφορμή να πάθη. Γιατί ο έπιστάτης των κτημάτων έδειρε αλύπητα εκείνη την ώρα μπροστά του κάποιον άλλον δούλο και ο Αίσωπος που το είδε, έβαλε τις φωνές ότι θα το καταγγείλη σ' αφέντη-κό! Ο έπιστάτης τρομοκρατήθηκε:

— Τώρα που αυτό το τέρας άπόκτησε λαλιά δεν τάχουμε καθόλου καλά.

★
Έπληγε, λοιπόν, ο έπιστάτης στον αφέντη κι' έσυκοφάντησε τον Αίσωπο για χιλια-δυό. Κι' ο αφέντης που βαριότανε να ξαναγυρίσει στο κτήμα για μία τόσο άσημαντη αφορμή, δέχτηκε να πουλήσουν τον Αίσωπο, για να βρουν την ήσυχιά τους.

Μήπως όμως αυτό ήταν η αιτία να καλλιεργήσει ο Αίσωπος τη σοφία του κι' όχι τα χωράφια στο έξής;

★

Πολλές ημέρες ο έπιστάτης θασανίστηκε στο παζάρι για να ξεφορτωθεί το ζήλευτό του εμπόρευμα. Για έναν τόσο άσχημο δούλο δέ βρήσκονταν άνθρωπος όχι μονάχα να τον αγοράσει, αλλά ούτε να τον πάρει χάρισμα. Όσοι περνούσαν από κοντά του και τον εκύτταζαν, τους έπιανε τρόμος κι' έφευγαν. Ο Αίσωπος είχε άποκάμει

κι' έπάσκιζε και μονάχος του πιά να πουληθεί για να γλυτώσει από το μαρτύριο.

— Πάρτε με, λοιπόν, σάς παρακαλώ! φώναζε.

— Τί να σε κάμω, μαρέ, να σε πάρω; τον ρώτησε κάποιος που τον λυπότανε.

— Αν έχρη παιδιά, πάρε με για... μπαμπούλα να με θάλκουν και να φοβούνται όταν δεν κάθονται φρόνιμα. Αυτή η έξυπνη άπάντησις τον έκαμε συμπαθητικό. Και έτσι ο Αίσωπος αγοράστηκε. Στον καινούργιο αφέντη δεν άργησε να δείξει την έξυπνάδα του. Ο αφέντης είχε μετακόμισι: κουδαλούσε τα υπάρχοντά του από την πόλι σ' ένα κτήμα που άγόρασε.

★
Όλοι οι δούλοι θα παίρνανε από ένα φορτίο στον δνιμο τους. Ο Αίσωπος τα κύταζε όλα και είπε:

— Έγώ δέχομαι να μου φορτώσετε το πιό βαρύ!

Οι άλλοι του τώδωκαν με μεγάλη χαρά. Τι ήτανε δέ αυτό; Το κοφίνι που είχε μέσα τα ψωμιά και τ' άλλα τρόφιμα! Έτσι, στην όδοι-πορία, κάθε φορά που γινότανε κολατσιό στους σταθμούς, το κοφίνι του Αίσωπου όλο κι' αλάφραινε, αφού η συνοδεία έτρωγε άπ' αυτό, κι' έτσι σιγά-σιγά άδειασε έντελως! Τότε κατάλαβαν το μυστικό του Αίσωπου κι' έθαύμασαν την εύφύια του.

★
Αλλά τόσοι δούλοι έπιφταν πολλοί σ' αυτό τον αφέντη κι' άποφάσισε μία μέρα να θγάλη μερικούς για πούλημα. Δεν έβρισκε όμως καλές τιμές κι' έπειδή τούπαν πως στη Σάμο το παζάρι έχει ζήτησι δούλων, ο αφέντης υπαρκάρησε για εκεί, σέρνοντας μαζί του και τον Αίσωπο.

★
Τον έπήγαυε προς την άθανασία και την αινιότητα, χωρίς να το φαντάζεται.

★
Οι Σαμιώτες ήθελαν μόν δούλους, αλλά βλέποντας αυτό το σκιάχτρο, ούτε το πηλοσίζαν.

★
Και θάμενε άπούλητος ο Αίσωπος, αν δεν παρουσιαζότανε ένας ιδιότροπος άγοραστής.

★
Είχε έναν διάσημο πλούσιο ή Σάμος την άποχή ή

κεινη, τον Ξάνθο, που καμινώτανε για σοφός. Ο Ξάνθος, καθώς έχάζευσ στο παζάρι για να μαθαίνει και να σπουδάσει, έπιασε κουβέντα με τον άσχημότερο αυτόν άνθρωπο. Και θρήκε τις άπάντησεις του τόσο καταπληκτικές, ώστε τον πήρε με το σκοπό να έκμεταλ-λευθεί το πνεύμα του και να πασάρη για δίκης του τις σοφίες του Αισώπου.

★
Φαίνεται όμως ότι ο Ξάνθος έτράβηξε των παθών του τον τάραχο άπ' αυτή την ύποθεση.

★
Έφτασε μάλιστα σε σημείο να φτάσει μέχρι χωρισμού ή κυρία Ξάνθου από τον άντρα της εξ αίτίας του Αισώπου, γιατί είχε άρχισι ένας τόσο έντονος συναγωνισμός σοφίας μεταξύ δούλου και αφέντη μέσα στο σπίτι, που έγινε για τη δυστυχισμένη εκείνη γυναίκα ο θίος άβυσσος. Έπήγαυαν μαζί να ψωνίσουν στην Αγορά και ο Ξάνθος έστελνε τα τρόφιμα με τον Αίσωπο, μεσολαβούσαν δέ τόσες επιδείξεις άναμεταξύ τους σε ευρήματα και τεχνάσματα, ώστε η οικογένεια συχνά καταντούσε να μένει νηστική!

★
Τέλος ήρθε και η ώρα για το μεγάλο έπεισόδιο. Είχαν θγλή, ο Ξάνθος και ο Αίσωπος, περίπατο ένα άπόγευμα, έφθασαν συζητώντας έως το νεκροταφείο κι' εκεί μία πλάκα είχε σκαλίσμένα τα γράμματά:

«α β δ ο ε θ χ»

— Αφέντη, αν τώρης τί θέλει να πη αυτή ή έπιγραφή; ρώτησε ο Αίσωπος.

★
Ο Ξάνθος έσήκωσε τους ώμους άδιάφορα.

★
— Στάσου, αφέντη, έδώ! ξαναλέει έπιμόνα ο Αίσωπος. Έδώ θά ιδώ αν είσαι σοφός!

★
— Δεν με παρατάς με τις κουταμάρες σου!

★
— Αφέντη, έπιμένει ο Αίσωπος, αν σου δείξω ένα θησαυρό, μού υπόσχεσαι να μου δώσης τα μισά;

★
Ο Ξάνθος σταμάτησε κι' έγινε προσεκτικότερος. Κι' άφοδ άρκίστηκε ότι δέχεται, ο Αίσωπος έζήγησε ένα-ένα τα γράμματά:

α = άποθάς
β = βήματα
δ = τέσσαρα
ο = όρύζας
ε = εύρήσεις
θ = θησαυρόν
χ = χρυσίου

★
Εκύτταξαν όλόγυρα Ήσαν όλομόναχοι, Έσκαψαν.

Καί θρήκαν τὰ λεπτά! 'Α- μέτρητα χρήματα! Είχε νυχτώσει. 'Ο Ξάνθος έχωσε όλα τὰ χρήματα στον μανδύα του, τάρκαμε δέμα και τὸ σήκωσε σὸν δμο του. Μὲ ἄλλους λόγους, ἐν- νοοῦσε νὰ τὰ κρατήσῃ δλα δικά του χωρὶς νὰ τηρήσῃ τὸν ὅρκο του! Τότε ὁ Αἰ- σωπος τὸν ἀπειλῆσε:

— Ξάνθο, ἡ μοῦ δίνεις ἀ- μέσως τὰ μισά, ὅπως ἐσυμ- φωνήσαμε, ἢ θὰ σὲ καταγ- γείλω, γιατί ἡ ἐπιγραφή λέει τὰ ἐξῆς:

α = ἀπόδοι
β = βασιλεῖ
δ = Διονυσίω
ο = δν
ε = εὔρες
θ = θησαυρόν
χ = χρυσίου

— 'Ο Ξάνθος τὰ βρήκε μπα- στούνια μὲ τὴ νέα ἐξήγησι. Κιτρίνισε ἡ ὄψις του σὺν τὰ φλωριά πού εἶχαν βρῆ. 'Ο βασιλεὺς Διονύσιος θὰ τοῦ τῶναιρε δλα. Μαλάκωσε. Καλόπιασε τὸν Αἰσωπο. Τοῦ ὥρκιστο καὶ πάλι. Διὰ τὸ τὸῦ δώσῃ τὰ μισά. Καὶ τοῦ- πε νὰ πᾶνε στὸ σπίτι νὰ τὰ μοιραστοῦν.

— 'Αλλὰ ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ὁ Ξάνθος κατέβασε μὲ πο- νηριά τὸν Αἰσωπο στὸ ὑπό- γειο καὶ ξαφνικά τὸν ἐκλει- σε πίσω ἀπὸ μιά καταπακτή νὰ πεθάνῃ ἐκεῖ ἀπὸ τὴν πεί- να, χωρὶς ν' ἀκουστῇ ἡ φω- νή του!

Καὶ θὰ τελείωνε ἔτσι στὰ βουβά ἡ ἱστορία τοῦ κακὸ- τυχοῦ 'Ανατολίτη σκλάβου, ἂν δὲν μεσολαβοῦσε νέα ἀ- προσδόκητη περιπέτεια, ἡ ἐ- ξῆς:

Στῇ Στῇ Σάμο, ἐνῶ τὸ πλῆθος ἐπανηγύριζε σὲ κά- ποια ἐπίσημη ἑορτῇ, ἔφε- ροῦνε αἰφνίως ἕνας ἀητός, κατέβηκε ἔως κάτω στὴν πλατεία, ὥρμησε ἀπάνω στὸ θωμό, ἐδόυθη τὸ ἱερὸ δα- χτυλίδι πού εἶχε ἀπάνω του σκαλισμένη τὴ σφραγίδα τοῦ κράτους, ὑπερὰ ξανπατέτα- ξε καὶ ἀπὸ ψηλά ἄφησε τὸ δαχτυλίδι, πού ἔπεσε πᾶν- σὲ κάποιον δοῦλο πού περ- πατοῦσε στὴν 'Αγορά. 'Ο πατὼς στὴν 'Αγορά. 'Ο πατὼς στὴν 'Αγορά. 'Ο πατὼς στὴν 'Αγορά.

— 'Αφέντη, σὲ λυπάμαι, τοῦ εἶπε. Τρέξε γρήγορα στὴν 'Αγορά καὶ πὲς ὅτι οἱ σο- φοὶ δὲν ξέρουν νὰ ἐξηγῶν- ται τὸν ὅρκιο, ἀλλὰ ὅτι ἔχεις ἐ- ναν μάντι στὸ σπίτι σου ποὺ μπορεῖ εὐκολὰ νὰ δώσῃ τὴν ἐξήγησι.

— 'Ο Ξάνθος δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ διαφορετικά, γιατί τὸ πλῆθος θὰ τὸν λυντά- ριζε.

— 'Αλλά ἡ φρικτὴ ἐμφάνισις τοῦ Αἰσωποῦ ἔκανε τὸν κό- σμο νὰ γελά:

— Σαμιῶτες, ἐδῶ δὲν ἦρ- θα γιὰ ὠμορφος! τοὺς φώ- ναξε ὁ Αἰσωπος. — 'Αν θέλε- τε τὸ καλὸ σας, κάντε ἀμέ- σως ἕνα ψήφισμα, ὅτι ἀπ' αὐτῇ τῇ στιγμῇ δὲν εἶμαι πιά δοῦλος, ἀλλὰ ἐλεύθερος πολίτης μὲ ἴσα δικαιώματα μὲ σᾶς, καὶ θὰ δῆτε τί θὰ σᾶς πῶ.

— 'Ο βασιλεὺς Διονύσιος τοῦ ἔδωκε τὴν ἐλευθερία του. Καὶ τότε ὁ Αἰσωπος εἶπε:

— Τὸ ὅτι τὸ δαχτυλίδι τοῦ κράτους ἀρπάχθηκε κι' ἔ- πεσε ἀπάνω σ' ἕναν δοῦλο, σημαίνει καθαρά ὅτι κάποιο ἐξένο κράτος μελετᾷ τὴν ὑ- ποδοῦλσι τοῦ νησιοῦ σας:

Τὴν ἴδια ὥρα, πραγματι- κῶς, ἔφτασε μῆνυμα ἀπὸ τὰς Σάρδεϊς, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Λυδίας ζητοῦσε ἀπὸ τοὺς Σαμιῶτες νὰ γίνουν ὑποτε- λεῖς στὸ σκῆπτρο του! 'Ο- λόκληρη ἡ Σάμος κατατα- ράχθηκε. Καὶ μὲ μιά φωνὴ ὁ Αἰσωπος ὠρίσθηκε πρέ- σβης τῆς Σάμου, ἐστάλη μὲ δῶρα στὴ Λυδία, ἐκεῖ εὐρή- κε τὸ βασιλεῖ καὶ μὲ τὴν ἐξυπνάδα του τὸν ἔπεισε νὰ ματαιώσῃ τὴν ἐκστρατεία καὶ νὰ κάμῃ τὴ Σάμο σύμ- μαχο καὶ φίλη του!

— 'Αν πῆρε ἡ ὄχι τὸ μισὸ χρυσάφι τοῦ Ξάνθου ἀπὸ τὸ θησαυρὸ τοῦ νεκροτα- φείου, δὲν ξέρομε.

— Οὕτε ἀκόμη ἂν τοῦδωκαν ἀμοιβὴ οἱ Σαμιῶτες γιὰ τὴν ὑπηρεσία του.

— 'Επίσης δὲν εἶνε γνωστὸ ἂν ὁ βασιλεὺς τῆς Λυδίας τοῦ χάρισε πλοῦτῃ ὅταν τὸν κράτησε κοντὰ του καὶ τοῦ ζητοῦσε τίς συμβουλές του γιὰ τὰ ζητήματα τοῦ κρά- τος του.

— Πιθανὸν ὅμως νάγιναν δ- λα αὐτά. Γιατί στὸ ἐξῆς ὁ Αἰσωπος ὄχι μόνο δὲν ἔκανε

λόγο γιὰ τὰ οικονομικά του ἀλλὰ καὶ περιώδευε ἀνετα- ἐπὶ χρόνια δὴ τὴν 'Ανατο- λή, φημισμένος γιὰ τὴ σο- φία του στὴ Βαβυλῶνα καὶ στὴν Αἴγυπτο, ὅπου συνέθε- τε τοὺς μύθους του. 'Αγά- ματὰ του στήθηκαν παντοῦ, μερικά μάλιστα καὶ χρυσά, κι' ἕνα τέτοιο, πού δείχνει ὅλη τὴν ἐξωτερικὴ δυσμορ- φία του, σώζεται ἀκόμα στὸ Μουσεῖο τοῦ Βατικανοῦ.

— 'Ο Αἰσωπος ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ γινε ἐλεύθερος, ἔκαμε πλατεία τὴν καριέρα τῆς δόξας του.

Στοὺς Δελφοὺς ἄλλοι λέ- νε ὅτι ὁ Αἰσωπος πῆγε ἀ- πλῶς ὡς προσκυνητῆς, ἄλ- λοι ὅμως ὅτι εἶχε μαζί του καὶ θησαυρὸ νὰ τὸν ἀναθέ- σῃ ἐκεῖ σταλμένος ἀπὸ κά- ποιον βασιλεῖ φίλο του γιὰ νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸν Πυθία ἕνα χρησμό. Γεγονὸς ὅμως φαί- νεται ὅτι ὁ Αἰσωπος δὲν ἐν- θουσιάστηκε καὶ πολὺ ἀπὸ τὸ ἱερὸ τοῦ μαντείου. Εἶπε, λοιπὸν, ἀπὸ φόβος ὅτι ὁ μέ- γας αὐτὸς σοφὸς θὰ τοὺς ἐ- δυσφημίσει στὸν κόσμον μὲ τὸ κύρος του, εἶπε γιὰ νὰ τοῦ ἀρπάξουν τὴν περιουσία του, οἱ περίοικοι τῶν Δελ- φῶν τοῦ ἐμπόδισαν τὴν ἀνα- χώρησι. Θέλοντας νὰ τὸν ἐ- ζωντῶσουν, τοῦ βάλαν κρυφά στὸ σεντοῦκι ἕνα χρυσὸ βά- ζο ἀπ' τ' ἀναθήματα τοῦ 'Α- πόλλωνος καὶ τὸν κατηγό- ρησαν ὅτι δῆθεν τὴν κλέψαι.

— 'Ο Αἰσωπος κλείστηκε στὴ φυλακὴ καὶ τὸ δικαστήριον τὸν κατεδίκασε εἰς θάνατον ὡς ἀσεβῆ. — Ὅταν τὸν ἀνέ- βασαν ψηλά στὸ βουνὸ γιὰ νὰ τὸν γκρεμίσουν κάτω στοὺς θράχους, ὁ δυστυχὴς μυθοπλαστὴς καταράστηκε τοὺς Δελφοὺς κι' ἐπεκαλέ- σθη τοὺς θεοὺς νὰ ἐκδική- σουν τὸ ἀθῶο αἷμα του.

— Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ ἀνθρώπου πού χάρισε στὴν ἀνθρωπότητα τόσα ἀνεκτί- μετα σὲ διδακτικὸ περιεχό- μενο ἀριστουργήματα μὲ τὴν προνομιόχου του σκέψι τὴν κλεισμένη σ' ἕνα τόσο ἀσχη- μο κορμῖ...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΩΗ

Μετὰ τὴν διάλυσι τοῦ θιά- σου τοῦ «Περὸς» ἡ κυρία Κούλα Γκιουζέππε θὰ καταρτίσῃ ἐπιθεωρησιακὸν θίασο, πού θὰ παίξῃ ἐκ περιτροπῆς στὰ προά- στεια. 'Εγνώθη σχετικῶς ὅτι ἂν τελικῶς ἐπιτύχῃ τὴν παραστά- σιν τοῦ ἀπὸ τὴν Κηφισιά, ὅπου θὰ παίζῃ τὰ καλύτερα νοῦμερα διαφόρων παλαιότερων ἐπιθεωρή- σεων.

— Ὡς ἀστέρες τοῦ διαλυθέν- τος θιάσου τοῦ «Περὸς» προσελήφθησαν στὸ θέατρον «'Α- θηναίων», ὅπου ἐμφανίσθηκαν νέα

νοῦμεθα τῆς ἐπιθεωρήσεως «Φλα- γέρα».

— 'Η δὲς Ρίτα Δημητρίου τρα- γουδᾷ μιά πολὺ ἐπιτυχημένη ρο- μάντσα, ὁ δὲ κ. 'Ορέστης Μα- κρῆς ἐμφανίζεται καὶ πάλιν ὡς μεθυσμένος. Τὸ νοῦμερό του ὅμως αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ συνηθισμέ- να, δεδομένου ὅτι ὁ κ. Μακρῆς νὰ, δεδομένου ὅτι ὁ κ. Μακρῆς νὰ, δεδομένου ὅτι ὁ κ. Μακρῆς νὰ.

— Τὸ ἔργο αὐτὸ λέγεται ὅτι ἀ- ποτελεῖ μίαν πλῆρη ἐκδήλωσι τοῦ ἀποκληρωμένου πλέον ταλέντου τοῦ νέου ποιητοῦ.

— 'Ορέστης ἐκτελεῖ χρέη πόρτας, ἀπ' ὅπου ἐπέρασε ἡ πολυβούλητη σφαῖρα!

Χαλαρὸς κυρίου προχθὲς στὴ «Μάντρα», ὅπου ὠρῶνῶνθη- κε διαγωνισμὸς «περίεργων» λέντων». Μεταξὺ τῶν διαγωνι- σθέντων ἦταν καὶ ὁ νεαρὸς ἀ- δελφὸς τῆς 'Αγγελᾶς Λυκαρδῶ- πούλου, πού ἔπαιξε πιάνο, κιθάρα καὶ ψαλαμῶνικα, ὄχι ὅμως καὶ μὲ μεγάλη ἐπιτυχία.

— 'Ενας ἄλλος ὑποψήφιος ἐμνή- σθηκε τοὺς ἑρωτας τῶν αἰλουροῦν- δων, ἕνας τρίτος τὸν 'Εθραίο τῆς Θεσσαλονίκης καὶ κάποιος ἄλλος πάλι ἔπαιξεν ὅλα τὰ ὄργανα μίας τζᾶς μὲ τὸ στόμα του.

— 'Αλλὰ τὸ «κλῶ» τῆς βραδυᾶς ἀπετέλεσεν ἕνας ποιητῆς, ὁ Ζᾶν Ζουμπουλ, ὁ ὅποιος ἀπῆγγελε σοβαρώτατα ἕναν αὐτοσχέδιον ὁ- μνὸ πρὸς τὴν... ἀγνωστὴν μεγᾶ λοφύα του!

— 'Ο ἱ συγγραφεὺς τῆς «Γαρδέ- νιας» φαίνεται ὅτι συμεί- νησεν καὶ τοὺς θιασάρχας τοῦ «Λυρικοῦ». Ἦδη ἐγγνώσθη ὅτι ἡ ἐπιθεωρησις θὰ ἐνισχυθῇ μὲ νέες σκηνές, δεδομένου ὅτι οἱ εἰσπρα- κτεῖς τῆς τελευταίας ἐσημείας σὴν σημαντικὴ πτώσι.

— Πάντως οἱ κ. κ. Μαυρέας καὶ Κοκκίλης, προδλέοντες ὅτι ἀ- πωσθήποτε ἡ «Γαρδένια» δὲν θὰ κρατήσῃ τὸ πρόγραμμά του θεά- τρου τοῦς ὁλόκληρον τὸ καλοκαί- ρι, ὑπεγράψαν συμβόλαιον μὲ τοὺς κ. κ. Κιούση καὶ Ρηγάτου- λον, τοὺς ἀτυχήσαντας συγγω- φεῖς τῆς «Βεντάλιας».

— 'Η κ. Ζαζὰ Μπριλλάντη βρι- σκεται σὲ διάστασι μὲ τὸν θιασάρχην κ. Μακρέα. 'Αφορμὴ εἶ- ναι ἐπὶ αἰτίᾳ τοῦ ἐδημιουργήθηκε ἐξ αἰτίας τῆς ἀδιαθεσίας τῆς συμπαθοῦς καλλιτέχνιδος. 'Ο κ. Μακρέας, χολωθεὶς γιὰ τὴν κ. Μπριλλάντη δὲν μπόρεσε ἕνα βράδυ λόγω τῆς βραχνάδας τῆς νὰ ἐκτελέσῃ ἕνα νοῦμερό τῆς, ἐ- ξῆσας τὴν ἀποχὴ αὐτῇ ὡς πα- ραιτηται. Ἦδη ἡ κ. Μπριλλάντη προσέφυγε στὴν 'Επιτροπὴν 'Αδει- ας γιὰ νὰ λύσῃ τὴ διαφορά τῆς μὲ τὸν θιασάρχην τοῦ «'Αθηναίου».

— 'Ο μεγάλωτερος φιλολογικὸς γένονος τῆς 'Αγγλίας εἶνε τὸ ἀναμενόμενον ἔργο τοῦ περιφη-μοῦ 'Ιρλανδοῦ συγγραφέως Μπέρναρ Σῶ πού φέρει τὸν χα- ρακτηριστικὸν τίτλον «Γενετή». Τὸ ἔργο αὐτὸ, πού θὰ ἀναθεωρηθῇ ἀπὸ τὸν θίασον τοῦ Μπέρναρ, ἀ- ποτελεῖ μίαν δριμύτατη σάτυρα τῆς σύγχρονης διπλωματίας καὶ τῆς Κοινωνίας τῶν 'Εθνῶν. Οἱ τύποι τοῦ ἔργου τοῦ Μπέρναρ Σῶ εἶνε, καθὼς ἐγνώσθη, ἀληθι- νοί, σημερινοὶ δηλαδὴ ἐν ἐνερ- γείᾳ διπλωμάται πού φέρουν, φυ- σικά τὸ λόγο, φανταστικὰ ὀνό-ματα. Εἶνε ὅμως τόσο ζωηρὰ ἡ διαγραφή τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς δρασεῖς των, ὥστε οἱ τύποι νὰ εἶνε διαφανέστατοι καὶ νὰ ἀ- νγνωρίζονται ἀμέσως.

— 'Ο Μπέρναρ Σῶ, πού ἦταν τε- λευταίως ἀδιάθετος, δὲν κατάρ- θωσε νὰ παρακολουθῇ τὴς δο- κίμης τοῦ ἔργου του, τὸ ὅποιον ἤθελε νὰ σκηνοθετήσῃ ὁ ἴδιος.

— 'Ο δικηγόρος κ. Δημ. Ζᾶτος ἐξέδωκεν ἕνα ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον ἱστορικὸν βιβλίον μὲ τὸν τίτλον «'Η δικαιοσύνη εἰς τὸ Κράτος τοῦ 'Αλῆ Πασᾶ». Τὸ βι- βλίον περιέχει ἐντελὲς νέες πλη- ροφορίας σχετικὰς μὲ τὴν ζωὴ καὶ τὴν βρῆσιν τοῦ διασώζοντος τοῦ Κράτους.

— 'Ο νέος ποιητὴς Γιάννης Ρίτσος, γνωστὸς ἤδη μὲ τὴς δύο σιγ- λαφῶς ποιημάτων, πού ἐξέδωκε καὶ πού ἔκασαν τάσην ἐντύπωσι, ἐτοιμάζει ἤδη μιά μπαλάντα, πού θὰ περιλάβῃ «εἰς συγκινήσεις τῶν ἐρωτικῶν στιγμῶν σ' ἄλλες τὲς ἐκδηλώσεις του».

— Τὸ ἔργο αὐτὸ λέγεται ὅτι ἀ- ποτελεῖ μίαν πλῆρη ἐκδήλωσι τοῦ ἀποκληρωμένου πλέον ταλέντου τοῦ νέου ποιητοῦ.

Δύο γράμματα βπουδαῖα, δύο ὠπιν' ἀνομοίῳν πού μιλανε περὶ βίου, κόσμος καὶ περὶ ὁδοομίῳν

— 'Ο Κλέων ἤδη ἀπειλεῖ νὰ διαπράξῃ φόνον...

Περὶ ραδιοφώνων

Χαρίδημε,

Συγκράτει με! Θὰ διαπράξω φόνον!

Θὰ ἐπιφέρω ὄλεθρον ἀλλὰ καὶ πανικόν, ἀνοίγων ἤδη πόλεμον σὺν τὸν 'Ισπανικόν μὲ τοὺς κατόχους, γενικῶς, ραδιογραμμοφώνων. Ἐλύσσαξαν, ἀγαπητέ. Λύσσαξαν, μὰ τὸν Δία, καὶ ἔχει δημιουργηθῇ μεγάλη τραγωδία δι' ὅσους τὸν ὑπνῶσκον τὰν δὲν θέλουν νὰ τὸν χάσουν. Πᾶν νὰ ἐσπλώσουν μιά στιγμὴ διὰ νὰ ἡσυχάσουν ἔχοντας τὴν ἀνάπαυσιν, ὡς φυσικόν, στὸ νοῦ των, καὶ παρευθύν τὸ ραδιὸ τὸ (τοῦ ἀντικρινοῦ των ἀρχίζει νὰ ἐργάζεται πο- (λὺ θορυβωδῶς.

— 'Εν τάχει ἐξεσηκώνεται ὁ- (λόκληρη ἡ ὁδὸς —ἀπὸ τὸ σπῆτι τὸ μικρὸν (φθάνοντας ὡς τὸ τρίπα- (τον—

καὶ οὕτως ἡ ἀνάπαυσις (πηγαίνει —φεῦ! — πε- (ρίπατον!)

— 'Εχάθησαν, Χαρίδημε, (πλέον αἱ διακρίσεις —ἀπὸ ἐτῶν δὲν γίνετα (αὐτοῦ τοῦ εἰδους χρη- (σις—

— νὰ σ' ἐνοχλήσῃ ὁ καθεὶς (πᾶσι φυρ! — φυρ!

καὶ θεωροῦνται ἄνθρωποι «τρέ - σικ» οἱ ὄχληροί! Στοὺς χρόνους μας τοὺς ἀηδεῖς ὅπου γυρίσῃ νὰ ἴδῃς,

— ἢ μόνος εὐρισκόμενος, εἶτε μετὰ παρέας—

— θὰ ἀντικρύσῃς πάραυτα πλῆθος ἀπὸ κεραίας πού ἔχουν ἰδιότητα ν' ἀπορροφῶν τοὺς ἤχους καὶ νὰ μὴ μᾶς ἀφήνουν δλους ἐμᾶς ἡσυχούς!...

— Πλέον τὰ ραδιόφωνα κατέκλυσαν τὸ πᾶν καὶ ἀφειδῶς σκορπᾶν

εἰς ὅλην τὴν ὑδρόγειον τὰ φοβερά των κύματα, ἦγουν, τοῦτέστι, δηλαδὴ ἡ ἄλλως πῶς... βλαστήματα!

— Εἶνε οἱ ραδιοπομποὶ πολλοὶ τὸν ἀριθμὸν, ἔχει δὲ ὁ καθένας των διάφορον ρυθμόν.

— Τῶν Παρισίων ὁ πομπὸς ἔχει περισσεῖα χάρις. Πολὺ... παρλάν καὶ φλόαρος εἶν' ὁ σταθμὸς τοῦ (Μπαρί.

— Τῆς Καινιέβεργης ὁ πομπὸς ἤχους σκορπίζει θελούς καὶ στίχους ὁ ἡμέτερος τὰ μάλα ἡλιθίους,

— στίχους ὅπου συγχίεται κανεὶς ἐάν τοὺς ἴδῃ στίχους τοῦ Σακελλάριου καὶ τοῦ Εὐαγγελίδη, στίχους πού εἶνε αὐστηροὶ καὶ στίχους ἐλευθέρους καὶ στίχους πού τοὺς συγχωρεῖς μόνον λόγῳ τοῦ θέ- (ροῦς!

— Τοῦ Παρισίου ὁ Πέ—Τέ—Τέ μᾶς τάραξε σ' ἀπάχικα, ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν 'Αθηνῶν μᾶς λύσσαξε στὰ βλάχικα, πού μὲ τὴν ξένην μουσικὴν... σερβιρῶνται «γαρνὶ» (ὡς βάλς ὁ Καλαματιανὸς καὶ φῶς τὸ «Λαγιαρνὶ»!)

— Τὸ βλάχικο, λοιπὸν, «σανσόν» ἐσχάτως πᾶει γνῶα. 'Η Σ. Βέμπο τραγουδᾷ μὲ φόρτε τὴν Παγώνα καὶ τέτοια γράφονται «τ α γ κ ᾶ» τὸ ἕνα πῖσῳ σ' (ἄλλο.

— ('Ὅπως ἡ «Μάρω», φερ' εἰπεῖν, ἡ «Χάιδω» κι' ἡ (Κρουστάλλω»).

— Εἶνε δὲ λάθος πού σ' αὐτὸ τὸ μουσικὸν μας ὄργιον δὲν ἔβαλαν διευθυντὴν τὸν... Β λ ᾶ χ ο ν τὸν Γεώρ- (γιον!...

— Διὰ ταῦτα σὲ ἀφήνω μὲ δργὴν ἀλλὰ καὶ μένος καὶ διατελὰ προθύμως ΚΛΕΩΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗΜΕΝΟΣ

Ρε Κλέων,

— 'Αμε στὴν ὁργή! Τί ἔχεις πάθει, βρέ, καὶ αἱ συνθέσεις σ' ἐνοχλοῦν ἀκόμη αἱ ἀβραῖ; Δὲν ἔχεις ἴχνος ἐντροπῆς; Δὲν ντρέπεσαι κομμάτι; Τί θέλεις; Νὰ σοῦ πρῆξουν πάλι κανένα μάτι αὐτοὶ πού βρίζεις ἔτσι δά, καὶ νὰ μὴ βγάλῃς «ἄχ»; Τὴν ἀγνοεῖς τὴν μουσικὴν τοῦ Βάγνερ καὶ τοῦ Μπάχ καὶ δυὸ τραγοῦδια κάνουντος, δύο τραγοῦδια μόνον, τὸ σύμπαν ἤδη ἀπειλεῖς καὶ μάλιστα μὲ φόνο!...

— Μὰ εἶνε πράματα αὐτά; Μὰ εἶνε; 'Ὅχι, πέσι!... ὁ 'Εγὼ αὐτὰ τὰ πράματα τ' ἀποκαλῶ ντροπές, κι' ἂν βρίσκῃς μέσ' στὰ λόγια μου ἐσὺ κανέναν ψόγο, ἔλα στὸ σπίτι νὰ μὲ βρῇς καὶ ζήτησῃ τὸ λόγο...

— Τί ἄλλο θέλεις νὰ σοῦ πῶ; Μ' ἔχεις φουσκώσει πιά κι' ἂν δὲν ἀπέφευγα σοφὰ κάθε κακοτοπία, δὲν θὰ μ' ἀρκοῦσαν οἱ βρισιές αὐτές ὅπου σοῦ σοῦρω, μ' ἀπὸ τὸ ἐξυλο τὸ πολὺ θὰ σ' εἶγα κανεὶ σκούρο!...

— Εἶσαι πολὺ ἀνόητος καὶ βλάκας μὲ πατέντα... 'Ὅμως, ἂς συζητήσωμε μιά κι' ἦρθε ἡ κουβέντα καὶ μάλιστα σιγά - σιγά, χωρὶς καμμία βία.

— Σ' ἄρεσε περισσότερο, βρέ ζῶν, ἡ ρομβία ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο; 'Η εἶνε πῶ ἀνόητο τὸ «Γελεκάκι πού φορεῖς» ἀπὸ τὸ βάλς τοῦ Μπόιτο; Εἶνε, μωρὲ, δυσάρεστον τὸ νὰ σοῦ παίξῃ λιστ ἕνας διασημότητος 'Αργεντινὸς σολίστ, ἢ τῆς Βασιλῆας προτιμᾷς τὰ ὅπλα τὰ γεμάτα ἀπὸ τοῦ Σοῦμπερτ τὴ λεπτὴ καὶ θεῖα Σερενάτα;

— Κλέων, θὰ σ' ἐβρίζα ἐάν δὲν σ' εἶγα βόισι ἤδη, καὶ γιὰ τὸ Σακελλάριο καὶ τὸν Εὐαγγελίδη διότι ἀνακρίβεις γράφεις γιὰ τὰ τρατὰ τους. Αὐτοὶ σκαρώνουν πάντοτε στίχους τελεσιτάτους, στίχους καλοῦς καὶ στερεοῦς περίπου ἀναλφούους (αὐτοὶ δὲ εἶνε κι' ἀφορμὴ τοῦ τραστοῦ ὕφους πού ἔχουν καὶ οἱ δύο τους καὶ πού τὸ ἔχουν πάρει τότε πού ἕναν 'Ανθρωπο φάναξαν ἀπ' τὸν 'Αρη καὶ κατὰ τρόπον φοβερὸν, τρόπον θεοστυγῇ, τὸν ἐγκρεμοστακίσανε τὸ φουκαρά στὴ γῆ!...)

— Καὶ μὲ τὰ βλάχικα τὰ φῶς ὁ κόσμος, κέφι σπᾶει, ὅπως μοῦ ἔλεγε προχθὲς εἰς φίλος μπουλονέζης. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν θὰ ἴδω- (μεν πλέον εἰς τὸ ἐξῆς: 'Ὅ γέρω - Δῆμος πᾶει.

— (ὁ γέρω - Δῆμος πᾶει.)

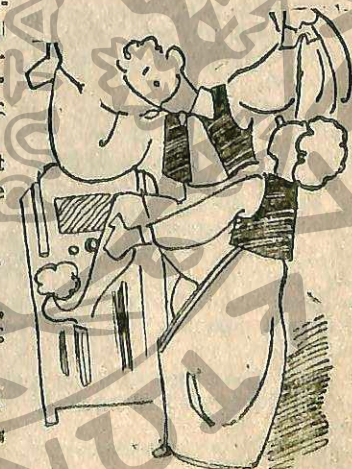
— διότι θὰ διαβάζουμε στίχους («πάρτας» τὸ χαρτί: (Le vieux Demètre mourut (hier, le vieux Demètre (partit!...)

— ..

— 'Επὶ τούτοις, φίλε Κλέων, (σὲ ἀπαλῶμαι ἐσμένως ὁ πολὺ καλὸς σου φίλος

ΧΑΡΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

Καὶ διὰ τὴν ἀντιγραφὴν Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Ο ΑΡΡΑΒΩ-ΝΙΑΣΜΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Ένα δραματικό διήγημα

Κρατώντας στα χέρια βιολέττες, προχωρούσε η Ρένα στους σκιερους δρόμους του νεκροταφείου. Τά καστα-νό της μάτια βούρκωναν σε κάθε της βήμα.

—Μαννούλα μου, μαννούλα μου! ψι-θύριζε άχνα.

Ήταν τρία χρόνια τώρα πέρασε η Μαρία, κι είχε πιά περάσει ο καιρός που η Ρένα έρχόταν κάθε μέ-ρα και πότιζε το νεοσκαμμένο χώμα με τὰ δάκρυά της, και ράγιζε τις καρδιές όλων των λυπημένων με το θρήνο της. Από τότε η ζωή είχε τραβήξει μ' όλα τα δικαιώματά της την κοπέλλα. Σάν είκοσάχρονο κο-ρίτσι, γελοῦσε κι' αυτή τώρα με τις παρές, έπλαθε δ-νειρα, έβλεπε το μέλλον, όμορφο, ναι, όμορφο, και δίχως την καλή της τη μαννούλα.

Μά σήμερα ή-ταν μεγάλη ήμέ-ρα. Έπρεπε νά-ρ-θῃ νά κλάψῃ στον τάφο της πεθαμέ-νης της μητέρας, γιατί από αύριο πιά, άλλη μητέρα θάπαρνε τη θέση της στο σπίτι.

Τὰ δάκρυα άνέβαιναν άθελα στα μάτια της μικρής, όσο το συλλογι-ζόταν αυτό. Μά άμέσως, κάποιο χαμόγελο, φώτιζε τη δροσερή της φυ-σιονομία. Μι' ά-όμορφη, μενική, μορφή περνούσε μπροστά στα θλιμ-μένα της μάτια, κι' έσβυνε τις σκιές των κυπαρισσιών γύρω και τ' αγάλ-ματα των τάφων. Μιά μορφή γεμά-τη δύναμη και νειάτα. Ό Παύλος!

—Μαννούλα μου, στην καρδιά μου θά ζῆς πάντα, μά κάνε αυτή τη θυσία για την κορούλα σου. Θάμαι τόσο ευτυχισμένη!

Τὴν αγαπούσε ο Παύλος. Δίχως δ-μῶς αυτή τη θυσία, δὲ θά τὴν έπαρ-νε ποτέ. Νέο παιδί, 25 ετών, τώρα προσπαθούσε νά δημιουργήσῃ καρ-ρίέρα. Τι κι' αν είχε ένα δίπλωμα δι-κηγόρου; Πελάτες; Έπρεπε νά πε-ριμένη χρόνια. Πῶς ν' αποφασίσῃ, λοι-πὸν νά φορτωθῇ και οικογενειακά θά-ρη; Είχε δίκη. Όλοι τὸν έβρισκαν φρόνιμο και λογικό. Μά η Ρένα έ-λυωνε.

Κι' ο πατέρας της στάθηκε μιά μέ-ρα γελαστός μπροστά της και της εἶπε:

—Μὴν κλαῖς! Σκέφθηκα για την ευτυχία σου. Μίλησα με τὸν Παύλο. Μά πεντακόσιες χιλιάδες σε παίρνει,

Πήγαμε μαζί στο πάρκο... Έβρεχε... Ή βροχή μας χτύπησε από κεφάλι...

Πού θά τις βρούμε; Έ; Άκου, λοι-πὸν και χοροπήδα από τη χαρά σου. Θά πάρῃς τὸν Παύλο σου, είναι ο-λα τελειωμένα. Θυμάσαι ένα προε-νειό που μούστειλαν πέρυσι έμένα; Δὲν τὸ θυμάσαι; Μὲ ζητοῦσε η Καί-τη η Φαρίδου, εκείνη, ναι, η γερον-τοκόρη, η πλούσια κι' άσχημη. Κουτα-μάρα μου ήταν νά τ' άπορρίψω. Νόμι-σα πῶς θά ήσουν πὶὸ ευτυχισμένη δί-χως μντριά. Μά τώρα, άλλαξαν τὰ πράγματα. Συνεννοήθηκα μαζί της. Σοῦ δίνει τριακόσιες χιλιάδες τὴν ή-μέρα τοῦ γάμου μας, κι' άλλες δια-κόσιες, που μπορώ νά σοῦ δώσω έ-γώ, γίνονται πεντακόσιες. Κι' έτσι τὴ μιά Κυριακή παντρεύομαι έγώ και τὴν άλλη σοῦ.

—Όχι, όχι, άλλη γυναίκα δὲ θά μῇ στή θέσι της μαννούλας!

Μά ο Θάνος, ο πατέρας της, τὴν κορόιδευε στοργικά. Τῆς παρίστανε τόσο απλά, τόσο άνώδυνα τὰ πράγ-ματα, που άρχισε νά κλονίζεται.

—Έγώ, έλεγε με τη χοντρή καλό-βολη φωνή του. Είμαι για λύπη έγώ! Θά πῆς πῶς θά ντυθῶ γαμπρός τώρα, κοντά στα έξῆν-τα; Έ, θά πάμε σε κανένα έρη-μοκίλησι. Θά πῆς πῶς είναι άσχη-μη η νύφη και πενηντάρα; Σάμ-πως κυττάζει κα-νείς όμορφα σ' αυτή τὴν ηλικία! Θά πῆς πῶς φημι-ζεται για κακή κι' ιδιότροπη; Δὲ βαρυνέσαι! Θά στρώσῃ!

Παραξενευόταν η Ρένα που δὲν άνέφερε ποτέ ο πατέρας της πιά τὴν πεθαμένη. Κι' όμως ήξερε τὴν έλάτρευε, πῶς είχαν παντρευτῇ από έρωτα, και πῶς η ζωή τους δεκαοκτῶ χρόνια πούζησαν παντρε-μένοι, ήταν ένα άτέλειωτο πανη-γύρι.

Μά μέρα, που τὸν ρώτησε δειλά, δειλά τῆς άποκρίθηκε κοφτά:

—Οι πεθαμένοι με τούς πεθαμένους! Οι ζωντανοί με τούς ζωντανούς!

Μέρα με τὴν ήμέρα τὸ όνειρο πήρε σάρκα και δότα, και στο χαροκαμένο σπίτι άρχισαν νά ετοιμάζονται διπλές χαρές.

Η καρδιά της όμως σήμερα ήταν βαρειά τῆς Ρένας. Τὴν πλῆγωνε η εὔ-θυμη ξεγνοιασιά τοῦ πατέρα της. Έτσι εἶνε οι άντρες! Ξεχνάνε! Μά αυτή, σάν κόρη, σάν γυναίκα, είχε χρέος νά-ρ-θῇ νά ζητήσῃ από τὴν πεθαμένη συχῶ-ρεσι.

Έστριψε ένα δρόμο και πήρε τὸ μο-νοπάτι πούφερνε σὸν οικογενειακό τά-φο. Τὰ δέντρα ήταν πυκνά σ' εκείνο τὸ μέρος, κι' έπρεπε νάρῃς πολὺ κοντά για νά ιδῆς τὸ μνήμα.

Θάχε ακόμα δέκα βήματα νά κάμῃ. Μά, άξαφνα, σταμάτησε. Τῆς φάνηκε πῶς άκουσε μιά φωνή, μιά γνώριμη φωνή. Κοκκάλασε, τὰ πόδια της άρχι-σαν νά τρέμουν. Κι' όμως, μ' όλη της

τὴν παραχή δὲ γελιδνάν. Τοῦ πατέρα της ήταν αὐτὴ η φωνή, βασανισμένη, άλλαγμαμένη από τούς λυγμούς.

Στὴν άκρη τῶν νυχτῶν προχώρησε —τώρα ήταν πολὺ κοντά του. Τὸ αἷμα έφυγε από τὰ μάγουλά της.

Ο πατέρας της ήταν αὐτὸς ο γερα-σμένος, ο σαραβλιασμένος άσπρομάλ-λης, που άγκάλιαζε γονατιστός τὸ σταυρό; Ο πατέρας της, που χθὲς τὸ βράδυ γελοῦσε, χάιδευε τὸ χέρι τῆς ά-σχημης, ξένης γυναίκας, και δοκίμαζε τὰ καινούργια ρούχα του ως γαμ-πρός;

Μά τί έλεγε; Τι εἶχε νά πῇ, τέτοια μέρα, στή νεκρή;

—Μαρία μου, Μαρία μου, άναστένα-ζε ο γονατισμένος άντρας. Συχώρα με. Εἶναι για τὴν ευτυχία τοῦ παιδιοῦ μας, τῆς μονάκριβῆς μας. Θά πέθαινε από τὴν αγάπη της. Εκείνος δὲν τὴν έπαρνε με τις διακόσιες μου χιλιάδες μονάχα, που τῆς είχα μαζέψει δραχ-μή - δραχμή, μ' όλακαιρης μιάς ζωῆς τὸν άγώνα... Μά είναι πολὺ δυστυχι-σμένη. Έσὺ μονάχα μπορείς νά με νοι-ώσης, που μ' ένοιωδες πάντα πρὶν μι-λήσω. Άλλη γυναίκα στο σπίτι μας, άλλη γυναίκα στο κρεβάτι μας... Πόσο θάθελα νά σκοτωθῶ έδῶ άπάνω στο μνήμα σου, νά κοιμηθῶ για πάντα κοντά σου, αγαπημένη μου. Μά από τὸ γέλιο μου έξαρτάται η ευτυχία τῆς Ρέ-νας μας. Κι' έτσι αύριο μὴ θυμώσης που θά μ' άκούς νά γελάω, και νά λέω λόγια αγάπης σε μιά γυναίκα ξέ-νη. Έσὺ θά βλέπῃς τὴν άνοιχτὴ πλὴγὴ στὴν καρδιά μου και θ' άκούς μέσα από τὰ γέλια τούς λυγμούς μου...

Δὲν έπερίμενε άλλο η Ρένα. Σά σκιά γλῶστησε μέσα από τούς τά-φους. Έρριξε τις βιολέττες σ' ένα ά-γνωστο μνήμα και τράβηξε σάν κυνη-γμένη πρὸς τὴν πόλι.

Όταν γύρισε ο Θάνος τὸ βράδυ στο σπίτι του, παραξενεύτηκε. Σάν τρελλή ρίχτηκε η κοπέλλα στὴν άγκαλιά του, κλαίνοντας και γελῶντας μαζί.

—Πατέρα, τὰ χάλασα με τὸν Παύ-λο! Ναι, τώρα δά τσακώθηκαμε. Τοῦ πέταξα πίσω τὴ βέρα. Πήγαμε και στο πάρκο... Έβρεχε... Η βροχή με χτύ-πησε στα νεύρα... Όχι, όχι... δὲ θέ-λω νά πᾶς, δὲ θέλω νά τοῦ μιλήσῃς. Τὸν αγαπούσα πολὺ, ναι, μά τώρα δὲ μπορώ νά τὸν ιδῶ στα μάτια μου... Πα-τέρα θέλω νά ζῆσω κοντά σου, δὲ θά παντρευθῶ ποτέ.

Στάθηκε ο Θάνος κάμποση ὥρα μπροστά της, κυττάζοντάς τὴν στα μά-τια. Έκρυβε η μικρὴ τὴ ματιά της, για νά μὴν ιδῇ ο πατέρας της τὴν άπελπι-σία της και τὸ ψέμα. Στὸ τέλος ά-κούστηκε βαθεῖα η φωνή του:

—Μαρία μου, έλεγε κυττάζοντας τὴ φωτογραφία τῆς νεκρῆς, ο τι μόρεσα έκαμα για νά ευτυχίσῃ τὸ παιδί μας, μά αφοῦ ήρθαν έτσι τὰ πράγματα, έ-ρεις έσὺ πόσο ευτυχισμένος εἶμαι αὐ-τὴ τη στιγμή.

Κι' άναστενάζοντας βαθεῖα, λυρω-τικά, έβγαλε τὴν καινούργια βέρα ά-πό τὸ γερασμένο του δάχτυλο και τὴν άκούμπησε στο τραπέζι, ένω η κοπέλ-λα έφευγε σάν κυνηγημένη και κλει-νόταν στο δωμάτιό της, για νά μὴν ά-κούσῃ ο πατέρας της τούς λυγμούς της.

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΕΥΘΥΜΑ ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ

Διεθνῇ

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν διεθνῇ πολέμου καταιγίδα, υπάρχει μιά παρήγορος και φωτεινὴ έλπίδα: Τὸ Βέλγιον και τὸ Ἰράκ και πέντε κράτη έτερα δὲν θέλουν νάχουν θύματα και δὲν γ ν ο υ ν ζητήματα γιατ' εἶνε κράτη... ο υ δ ε τ ε ρ α.

Περὶ αλείας

Έσχάτως άπεφάσισαν μετὰ φιλαλληλίας νά λάβουν μέτρα αι άρχαι υπέρ τῆς αλείας. Κι' ένας αλήτης φουκαρὰς τὸ έπληροφόρηθῃ και έπαρηγορήθῃ. Άς γίνῃ κάτι και για μας, εἶπε κινῶν τούς ὤμους, γιατ' άρχισαν νά χάνονται οί... γ ο π ε ς άπ' τούς δρόμους.

Παραδερισμοί

Οι «έχοντες τὸν τρόπο τους» τώρα παραθερίζουν. Κι' όλα τὰ κέντρα έξοχῆς πολὺ πα ρ ᾱ θ ε ρ ι ζ ο υ ν.

ΟΤΑΝ Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΣΥΝΔΥΑΖΕ-ΤΑΙ ΜΕ 39 ΒΑΘΜΩΝ ΚΑΥΣΩΝΑ

—Δόξα σοι ο Θεός, δρόσισε λιγάκι... (Σ κίτσο τοῦ κ. Α. Βλασοπούλου)

Άγάπες

Άγάπες, ξερέτε, εἶνε πολλῶν ειδῶν, εἶνε χίλιες δυό, εἶνε άπειρες, εἶνε οι ρωμαντικές, οι φλογερές και οί... ά π ο ρ ε ς!

Εἶνε άγάπες, άγάπες που τις έξου-μνεί ο κάθε ποιητής.

Εἶνε άγάπες δωρεάν, κι' άλλες πά-λι εἶνε τοῖς... μητρητοῖς!

Εἶνε άγάπες μεγάλες, Ιστορικές, η άσχημες, τῶν Δὸν Ζουάν έξ άλλου...

Εἶνε και οι μαθητικές άγάπες, που διαλύονται με τὴν ρίγα τοῦ... διδα-σκάλου!

Εἶνε άγάπες πάλι άμερικάνικες, έ-ξαντρικ κι' έξωφρενικές, εἶνε και άγάπες άποπτες, οι άγάπες οι θηλυκές...

Εἶνε άγάπες ποιητῶν που κάνουν σύγκριση τῆς αγάπης τους με τ' ά-στρα.

Εἶνε και οι άγάπες τῶν κανταδόρων που τὸ βρίσκουν συχνά από τὴν... γλά-στρα!

Εἶνε άγάπες αναγκαστικές: Παίρ-νεις αὐτὸν που αγαπᾷς άρον-άρον, εἶνε άγάπες πουνε κρυφές: κουμ-πάραν με κουμπάρων!

Εἶνε άγάπες — κου ντὲ φούντρ — που δροῦν μονάχα με μιά ματιά,

εἶνε και οι γεροντικές άγάπες, οι άκινδυνες, πουχουν... σβυστὴ φωτιά!

Εἶνε άγάπες τῶν παρασκητιῶν, που τις βρίσκουν στο μομέντο,

εἶνε κι' άλλες άγάπες που και Ροκ-φέλλερ αν εἶσαι, θά κάνῃς φαλιμέντο!

Ειδήσεις

Άπό τὴν Ἄπω Ἀνατολή πληροφορεῖται η Δύσις τὰς κάτωθι αὐθεντικές και άκριβείς ειδήσεις: Χθὲς μόλις οι Ἰάπωνες μετὰ σφοδρὸν άγῶνα κατέλαβον τὸ... Τόκιο κι' οι Σῖναι τὴν... Καντῶνα.

Ίσπανικά

Κοντεύει νά έορτασθῇ —τί έορτή, Θεέ μου! — η τρίτη η έπέτειος τοῦ Ισπανικοῦ πολέμου. Αὐτὴν τὴν μέρα φυσικό θά εὑρεθῶν, ως δηλον-οι δυο οι αντίπαλοι άπέναντι άλλήλων. Κι' εὐθὺς θ' ανταλλάξουνε μόλις παραταχθῶν ε κ α τ ο ν μ ι α κανονιές για νά... χαίρετῃθουνε.

Άλληλογραφία

Κύριον Μέγαν Ἀλέξαν-δ ρ ο ν: Θά μπορούσαμε νά σας χρῆ-σιμοποιήσωμε στο περιοδικό μας και νά σας αναθέσωμε νά γράφετε τὴν ἱμποδρομιακὴν στήλην, αφοῦ και ο πατέρας σας ήταν... Φίλιππος.

Κύριον Λεωνίδα Σπαρ-ε ι α τ η ν: Γράφτε και στείλτε μας κανένα πὶὸ δροσερό κουμάτι. Τί νά τις κάμωμε, μ' αὐτὴν τὴν ζέστην, τις «ε ρ μ ο . πύλες» σας;

60ν

αίχμη έρωτα στην έρημική έπαυλη

Οι άκτινες της αύγης πέφτουν στην παράξενη κάμαρη από τον σιδεροφραγμένον φεγγίτη. Η πετρελαιοάλαμπα ανάθει ακόμη, πάνω στο άρμαρι, εκεί που την άφησεν ο ιδιοκτήτης της έρημικής έπαύλεως. Μιά μυρωδιά από πετρέλαιο άπλώνεται στο δωμάτιο.

Βήματα άκούσθηκαν έξω από την πόρτα. Η Άννα έτινάχθηκε φοβισμένη. Κρύος ιδρώτας έλουσε το κορμί της. Ποιος να ήταν; Νά, το τρίψιμο του κλειδιού άκούεται. Και σε λίγο ή πόρτα άνοίγεται. Η Άννα θάλει ξανά να μπροστά της τον παράξενον άνθρωπον. Την καλημερίζει με κάποιο φόβο, μαζί και με θαυμασμό, που δεν μπορεί να τον συγκρατήσει. Φοβάται γιατί νομίζει ένοχον τον έαυτόν του, που έκλεισεν αίχμάλωτο το ευγενικό αυτό πλάσμα εκεί μέσα. Και ο θαυμασμός του είνε γιατί ή όμορφή της κοπέλλας αυτής που του θυμίζει τόσο την πεθαμένη γυναίκα του, του φαίνεται σαν όμορφή νεράιδας!

Με φοδισμένο θήμα προχωρεί, ενώ ή Άννα πισωπλατίζει, σαν το τρομαγμένο πουλί, μέσα στο κλουβί του, που θέλοντας να φύγη, σκουντάφτει πάνω στα σύρματα της φυλάκης του. Πώς έπέρασε την νύχτα σου; την ρωτάει με μία φωνή, που τρέμει.

Η Άννα σωπαίνει. Δεν με άκουσ, λοιπόν; την ξαναρωτάει, ενώ πασχίζει να κάνει μαλακόν τον τόνον της φωνής του.

Πάλι σωπαίνει ή Άννα.

Ο κ. Τρύφων στενοχωρείται. Δεν ζέρει τί να πη. Και όσο κυττάζει το παρθενικό αυτό λουλουδί τόσο περισσότερο έκστατικός μένει, μπροστά στην όμορφή της.

—Σου ζαναλέω πώς δεν θέλω το κακό σου!

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. Η κ. Μάρθα έρχεται στην Άθήνα από την Κόρινθο την άνοιξη του 1911 με τις ίδιες κόρες της, την Μαρία και την Άννα. Η Άννα πέφτει στην παγίδα μιας ύποπτης γυναίκας, της κυρά-Μάρως, στην όποιαν ο κ. Τρύφων, ο ιδιοκτήτης μιας έρημικής έπαύλεως, έξω από την Κηφισιά, έχει αναθέσει να κλέμει μία κοπέλλα που να μοιάζει με την πεθαμένη γυναίκα του και να την πάη κρυφά την νύχτα με το άμάξι στην έπαυλη. Έν τώ μεταξύ ο Τώνης, ένας νεαρός φοιτητής, έρωτεύεται άγνά την Μαρία και της υπόσχεται ότι θα φροντίσει να βρη την χαμένη αδελφούλα της. Ο κ. Τρύφων, ο ιδιοκτήτης της έρημικής έπαύλεως, είνε ένας άλλόκοτος μισάνθρωπος, που έχει βαλσαμώσει την πεθαμένη γυναίκα του και την έκλεισε σ' ένα γυάλινο φέρετρο, το όποιο έχει τοποθετήσει στα ύψογεια της έπαύλεως του. Η κυρά-Μάρω, βοηθούμενη από τους ανθρώπους του κ. Τρύφωνα, καταφέρνει και οδηγεί μία νύχτα την Άννα στην έπαυλη. Εκεί ο κ. Τρύφων την βεβαιώνει ότι δεν έχει νόσησει τίποτε και της ύπαγορεύει ένα γράμμα καθησυχαστικό, το όποιο φροντίζει να στείλει στην μητέρα της. Άλλ' ή Άννα είνε άσηχηστή για την αίχμάλωσή της).

—Τότε άφήστε με να ξαναγυρίσω κοντά στη μητέρα μου και στην αδελφή μου! Ξεσπάει ή Άννα, με μία φωνή που τρέμει.

—Γιατί λοιπόν Λευκούλα, δεν είσαι εύχαριστημένη εδώ, μέσα στα τόσα πλούτη;

—Περιφρονώ τα πλούτη σας, θέλω την έλευθερία μου!

—Μά λοιπόν, Λευκούλα, θέλεις να φύγεις από κοντά μου;

—Πώς με είπατε; Λευκούλα;

—Ναι.

—Δεν με λένε Λευκούλα!

—Εγώ θέλω να σε λέω Λευκούλα. Δεν μου επιτρέπεις;

Πόσον παράξενα έλαμπαν τα μάτια του, ενώ έπρόφερε το όνομα της πεθαμένης γυναίκας του.

—Δεν θέλω να μου αλλάζουν το όνομα! έμουρμούρισεν ή Άννα.

—Σου το ζητώ για χάσι, την έθερομπαρεκάλεσεν ο κ. Τρύφων. Η ύπαρξη αυτή που την έλεγαν Λευκούλα ήταν ένα τόσοον άγαπημένο για μένα πλάσμα!

—Αδελφή σας; τολμά να τον ρωτήσει ή Άννα.

—Όχι, γυναίκα μου! και σκύβει συγχρόνως το πρόσωπό του εκείνος.

Η Άννα τρομάζει. Γυναίκα του! Θέλει λοιπόν να την κάνει γυναίκα του κι' αυτήν; Παγώνει πάλι το κορμί της από τον φόβον.

—Και πέθανε; ξαναρωτά.

—Ναι, της άπαντα με σβυσμένη φωνή τώρα ο κ. Τρύφων.

Κι' έπειτα ξαφνικά μέσα σ' ένα έξασπασμα, που ανεβάζει το αίμα στα μάγουλά του και κάνει τα μάτια του να γυαλίζουν, φωνάζει:

—Της μοιάζεις! Θεέ μου, της μοιάζεις, όσο δεν το βάζει ο νους σου! Σάν να είσαι αδελφή της! Τ' άκούεις; Σάν να είσαι αδελφή της! Μ' αυτό είνε καταπληκτικό. Και ή φωνή σου άκόμη, ή άπαλή φωνούλα σου, που είνε τόσο χαδιάρικη, είνε ίδια με τη φωνή της! Και ή ματιά σου, αυτή ή τελευταία ματιά σου, Θεέ μου, νομίζω, πώς θέλω τη ματιά εκείνης! Ω, τί εύτυχία για μένα! Ω, τί εύτυχία!

★

Και ο παράξενος άνθρωπος άρχισε να γελά, να γελά δυνατά, πολύ δυνατά, ένα γέλιο, που έμοιαζε με χάχανα σπασμωδικά, ενός τρελλού! Η Άννα τον έκυτταζε βουβή και φοδισμένη. Σε μία στιγμή αναρωτιέται με φρίκη:

—Μήπως είνε τρελλός!

Κι' έκεινος σαν να θλήπη ένα όμορφο όνειρο έξακολουθεί με σιγανή φωνή τώρα:

—Μίλησέ μου λοιπόν Λευκούλα, μίλησέ μου, για να ξαναθυμηθώ τις όμορφες στιγμές που πέρασα κοντά

σου. Μίλησέ μου. Θέλω να ξαναζήσω τις ώραιες ήμέρες μας... όταν ήλθαμε μαζί, Λευκούλα, έδω.

—Δεν με λένε Λευκούλα, τον διακόπτει πάλιν ή Άννα.

Ένα πικρό χαμόγελο φαίνεται στο πρόσωπο του παράξενου ανθρώπου.

—Δεν σε λένε Λευκούλα, αλλά μοιάζεις τόσο μ' εκείνην! ψιθυρίζει.

Και έπειτα με νευρικότητα προσθέτει:

—Μά πές μου, πώς είσαι εύχαριστημένη έδω κοντά μου. Πές μου, πώς δεν φοβάσαι τίποτα. Ω, όχι δεν θέλω να στενοχωρήσαι καθόλου. Μά καθόλου. Έξ άλλου τώρα θα έχη λάθει το γράμμα σου ή μητέρα σου.

★

Στη θύμησι της μητέρας της ή Άννα έτραντάχθηκε, σαν να έπέρασε το κορμί της ήλεκτρικό ρεύμα. Ένας λυγμός έπνιξε τα λόγια, στα χείλη της.

—Θά είνε φρικτό για μένα, έξακολουθεί με χειρονομίες τρελλού ο κ. Τρύφων, άν ή όμορφή σου, τα νεύρα σου μαραθούν, έξ αίτίας μου. Μά όχι, δεν πρέπει να μαραθούν, Λευκούλα!

Γύρισε και κύτταξε γύρω σου. Είνε τόσο όμορφα έδω μέσα! Είνε μ' άραία φωλίτσα! Έπειτα, ή ζητήσης θά το έχρη. Πές μου ή είσαι εύχαριστημένη. Και άν θελήσης, θά στείλω έγώ στη μητέρα σου και στην αδελφούλα σου λεπτά.

—Όχι, όχι... δεν θέλω! είπε με φρίκη ή Άννα.

—Γιατί δεν θέλεις; Φοβάσαι μή τυχόν παρεξηγήσουν. Φοβάσαι μή τυχόν νομίσουν ότι βρίσκεσαι σε χέρια έκμεταλλευτών;

—Ναι, έγινε σκεπτική ή Άννα.

—Δεν έχεις δικήν!

—Άφήστε με να φύγω! Αυτό που κάνετε είνε άνάνδρο! Δεσμεύετε την έλευθερία μου! Με πήρατε από τους δικούς μου! Θά γίνετε άφορμή του θανάτου της μητέρας μου!

—Δεν θέλω ν' άκούω τα λόγια αυτά από τα χείλη σου. Είμαι φταίχτης, το ξέρω, αλλά συγχωρέσε με για το φταίξιμό μου! Ένας μεγάλος καύμος θαράινει την καρδιά μου. Ο καύμος, γιατί έχασα τόσοον πρόσωπο το ταίρι μου, το άγαπημένο μου ταίρι! Ήταν κι' αυτή φτωχούλα, σαν και σένα, φτωχούλα μ' πανέμορφη σαν και σένα. Έζούσε στην Χαλκίδα, κοντά σε μία θεία της.

—Στην Χαλκίδα; ρώτησεν ή Άννα.

—Ναι. Έχεις πάει;

—Όχι. Έμενεν εκεί ο μακαρίτης ο πατέρας μου, πριν πάρη την μητέρα μου!

Ο κ. Τρύφων έκυτταζε την Άννα έκπληκτος. Μιά παράξενη σκέψη με γρηγοράδα άστραπής πέοασεν από το μυαλό του. Έπειτα ρώτησεν:

—Έμεινεν πολλόν καιρόν ο πατέρας σου στην Χαλκίδα, Άννα; —για πρώτη φορά της είπε το όνομά της.

—Δεν ξέρω, άναστενάξεν ή Άννα. Αυτά τ' άφέρει ή μητέρα μου. Μά γ' α- τίς με ρωτά; Τι σχέσιν έχουν όλα αυτά με μένα; Έγώ θέλω να μ' άφήσει να φύγω. Δεν συλλογίζεσθε λοιπόν την άστυνομία;

—Γιατί; Τι κακό σοβ έκανα, για να συλλογισθώ την άστυνομία; την ρώτησε.

—Τι παραπάνω να μου κάνετε άπ' αυτό; Με παίρνετε από τους δικούς μου και με κλείνετε, έδω μέσα, με φυλακίζετε σε μία κάμαρη που δεν έχει παρά ένα μόνο φεγγίτην, γιατί θοισκετε, ότι μοιάζω με την πεθαμένη

γυναίκα σας! Πώς ξέρετε λοιπόν ότι μοιάζω; Ιού με είδατε;

Ο κ. Τρύφων έμενε σιωπηλός. Δεν ήθελε να φανερώση στην αίχμάλωτη ότι μία έμπιστή του γυναίκα, άσκαλεμένη άπ' αυτόν, την παρέσυρεν έκεινο το πρωί τόσο διαβολικά, στην όδον Μαυρομυιάλη, όπου παραμόνευε για το θύμσ της!

—Δεν μιλάτε λοιπόν; έξακολουθήσε κατακόκκινη από την ταραχή της ή Άννα. Βλέπετε, ότι είσθε ένοχος! Άναγνωρίζετε το έγκλημά σας!

—Δεν είνε έγκλημα, δεν είνε φταίξιμο. Είνε μεγάλος ο καύμός μου, πιστεψέ με... Ω, άν ήξερες!...

★

Η Άννα έκλαιγε τώρα. Το πανώρρο παρθενικό κορμί της έτραντάχονταν από τους λυγμούς. Και ο παράξενος άνθρωπος την έκυτταζε με έκσταση, σαν μέσα σε μιά όπτασία, σ' ένα όνειρο. Θυμώταν τώρα ότι κάποτε που μπήκε μέσα στην κάμαρη της Λευκούλας την θώρηκε να κλαίη. Την ρώτησε τί είχε κι' εκείνη το άποκρίθηκεν ότι έκλαιγε, γιατί είχε θυμηθί τη θεία της! Τι παράξενο! Ετσι όπως ήταν σκυμμένη κι' έκλαιγε τώρα ή Άννα, ο κ. Τρύφων νομίζεν ότι ξανά- δλεπε μπροστά του την πεθαμένη. Και τό κλάμα της άκόμη και τ' άναφυλλητά της έμοιαζαν με τ' άναφυλλητά εκείνης, της πεθαμένης!...

—Και τώρα, παιδί μου, της είπε, θά σοβ φέρουν το πρόγευμά σου.

—Δεν θέλω τίποτε, τον διέκοψεν ή Άννα.

—Τότε να φύγω έγώ. Ίσως ή παρούσα μου...

Ένας θαύος άναστεναγμός που έβγηκεν από τα πονεμένα στήθη της φιωχής Άννας τον διέκοψε. Έπροχώρησε προς την πόρτα, την άνοιξεν, έβρισε μια τελευταία ματιά κι' έπειτα έβγήκεν από την όμορφοστολισμένη κάμαρη και διπλοκλείδωσε.

Ξανάμεινεν μόνη ή Άννα. Τώρα ήταν ήσυχώτερη και προσπαθούσε να ραντίσει σε ποίο μέρος ήταν το παράξενον αυτό σπιτί. Μερικές στιγμές νομίζεν ότι είχε ξαναγυρίσει στην πατρίδα της, την Κόρινθο, τόσο μακρύς και άτελείωτος της έφάνηκεν ο δρόμος εκείνη την νύχτα με το άμάξι, όπου την είχαν φιμωμένη οι άπαγωγείς της...

Μά νά, άνοίγει πάλι ή πόρτα. Σάν το τρομαγμένο πουλί που ένα έχθρικό χέρι πλησιάζει στο κλουβί του, έτινάχθηκεν ή άμοιρη. Μιά ήλικιωμένη γυναίκα μπήκε στην κάμαρη. Στεναγμός άνακουφίσως έβγήκεν από τα χείλη της στην θέα της γυναίκας αυτής, που έφοροδσεν ένα μαντήλι και κρατούσεν ένα δίσκο, με το πρόγευμα.

—Καλημέρα, παιδάκι μου, της είπεν ή άγνωστη γυναίκα, που έφαινόταν για υπηρέτρια.

Η Άννα την έκλειμέρισε με την καρδιά της. Την άνεκούφισεν ή σκέψη ότι έθλεπε μία γυναίκα, εκεί μέσα στην πουπουλένια φυλακή της. Και ή γυναίκα αυτή έφαινόταν τόσο καλή!

Ώδηγημένη από τον κ. Τρύφωνα ή γρηά υπηρέτρια άπέφυγε να πη πολλά λόγια στην Άννα. Εκείνη όμως έλαχταρούσε να της ζητήσει πληροφορίες, να μάθη ποιος ήταν επί τέλους ο άνθρωπος αυτός, που την έκρατούσε μακριά από την μητέρα της. Και μ' ε- να παρακλητικόν ύφος, στο όποιο έφαινόταν όλος ο πόνος της άθάσας καρδίας της, είπε στην γρηά υπηρέτρια:

—Κάθισε λίγο, καλή μου κυρά.

Για πρώτη φορά τότε ή υπηρέτρια έσήκωσε το κεφάλι της και την έκύτταζε κατάματα. Και ήταν τόσο ή έκπληξί της, τόσο την έθάμπωσεν ή όμορφή της Άννας και πρό πάντων ή όμοιότητά της με την μακαρίτισσα την κυρία της, ώστε έμεινεν άμυλητη κι' άσάλευτη, θωρώντας την! Λόγια θανάσμου, καταπλήξεως άνέβαιναν στα χείλη της. Και όταν ή πρώτη έκπληξίς έπέρασεν, έμουρμούοισεν, άνάμεσα στα δόντια της:

—Τα μάτια της! Πώς μοιάζουν τα μάτια της, Θεέ μου! Όλα ίδια!

Έν τώ μεταξύ ή Άννα την ξαναπροσκάλεσεν εύγενικά, τρυφερά, να καθίση. Άλλ' ή γρηά υπηρέτρια της έγνεψεν ότι δεν μπορούσε, κι' έπειτα τη ρώτησε:

—Έχει τίποτα άλλο να προστάξη ή άφεντιά σου;

Η Άννα κατάλαβεν ότι ή υπηρέτρια τοδ παράξενου ανθρώπου, είχε διαταγή να μη μείνη πολύ μαζί της. Και ή έρώτησή της ήταν σχετική με το πρόγευμα. Τίποτ' άλλο παρσπάνω!...

Έσκυψε λοιπόν μελαγχολικά το κεφάλι της ή Άννα και με μία σβυσμένη φωνή έλεπε:

—Βγάλε με, καλή μου κυρά, από τη φυλακή μου!

Εβούρκωσεν τα μάτια της άμοιρης κοπέλλας. Και γονατίζοντας τώρα, μπροστά στην γρηά υπηρέτρια και με μία φωνή, που έρράγιζε και την πιό σκληρή καρδιά, έπρόσθεσεν:

—Άν ένοιωσες τον πόνο της μανούλας, αν ένοιωσες την λαχτάρα που σφάνεται κάθε μητέρα για τα παιδιά της, θγάλε με από δω μέσα. Έχω μία άδελφούλα, που την μαράζωνει ο καύμός μου! Λυπήσου με, καλή μου κυρά! Λευθέρωσέ με!...

Δεν μπόρεσεν ή φτωχεύ ή υπηρέτρια ν' άκούση πιό πολλά. Η καρδιά της αίμάτωσε. Την έπλησαν τα δάκρυα. Και για να μη προσδοή — γιατί έτρεμε τον άφεντικό της — άνοιξε δια- ετικά-διαστικά την πόρτα κι' έφυγε, διπλοκλείδωνοντας πάλι.

★

Μιά άγρια παραφορά, κάτι σαν τρέλλα έκυρίεψε την Άννα, σαν βρέθηκε μονάχη της. Έβρισε μία ματιά, γεμάτη περιφρόνησι και μίσος στο δίσκο με το γάλα, το κτυπήτο αγνό και με τα κοιλουράκια κι' έπειτα ώρμησε στην πόρτα, λές και είχε πάρει ξαφνικά το κορμί της μιά άλλόκοτη δύναμι, που την παραξένευε και την έ- δία κι' άρχισε να κτυπάη την πόρτα, ξεφωνάζοντας με σπαράγμό:

—Άνοιχτεί! Άνοιχτεί!

Καίμια άπάντησι. Τα ξεφωνητά της επνίγονταν μέσα στην πολυτελή φυλακή της.

Κατεστηνλημένη, με στερεμένα πιά τα δάκρυά της, έσωριάσθηκε μπροστά στην διπλοκλειδωμένη πόρτα.

... Έμεινεν κάμποση ώρα στη θέσι αυτήν, έπειτα σαν να έφετερούοισε μία ελπίδα στη σκέψη της, έσηκώθηκε, έ- θαλε μία κορέκλα πάνω στο έομαρι και άνέθηκε. Έπειτα έπλησσε το πρόσωπό της στον σιδεροφραγμένον φεγγίτη και κύτταξε έξω: Έξοχή, δέντρα, περιβόλια. Και σπιτί πουθενά δεν έφαινόταν. Μά νά, θάλει ξαφνικά ένα κύριον και μία κοπέλλα που φαί-

νούνται να πηγαίνουν περίπατο στην δ-
μορφη δενδροστοιχία. Όταν φθάνουν
έως εκεί και άλλοι άνθρωποι; Δεν βρί-
σκεται λοιπόν μακριά το παράξενο
αυτό σπίτι;

Ένας στεναγμός ανακούφισης ως
φθάνει από τα ποικίλα στήθη της
Αννας. Επειτα, σαν να φοβάται μη
τυχόν μη η τύραννος της ξαφνικά
και την ιδιόσκαρφαλωμένη εκεί πάνω
σαν να ελπίζει ότι μια μέρα ίσως θα
μπορέσει να ξεφύγει από τον μικρόν
αυτών σιδηρόφρακτον φεγγίτη, κατε-
βαίνει προφυλακτικά, για να μη κάνει
καθόλου θόρυβο.

Η ίδια ήσυχια απλώνεται πάλι. Έ-
πειτα ακούεται το ποδοβολητό αλό-
γων και τα κουνιστάκια τους. Κάποιο
αμάξι φεύγει ή έρχεται — ή Άννα δεν
μπορεί να καταλάβει. Μά ανάτριχιάζει
ή έρμη κοπέλλα κάθε φορά που ά-
κούει θόρυβο αμαξιοῦ, γιατί ανα-
θυμάται την τραγική εκείνη νύχτα,
που την μετέφεραν στην έρημική έπαυ-
λη, με το αμάξι, δεμένη και φιωμένη.

Επειτα ρίχνει μια μελαγχολική
ματιά στο δίσκο, με το πλούσιο πρό-
γευμα, που άφισε η γρηά υπηρέτρια.
Δεν έχει δρεζί ή φτωχή, ούτε να γλωσ-
σίση όλ' αυτά. Μά σαν συλλογίζεται,
ότι για χάρη της μαννούλας της πρέ-
πει να ζήσει, πλησιάζει στο δίσκο...

Ένθ' ο παράξενος άνθρωπος της έ-
ρημικής έπαύλεως έφευγεν εκείνο το
πρωί, με το αμάξι του, που είχε πάντα
κατεβαμένα τα στόρ, κάτω στην κου-
ζίνα της έλλας, ο Νίκος, ο έμπιστος

άνθρωπος του κ. Τρόφωνα και η γρηά
υπηρέτρια είχαν αρχίσει μια περιέργη
συζήτηση. Κάθε τόσο μάλιστα έρρι-
χναν τρομαγμένες ματιές γύρω τους,
σαν να έφοβόταν, μη τυχόν μη ξα-
φνικά ο άφεντικός τους, αν και ήξεραν
ότι λίγο πριν έφυγε με το αμάξι του...

— Όταν την είδες καλά στο πρόσω-
πο; ρωτούσαν ο Νίκος την γρηά υπη-
ρέτρια, που είχε πάει το δίσκο με το
πρόγευμα στην κάμαρη, όπου ήταν
φυλακισμένη η Άννούλα, γιατί εγώ τη
νύχτα που την μεταφέραμε έδω δεν
μπόρεσα να ξεχωρίσω την όψη της. Μοι
έζει λοιπόν τόσο με την μακαρίτισσα
την κυρία;

— Άν μοιάζει, λέει, έμουρμούρισε η
γρηά υπηρέτρια, έκπληκτη άκούη. Εί-
νε ίδια, ολόγεια, παιδί μου! Άλλο
πράγμα και τοῦτο.

— Είμαι περίεργος να την ιδω κι' έ-
γώ...

— Καί μήπως σ' αφήνει να μπής εκεί
που την έχει κλεισμένη;

Ο Νίκος έμεινε σκεπτικός. Έπειτα
είπε:

— Μοῦ άναψες την περιέργεια. Θα
την ιδω. Μη βγάλης λέξι όμως, γιατί
θα μάς δώση και τους δυο από δω μέ-
σα. Άν και ξέρω καλά, ότι χωρίς έ-
μας τους δυο δεν μπορεί να κάνει. Έξ'
άλλου έρομε τα μυστικά του.

— Σ' αυτό έχεις δίκιο, έμουρμούρι-
σε η γρηά υπηρέτρια.

Μά πώς θα την ιδής;

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο έρχόμενο.

Άπό τόν κόσμο
του ύπερόραν

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Στις όχθες του Ρήνου, κοντά στο
Βέγκεν, έλαθε χώραν πρό έτών μια
τραγική Ιστορία έμφανίσως φαντα-
σμάτων.

Σ' έναν παλιό κι' άρχοντικό πύργο
ζούσε ο βαρώνος φόν Τίγκε με την
όμορφη και νέα γυναίκα του Χέλμα.
Ζούσαν κι' οι δυο ο ένας για τόν άλ-
λον. Σαν κηρύχθηκε όμως ο Παγκό-
σμιος Πόλεμος, ο βαρώνος άναγκά-
στηκε να φύγει για το μέτωπο και συ-
νέστησε τη γυναίκα του στον εξαδέλφό
του φόν Έρστιν.

Σε λίγον καιρό, οι δυο νέοι άγα-
πήθηκαν και άρχισαν να ζούν μαζί
στον πύργο.

Όταν... ένα θράδυ η Χέλμα είδε
στον ύπνο της ότι ο άνδρας γύρισε ά-
πό τόν πόλεμο κι' ότι το πρόσαπό του
ήταν λαγνό και κουρασμένο και την
κύτταζε με θυμό και περιφρόνησι.

Το πρωί που εγύνησε, διηγήθηκε το
όνειρό της στον έραστή της Έντρομη
και με την ίδια πως κάποιο κακό θα
της συνέβαινε.

Ο Έρστιν την καθυσόχασε και για
να την κάμη να ξεάσση, την πήρε και
πήγαν στο κυνήγι.

Το θράδυ έπέστρεψαν στον πύργο
και μετά το φαγητό, κάθισαν στον έ-
ξώστη. Τότε, για μια στιγμή, είδαν
μιάν ανθρώπινη σκιά να γλιστρά στον
κήπο κι' άκουσαν τόν ήχο των σπει-
ρουνιών στα βότσαλα τών δρομίσκων
του.

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα.

— Ποιός εινε τέτοια ώρα; έκαμε πε-
ρίεργος ο φόν Έρστιν. Πρέπει να πάω
να ιδω.

Και γρήγορα έπήδησε από τόν χα-
μηλό έξώστη κι' έγινε άφαντος.

Πέρασαν έτσι λίγα λεπτά, όταν ξα-
φνα άκούστηκε μια σπαρακτική κραυ-
γή πόνου. Κι' άμέσως έφάνηκε ο βα-
ρώνος φόν Τίγκε, χλωμός και με τα
ρουχία καταματωμένα. Η βαρώνη Χέλ-
μα έπάγωσε από τόν τρόμο της! Ο
βαρώνος κρατούσε ένα μυτερό λιθά-
ρι, στο δεξιό του χέρι κόκκινο κι' αυτό
πό το αίμα!

Την έκύτταξε για μια στιγμή μ' έ-
να θλέμμα μίσους, έτσι όπως τόν είδε
στο όνειρό της κι' έπειτα έξέσπασε σ'
ένα παγερό γέλιο κι' έφυγε πάλι άθό-
ρυβα...

Η βαρώνη, τρελλή από τόν φόβο
της, έμάζεψε με τις φωνές της όλους
τους υπηρέτες του πύργου και τους
διέταξε να ψάξουν παντού, για να
βροῦν τόν τραυματισμένο βαρώνο και
τόν φόν Τίγκε. Και πράγματι, ύστερα
από λίγο βρέθηκε στον κήπο, ύστερα
από τόν Έρστιν. Στόν κρόταφό του έ-
φερε ένα μεγάλο τραῦμα σαν να είχε
χτυπηθί από μια μυτερή πέτρα.

Μά ο βαρώνος φόν Τίγκε δεν βρέ-
θηκε πουθενά! Τί είχε συμβη λοιπόν;
Κανείς δεν μπορούσε να δώση μιάν έ-
ξήγησι. Το μόνο που εξακριβώθηκε ή-
ταν ότι ο βαρώνος είχε σκοτωθί δυο
έβδομάδες πριν στο μέτωπο.

Και το μυστήριο της έμφανίσως του
φαντάσματος του Τίγκε εξακολουθεί
και σήμερα άκούη να παραμένη σκο-
τεινό κι' άνεξιννάστο.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

«Σκίτσα από την
Έλληνική ζωή»

Στη ζωή παρατηρούνται
κάποτε μερικές περιέργες
συμπώσεις. Μιά από τις συμ-
πτώσεις αυτές εινε και το ό-
τι τα 90% τουλάχιστον τών ύ-
πηρετριών φέρουν το όνομα
Μαρία.

— Μαρία!

— Ορίστε, κυρία!

Βλέπετε ότι υπάρχει και η σχετική
όμοιοκαταληξία που δικαιολογεί τη
σύμπτωση. Η Μαρία θέβαια δεν εινε
Μαρία από την αρχή της εισόδου της
στο δωμάτιο της υπηρεσίας. Όταν ξε-
κινή από το χωριό της εινε Μαριά.
Στην πρωτεύουσα γίνεται Μαρία. Κι'
άργότερα, αν εξελιχθί και κατορθώση
να πετάξη το φτερό του ξεσκονίσμα-
τος, μεταβάλλεται σε Μαρί. Όπως
και η κυρία της.

Οι καυμένες οι Μαρίες όμως εινε
πλάσματα άξια κάθε συμπάθειας και
έκτιμήσεως. Μεγάλη η ύπομονή τους:
Ξυπνούν πολύ πρωί και άρχίζουν τη
δουλειά. Θα σκουπίσουν, θα ξεσκονί-
σουν, θα ψωνίσουν. Άν η κυρία στρα-
θοκοιμήθηκε, θα δεχθούν το ξέσπασμα
των νεύρων της. Καπου, θέβαια, πρέ-
πει να ξεσπάση η κυρία. Και το προ-
χειρότερον πρόσωπον εινε η Μαρία.

Το μεσημέρι η Μαρία θα σερβίρη.
Άν σπάση κανένα πιάτο, κατά λάθος,
θα άκούση τόν αναπόφευκτον έξάφα-
λο. Άν η Μαρία μιάς φίλης της κυ-
ρίας πετάξη την ποδιά και άποχωρή-
ση, θα εξαποσταλή άμέσως η άλλη Μα-
ρία να την αντικαταστήση.

Κάνε γρήγορα και πήγαινε να θο-
ρηθής λίγο στο σπίτι της κυρίας Καί-
της.

Και η Μαρία θα πάη εκεί πέρα — τι
να κάνει;

Άλλά δεν εινε μόνο αυτά τα θάσα-
νά της. Η Μαρία διατρέχει και άλ-
λους κινύνους. Άν η φύσι την έπροί-
κισε με νοστιμιά και φρεσκάδα, θα
λάβη την τιμή να αξιωθί της προσο-
χής του κυρίου. Και το βράδυ πολύ
πιθανόν ν' αντιμετώπιση την έπίσκεψί
του, όταν εκείνος θα της χτυπήση με
διάκρισι την πόρτα για να πληροφο-
ρηθί τα της υγείας της. Άν όμως η
κυρία άνακαλύψη το ενδιαφέρον του
κυρίου, τότε η Μαρία θα πάρη το πα-
νί της — όχι θέβαια του ξεσκονίσματος:
θα ξεσκονισθί η ίδια.

— Γιατί σ' έδιωξαν από τ' άλλο σπι-
α, Μαρία;

— Γιατί ήμουν όμορφη, κυρία...
Και συνήθως, όταν ο κύριος θέλη
πολύ κάποια Μαρία, η κυρία την έκ-
διώκει, ενδιαφερομένη για την ασφάλεια
της οικογενειακής της ήσυχίας.
Τη Μαρία όμως θα την προσέξουν

Άλλά έχει και
άλλες άσυχλίες
και διασκέδασεις
η Μαρία. Εινε η ώρα
της συγκεντρώσεως με
τάς συναδέλφους της
στην ταράτσα της πο-
λυκατοικίας ή στη σκά-
λα της υπηρεσίας. Έ-

και οι φίλοι του σπιτιού. Πολύ πιθα-
νόν μάλιστα οι κύριοι αυτοί λάτρεις
του ώραιου να πυκνώσουν τις έπισκέ-
ψεις στο σπίτι για χάρη της.

Άλλά κι' έξω όταν βγί η Μαρία, θ'
αντιμετώπιση πολυμέτωπον έπίθεσι:
Ο μανάβης, ο μπακάλης, ο φούρνα-
ρης, θα την πυρπολήσουν με βλέμμα-
τα γεμάτα ύποπη σημασία και θα της
άπευθύνουν και φράσεις συνοδευόμενες
από τόν άπαραίτητο άναστεναγμό:

— Άχ! Για δούλα είσαι σύ ή για
κυρία!

— Εσένα πρέπει να σε υπηρετούν!
Η Μαρία κολακεύεται, χαμογελά,
κάνει πως πειράζεται:

— Έλα... έλα... Βάλε μου τα μακα-
ρόνια να φύγω κι' άσε τις σαχλαμά-
ρες!

Άλλά σε κάποιον θα δώση την καρ-
διά της η Μαρία. Κι' αυτός ο κάποιος
συνήθως θα εινε στρατεύσιμος νέος,
πολύ πιθανόν και θαυμασμός — μέ-
χρι του βαθμού του λοχίου.

Άλλά η Μαρία δεν ζή μόνο στο δω-
μάτιο της υπηρεσίας: Έχει και ώρες
έλευθερίας: Εινε η ημέρα της έξό-
δου. Πώς χρησιμοποιεί την έξοδό της
η Μαρία; Αυτό εινε ένα μυστήριο
προωρισμένο πάντοτε να μένη σκοτει-
νό. Η Μαρία μπορεί να έπισκεφθί
κάποιαν θεία της, που μένει σε κά-
ποιον άπιθανο συνοικισμό, έξω από
την πόλι. Μπορεί να έπισκεφθί μιάν
άλλη Μαρία, που δεν έχει έξοδο αυ-
τή την ημέρα. Και το πιο πιθανόν εινε
ν' άφιερώνη τις έλεύθερες ώρες
της σ' αυτόν που άγαπά, ο οποίος
και πληρώνει τα έξοδα της έξόδου.

και θ' ανταλλάζουν τις πληροφορίες
της ημέρας για τόν κύριο και την
κυρία και σε λίγο τα μυστικά όλων
των διαμερισμάτων κυκλοφορούν σε
όλα τα πατώματα: Το δεύτερο πά-
τωμα: Ξέρει τί γίνεται στο πρώτο, το
πρώτο στο τρίτο, το τρίτο στο τέ-
ταρτο και το τέταρτο στο ρετιρέ.

Κουτομπολιό! Γιατί όχι; Μήπως οι
κυρίες, όταν συναντώνται, δεν σχολιά-
ζουν την κρίσι της υπηρεσίας;

— Δεν υπάρχουν υπηρέτριες σήμε-
ρα! Δεν φαντάζεσαι, άγαπητή μου,
τί τραβάω με τη δική μου.

Καθένας με τα θάσάνα του...

— Δεν υπάρχουν κυρίες σήμερα!
Λέει η Μαρία άπογοητευμένη. Δεν ξε-
ρετε τί τραβάω με τη δική μου...

Άλλη διασκέδασις της Μαρίας εινε
όταν λείπη η κυρία και δοκιμάζει τα
φορέματά της. Κυττάζεται στον κα-
θρέφτη και άνακαλύπτει ότι έχει ά-
ριστοκρατική εμφάνισι.

— Γιατί δηλαδή η κυρία εινε καλύ-
τερη;

Και τότε αποφασίζει να γίνη Μαρία
Περμάναντ, μακιουρ και τα λοιπά.
Κάποτε φεύγει από το σπίτι, ρίχννον
τας μαύρη πέτρα πίσω της. Παντρεύ-
εται — το σχετικό κομπόδεμα ύπάσχει
πάντα — γυρίζει στο χωριό της ή ά-
κολουθεί το δρόμο που άνοίγεται στο
όνομα Μαρί. Η και αλλάζει σπίτι
έξομολογουμένη τόν καυμό της σε κά-
ποια φιλενάδα της:

— Τι παληόκοσμος ειν' αυτός; Χρό-
νια ψάχνω να βρω μια κυρία όπως
τη θέλω και δεν μπορώ...

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ένας νέος με μια κοπέλλα έπέρνοσαν πέρα από την όμορφη δενδροστοιχία...

ΚΑΣΤΟΝ ΣΤΟΚ

που κατείχε και δεν θάχε να περιμε-
νη πιά τίποτε από εκείνους.
'Η μικρούλα Φρίντα έκλαψε ακού-
γοντας αυτά τα λόγια και στην άπελ-
πισία της, βρήκε πως άλλη διεξοδος
απ' τον θάνατο δεν υπήρχε.

Επεχείρησε να πάρη ιδίοιο για να
αυτοκτονήσει, μά ο Λάρρυ την επρό-
λαβε και συγκινημένος άρχισε να θρί-
ζη τον έαυτό του για την άβουλία
του και την επομένη εθους την παν-
τρεύτηκε.

Όταν σε λίγες μέρες ο Λάρρυ πή-
γε να έπισκεφθί τη μητέρα του, πήρε
μαζί του και τη Φρίντα και της την
παρουσίασε.

'Η ύποδοχή της Κας Καίην ήταν
περισσότερο από παγερή και καθ' έ-
λο το διάστημα του γεύματος γιού-
σε με τον άδελφό και τον γιό της
σάν να μην υπήρχε καν ή ύψη της.

Δέν την περιφρονούσε άπλως — την
άγνοούσε!

Κι' ο Λάρρυ ο «άβουλος» ο χωρίς
πρωτοβουλία άνθρωπος, δεν τολμού-
σε κι' εκείνος να της μιλήση έμπρός
στούς άλλους.

Μετά δυό - τρείς εβδομάδες, ο άν-
τρας της Φρίντας της είπε πως ήταν
ανάγκη να γυρίση στην εργασία του
κι' εκείνη επήδησε από χαρά.

—Πότε φεύγομε; ρώτησε με λαχτά-
ρα.

—Εσύ δεν πρέπει νάρθης, της άπο-
κρίθηκε. 'Ο γιατρός άπαγορεύει το
παξίδι...

Τό ίδιο θράδυ ο Λάρρυ δεν φάνηκε
στο δειπνο και ή κ. Καίην εξήγησε
στη ύψη της ότι ο γιός της έφυγε
χωρίς να την άποχαιρετήσει, για να
μή γίνουν σκηνές.

'Η Φρίντα νευρίασε.

—Όλα αυτά μου τὰ κάνετε, γιατί
μ' έχθρεύεσθε, έφώνασε.

—Εί τότε, απήντησε ή πεθερά της
δέν υπάρχει λόγος να μένεις μαζί μας.
Θά σου νοικιάσω ένα δωμάτιο στο ξε-
νοδοχείο και θά φροντίσω να μετα-
φερθής την κατάλληλη ώρα στο μαι-
ευτήριο.

Όταν το παιδάκι γεννήθηκε, ο Λάρ-
ρυ άν και είδοποιήθηκε, δεν έδωσε κα-
νένα σημειον ζωής.

Μιά εβδομάδα αργότερα μόνο, ή κ.
Καίην την έπεσεκέφθηκε στο δημόσιο
ίδρυμα και της έδειξε ένα γράμμα
του.

'Η Φρίντα τó άρπαξε με χέρια που
έτρεμαν και με μάτια θολά από τὰ δά-
κρυα. Μά τί διάδασε!

'Ο Λάρρυ, ο αγαπημένος της, της
έγραφε πως κι' ή ίδια θάχε ίσως άν-
τιληφθί πόσο άταίριαστος ήταν ο γά-
μος τους, πως δεν άνήκαν στην ίδια
κοινωνική τάξη και πως τó καλύτερο
ήταν να χωρίσουν.

—Θ' αναλάβωμε έμεις τó παιδί, της
εξήγησε ή πεθερά της και άν δεν φέ-
ρής αντίρρηση για τó διαζύγιο, θά σέ
ώθηθώμε κι' έσένα.

—Δέν θά σας δώσω ποτέ τó παιδί
μου, έφώνασε ή Φρίντα με πάθος. Εί-
νε δικό μου, δικό μου! Κανείς δεν έ-
χει δικαίωμα να μου τó πάρη.

—Και πως θά τó ζήσης; ρώτησε ή
κ. Καίην.

Μά ή φτωχή Φρίντα ήταν τρελλή
από πόνο και άπελπισία.

—Φύγετε και μη με θασανίζετε! έ-
φώνασε στη διαμαντοφορτωμένη γυ-
ναίκα που την τυραννούσε.

★
'Η θεία της κάτι της έστευλε για να

την βοηθήσει, μά έπειτα, όταν τὰ λίγα
αυτά λεπτά σώθηκαν, χωρίς να κα-
τορθώση έν τώ μεταξύ να βρή δου-
λειά, ή Φρίντα άφού έγραψε και έα-
ναέγραψε στον Λάρρυ, που την άφηνε
χωρίς άπάντησι, αναγκάστηκε να ζη-
τήση άπ' τó δικαστήριο διατροφή για
τó παιδί της.

Αντί του Λάρρυ παρουσιάστηκε ο
δικηγόρος του και ύπεστήριξε πως ο
Λάρρυ Καίην δεν είχε τίποτε άλλο έ-
κτός του μισθού του κι' έτσι τó δικα-
στήριο δεν της έπεδίκασε παρά έπτά
μόνον δολλάρια έβδομαδιαίως.

Πηγαίνοντας κάθε εβδομάδα στο δι-
καστήριο για να εισπράξή τó μικρό
αυτό ποσό, ή Φρίντα γνωρίσθηκε με
την Τζούλυ.

—Σου φέρθηκε σαν γάϊδαρος και
θάπρεπε κι' εσύ να μην τον συλλογι-
ζεσαι, την συμβούλεψε εκείνη, όταν ά-
κουσε την ιστορία της.

'Η Φρίντα έδάκρυσε και ή καινούρ-
για της φίλη έγέλασε:

—Μην είσαι κουτή! Θάπρεπε να πά-
ρης διαζύγιο τó γληγορότερο και να
ψάξης να θρής κανένα καλό παλλη-
κάρι που να ξέρη να σ' έκτιμήση.

—'Οχι! δεν θέλω άλλον, έστέναζε ή
νέα.

—Μην παίρνης δά τὰ πράγματα στα
σοβαρά! Οί άντρες δεν έκτιμούν μια
γυναίκα, παρά μόνον όταν έλέπουν
να την κυνηγούν πολλοί. Όλα αυτά
τάπαθες γιατί φαίνεται πως τούδειχνες
ότι τον αγαπούδες πολύ...

Τὰ λόγια αυτά άγανακτούσαν την
Φρίντα, μά δεν τολμούσε στην τόση
μοναξιά της να εκόψη άπ' την παρά-
δοξη αυτή φίλη.

—Είνε λογικό ένα τόσο χαριτωμένο
κοριτσάκι σαν κι' έσένα νασαι έτσι
φτωχοντυμένη; Οί άνδρες δεν χάθη-
καν άπ' τον κόμο. Στείλε τους τó
μωρό και θρές ένα φίλο.

Μά ή Φρίντα δεν άποφάσιζε ποτέ
να κάμη αυτά τὰ δύο πράγματα.

★
Μιά μέρα, ή Τζούλυ την προσκάλε-
σε σ' ένα ζαχαροπλαστείο να πάρουν
κάτι. 'Η Φρίντα άρνήθηκε κατ' άρχάς,
μά έπειτα δέχτηκε. Παράξενο «ζαχα-
ροπλαστείο» αλήθεια, όπου δεν έσέρ-
βιραν παρά ποτά κι' όπου μισόγυ-
μνες χορεύτριες έχόρευαν.

Δυό άνδρες που συνήντησαν εκεί,
παλητοί γνωστοί της Τζούλυ, έπέμεναν
να την κεράσουν και να χορέψουν. 'Η
Φρίντα που δεν έπινε ποτέ, άρνήθηκε
έπίμονα, όσο μπορούσε, μά θλόμενος
κατόπιν πως κινδύνευε να παρεξηγη-
θί, δέχθηκε τέλος να πιη κάτι και να
κάμη έναν γύρο χορού.

Μόλις όμως ήπια, άρχισε να αίσθα-
νεται στενοχώρια και ζήτησε να θγί
νό πάρη λίγον άέρα. Οί δυό γνωστοί
της Τζούλυ την συνώδευαν και της
επρότειναν να την πανε με τó αυτοκί-
νητο σπíti της και εκείνη πάντα άφε-
λής και άπειρη, δέχθηκε μ' εύγνωμο-
σύνη.

Όταν τó αυτοκίνητο σταμάτησε, ή
νέα είδε ότι θρισκόταν σε μιάν έντε-
λως άγνωστη γειτονιά.

—Δέν είνε έδώ τó σπíti μου! διεμαρ-
τυρήθηκε ή Φρίντα.

Μά ένφ' ο ένας άπ' τούς συνοδούς
της άνοιξε την πόρτα του σπιτιού, ο
άλλος έβγαλε άπ' την τσέπη του ένα
περίστροφο και τó διηθύνη κατ' έ-
πάνω της.

—Προχώρε, χωρίς να μιλάς, άν θέ-

λης τή ζωή σου, της είπε και την έ-
σπρωξε έμπρός.

Όταν την έβαλαν σ' ένα δωμάτιο,
ένάς μισομεθυμένος την άγκάλιασε
και εκείνη τραθήχτηκε, έτοιμη να φω-
νάξη. Μά ζαφνικά έμεινε σαν άπολι-
θωμένη. 'Η πόρτα άνοιξε και στο κα-
τώφλι παρουσιάσθηκε ο Λάρρυ μαζί
με τον θείο του.

—Είνε περιττές οί δικαιολογίες, της
είπε άυστηρά. Σας παρακολουθούσα
άπό πρίν και έπείσθηκα άρκετά...

... ..
Την επομένη, καθώς μπήκε στο
φούρνο για ν' αγοράση ψωμί, άφησε
τó καρροτσάκι με τó παιδί της έξω.
Κι' όταν ξαναβγήκε, τó καρροτσάκι
με τó παιδί είχε εξαφανισθί.

—Έτρεξε στο σπíti των Καίην. Άρ-
νήθηκαν να την δεχθούν. Και όταν στο
τέλος άρχισε να θορυβί, παρουσιά-
σθηκε ή πεθερά της και της είπε ότι
έπειτα από τὰ γεγονότα της προηγου-
μένης, γρήγορα θάβγαζαν τó διαζύ-
γιο εις θάρος της και άν τώρα έξα-
κολουθούσε να κάνη θόρυβο, θά κα-
λούσαν την άστυνομία.

★
Μούκανε έντύπωμα ή ιστορία αυτή
και θέλοντας να ελέγξω άν ήταν ά-
κριθής, έκάλεσα την γρηά Καίην και
τον γιό της.

Μόλις ή έκατομμυριοχος αντίκρυ-
σε τη Φρίντα, έχλώμιασε.

—'Ο γιός μου δεν έχει πιά τίποτε
τó κοινό μ' αυτή την έλεεινή! έφώ-
ναζε. 'Ηθελε να μας έκβιάξη κρατών-
τας τó παιδί, μά όταν είδε πως άνα-
καλύψαμε τίς «δουλειές» της, ήρθε και
μας άφησε τó παιδί για να τó ξεφορ-
τωθί.

'Ο Λάρρυ κούνησε θλιβερά τó κε-
φάλι:

—Δυσπιστούσα για όσα μου έλεγαν.
Μά τώρα που είδα με τὰ μάτια μου,
δέν θέλω πιά να την ξέρω.

Διέταξα να δηγήσουν μέσα στο
γραφείο τη Τζούλυ. 'Εκείνη, χωρίς
να ξέρη γιατί την ήθελα, μπήκε, έρ-
ριξε γύρω της ένα θλέμμα άπορίας
και την πλησίασε χαμογελώντας.

—'Ω! πώς είσθε, κ. Καίην; Πώς α-
πέ δώ; Τί με θέλετε;

'Η μητέρα του Λάρρυ άλλαξε χρώ-
μα. Τό πρόσωπό της παραμορφώθηκε.

—Δέν... δέν σας ξέρω... ποιά είστε;

Την έκύτταζε άυστηρά.

—Έχω άρκετές άποδείξεις έναντί-
ον σου, είπα στην Τζούλυ μπλοφάρου-
τας, για να σέ στείλω για κάμποσο
στή φυλακή. Άν θέλεις να σωθής, ο-
μολόγησε πόσα πληρώθηκες άπ' την
κυρία για την προχθεσινή σκηνοθεσία.

—Χίλια πεντακόσια δολλάρια, ο-
μολόγησε ή Τζούλυ μετά μερικούς δι-
οισαγμούς.

'Ο Λάρρυ έκρυψε τó πρόσωπο στα
χέρια του.

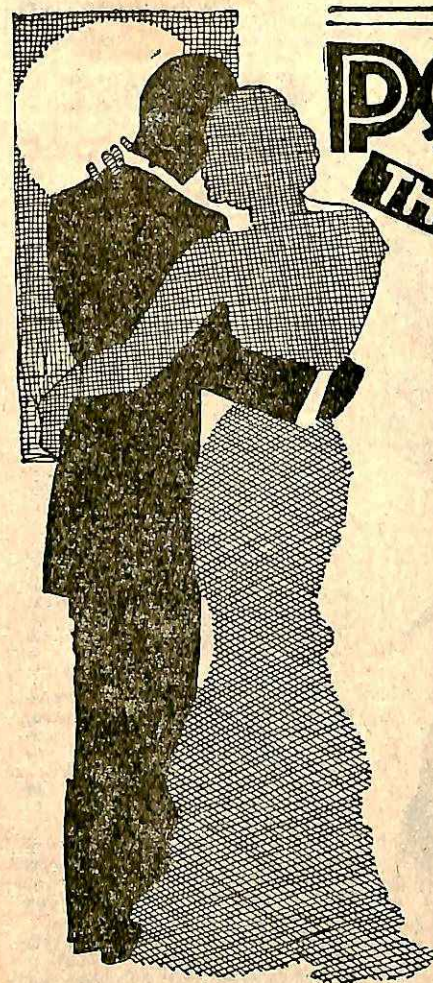
—Εσύ, μητέρα; 'Εσύ! Ψιθύρισε.

—Είνε τρελλή! έφώνασε ή γρηά
Καίην.

—Πηγαίνετε, σας παρακαλώ, σπί-
τι! Θέλω να μιλήσω με τη γυναίκα
μου, της φώναζε τότε ο Λάρρυ, κατα-
γανακτημένος.

Εσπευσα να σηκωθώ από τó τρα-
πέζι μου και παρασύροντας τη γη-
ραιά κυρία Καίην, θγήκα μαζί της ά-
πό τó ανακριτικό γραφείο μου, άφί-
νοντας μόνους τούς δυό νέους να συν-
εννοηθούν...

ΦΡΑΝΚ ΕΜΙΟΥ

Εκείνος είχε καρδιά και την αγαπούσε,
'Εκείνη δεν είχε καρδιά και δεν τον αγαπούσε.

Αυτό είνε ένα λαϊκό γερμανικό
τραγουδάκι, που τó αναφέρει
ο Χάινε. Δέν βρίσκετε, δεσποι-
νίς ότι είνε ένα τραγουδάκι άπλό και
πονεμένο; Ναί, τέτοιο είνε. Και τίπο-
τε παραπάνω, τίποτε πιο σπουδαίο.
Μονάχα όμως μ' αυτήν την πονεμένη
άπλοότητα μπορεί να μιλήση κανείς
για τὰ μυστήρια της ανθρώπινης καρ-
διάς.

★
«'Εκείνη δεν τον αγαπούσε...»

'Η Εύανθια έκλεισε έρμητικά την
καρδιά της στο αίσθημα του νεαρού
Μίμη Κοσμοπούλου. Έστάθηκε ψυ-
χή, υπερήφανη, εγωίστικα άκατάδε-
χτη. Γιατί;

Πώς θέλετε να τó ξέρη αυτό τó
φοβερό μυστικό ο νεαρός Κοσμοπού-
λος; 'Εκείνος ήταν ένα παιδί δεκαέξη
χρονών. Πλουσιόπαιδο, όμορφο, έξυ-
πνο, αίσθηματικό, άρχοντικής οικογε-
νίας παιδί. 'Επήγαινε στο σχολείο,
τότε...

Τότε: Τό 1911.. Τόν μακρυνό έκει-
νο χρόνο την έγνώρισε την Εύανθια ο
Μίμης. Αυτή ήταν Άρσασκειάδα. Μιά
υπερήφανη όμορφη έλαμπε στο πρό-
σωπό της. Τά ξανθά μαλλιά της, χεί-
μαρρος άκτίων άνοιξιότικου ήλιου,
έπλεκαν φωτιστέφανο δόξης στην
καλλονή της. Τά μάτια της, όπου έ-
στρέφονταν, έσερναν άόρατα δίχτυα
σαγήνης κι' αλλοίμονο σ' εκείνον, που
θά μπλεκόταν μέσα σ' αυτά...

'Εμπλέχθηκε στη γυναικεία εκείνη
σαγήνη ο Μίμης. Καί εύρύθηκε σκλά-
βος στα πόδια της άρσας Άρσασκειά-
δος.

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΗΣ ΠΑΡΗΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΕΙΧΕ ΚΑΡΔΙΑ...

—Εύανθια, σ' αγαπώ, της είπε μιά
μέρα.
Και εκείνη έχαμογέλασε...

★

Τί χαμόγελο ήταν εκείνο! Μιά λάμ-
φς Κολάσεως ήταν τó χαμόγελο έ-
κείνο της Εύανθιας...

Δυστυχί Μίμη! Δέν είδες τον χαμό
σου μέσα σ' εκείνο τó χαμόγελο; Δέν
είδες πόσο ψυχρή ήταν ή λάμψς του;
'Ηταν ένα χαμόγελο ίκανοποίησεως
και έγωϊσμού. Τίποτε άλλο δεν ήταν.
'Αλλ' ο έρωτευμένος δεν έχει ποτέ
καθαρή την όρασι.

Και ο Μίμης ένόμιζε, ότι ή Εύαν-
θια τον αγαπεί. 'Εκείνη τον άφησε
στην πλάνη του. Της άρσαν οί λιβα-
νωτοί της λατρείας του. Την κολά-
κευαν. Της έδωσαν ραντεβού και έπή-
γε. Την κρατούσε από τó χέρι και δεν
άντιστεκόταν. Της έλεγε έρωτόλογα
και τὰ άκουε με τó ίδιο εκείνο θλέ-
θριο, παγερό χαμόγελο της ίκανοποι-
ήσεως.

★

«'Εκείνος είχε καρδιά και την αγα-
πούσε...»

Και λικνιζόταν στην άγκαλιά του
τροφερότερου έρωτικού όνείρου. «Ε-
πείσε ή ψυχή του στην ευδαιμονία ά-
νοιξιότικων, νυκτερινών ούρανών, με
χρυσή βαρκούλα την Σελήνη.

Την έπεριέμενε μιά βραδυά εκεί κά-
που, στο Πεδίον του Άρεως. Και
της έτοίμαζε τὰ πιο γλυκά λόγια να
της πη. Θά της έλεγε πόσο την αγα-
πούσε, πως ζούσε με τó όνομά της,
με την άνάμνησί της. Και κατόπιν θά
την έπαιρνε στην άγκαλιά του. Θά έ-
νοιαθε στο πρόσωπό του την άναπνή
της. Θά αίσθανόταν τη φλόγα από τὰ
κατακόκκινα χείλη της. 'Εκλεινε γύ-
ρω τὰ μάτια ο νέος στο μαγικό αυτό
όνειρο...

'Αλλ' αλλοίμονο! 'Εμεινε εκείνο
τó θράδυ με τó πλάνο όνείρό του. 'Η
Εύανθια δεν ήρθε!...

'Επήγε και την συνήντησε στο σπί-
τι της την άλλη μέρα.

—Εύανθια, γιατί δεν ήρθες χθές
τó βράδυ;

—Τό έχασα, απήντησε εκείνη.

'Η σκληρή λέξις της άδιαφορίας δι-
απέρασε σαν τó ψυχρό σίδερο μαχαι-
ριού την καρδιά του νέου. 'Η φωνή
του, όταν ξαναμίλησε, άνηχούσε σαν
σπασμένη χορδή.

—Κι' εγώ σε περιμένα, της είπε.

Και έφυγε. Την ίδια μέρα όμως έ-
μαθε, ότι τó προηγούμενο βράδυ ή
Εύανθια είχε πάει με μιά φιλική της
παρέα σ' ένα σπíti, που είχε βεγγέ-
ρα. Όποτε έπρότιμωσε την διασκάδα-
σι από τó ραντεβού τους; Όποτε δεν
τον αγαπούσε; 'Επρεπε να δοθί μιά

καθαρή άπάντησις σ' αυτά τὰ άγώ-
νιώδη έρωτήματα.

Όχρός, τσακισμένος, ξεουθενω-
μένος, πήρε τó κουράγιο ο Μίμης
και ξαναπήγε τó άλλο μεσημέρι στο
σπíti της Εύανθιας. Προσπάθησε να
κρατήση την ψυχραιμία του και της
είπε δηθεν άδιάφορα:

—'Εμαθα, Εύανθια, ότι προχθές
είχες πάει σε βεγγέρα.

—Ναί, γιατί;

—'Απλώς, ήθελα να μάθω.

—Όστε τώρα θά μου ζητᾶς τó λόγο
για τó που πηγαίνω;

Νέα πληγή άνοιξε στην καρδιά του
νέου.

—Εύανθια! της είπε με τρεμάμενη
φωνή. Και την έκύτταξε με ένα βλέμ-
μα ίκεσίας.

Στά μάτια του έλαμπαν δυό δά-
κρυα.

—Εύανθια, δέ μ' αγαπᾶς;

Τά δάκρυα έκύλισαν πόρινα στα
μάγουλά του.

—'Αφσέ με τώρα ήσυχη! τού εί-
πε άπάνθρωπα εκείνη.

★

'Επήρε τον πόνο την εκείνη την ή-
μέρα ο Μίμης και τον έταξίδεψε στους
δρόμους, σε έξοχικά μέρη, παντού,
μέχρι άργά τη νύχτα. 'Εγύριζε έδώ
και εκεί σαν χαμένος, με σύντροφό
του την λύπη.

'Ηρθε τó βράδυ, άπαλό, γλυκό
βράδυ Άπριλίου. Δροσερές άνδρες έ-
χάιδεψαν, σαν παρηγορητές άδελ-
φές, τó φλεγόμενο μέτωπο τού άτυ-
χου έρωτευμένου.

Δέν κατάρθωσαν όμως να τού δώ-
σουν τίς μαυρές σκέψεις, που έφώλη-
ζαν στο κεφάλι του.

'Εβασανίσθηκε. 'Υπέφερε. 'Εσφι-
χθηκε στον πόνο του. Και τέλος κα-
τέληξε στην άπόφασί του λυτρωμού.
Δέν έβρισκε πιά κανένα θέλγητρο στη
ζωή. Είχαν σπάσει οί κλωστές, που
τόν συγκρατούσαν μ' αυτόν τον κό-
μο. Αίσθανόταν τον έαυτό του ξένον
έπάνω στη γή.

'Υψωσε δακρύβρεκτα τὰ μάτια,
προς τόν βαθύ ούρανό, τόν γεμάτον
άστέρας. 'Εκεί ψηλά ίσως να υπήρχε
κάποια παρηγορία. 'Η τούλάχιστον ή
αίώνια λησμονία...

★

Σ' ότι θά έκανε, δεν ήθελε να
μπλέξη την Εύανθια. Δέν ήθελε να
πούν, ότι σκοτώθηκε έπειδή την α-
γαπούσε. Σκέφθηκε λοιπόν και βρήκε
έναν τρόπο, ώστε να χαρακτηρισθί ο
θάνατός του ως «τυχαίο συμβάν».

'Επήγε σ' έναν φίλο του φοιτητή,
(Τό τέλος στη σελίδα 70).

Απραγματοποιή-
τες επιθυμίες

ΕΚΕ ΝΟΙ ΠΟΥ ΖΗΤΟΥΝ Τ' ΑΔΥΝΑΤΑ

Είπε γνωστό πως κάθε άνθρω-
πος έχει ώριμες επιθυμίες στη
ζωή του. Μερικοί όμως εκδηλώ-
νουν τέτοιες επιθυμίες που είτε α-
δύνατον να πραγματοποιηθούν.
Θέλουν να είναι αιώνοβιοι, να
κερδίζουν πάντα στα τυχερά παι-
γνίδια, να διατηρούν μέχρι γήρα-
τος την ωμορφιά τους κ.τ.λ.

Αυτού του είδους τις επιθυμίες
καμία εφεύρεση και καμία
προσπάθεια, έστω και υπεράνθρω-
πος, δεν θα μπορούσε να τις πρα-
γματοποιήσει.

Κι όμως υπάρχουν πάντοτε α-
νθρώποι, ακόμη και στην αρχαιό-
τητα, τόσοι άνθρωποι όσο και γυ-
ναίκες, που έζησαν σ' όλη τους
τη ζωή τον τρόπο να πραγματοποιή-
σουν αυτές τις αδύνατες επι-
θυμίες.

«Εγώ δεν θέλω να πεθάνω»

«Ακόμη και σήμερα στο Κένιγ-
κασπουργκ, σ' ένα απομακρυσμέ-
νο και παλιό σπίτι ζή ένας άνθρω-
πος που ήταν μια φορά ένας από
τους διασημότερους καθηγητές
του Πανεπιστημίου του Χέινλεμ-
περγκ και σήμερα έχει αφιερω-
σει τη ζωή του για να βρει το «έ-
λεος» της ζωής.

Σε ηλικία τριάντα τριών χρό-
νων, αφού διαπίστωσε καθηγητής
της Ιατρικής, ο Ιταλός Πιέρνι-
το, αυτό είχε τ' όνομά του,
παντρεύτηκε την Χέρντα Βίκερ
μια όμορφη νέα από ευγενική οι-
κογένεια, που την αγαπούσε από
φοιτητής.

Κατά την διάρκεια της τελετής
του γάμου και του γαμήλιου γεύ-
ματος η Χέρντα προσβλήθηκε από
μια καρδιακή κρίση και μέσα σε
λίγες στιγμές πέθανε προφέρον-
τας: «Εγώ δεν θέλω να πεθά-
νω!»

Από την ώρα εκείνη, αυτή η
φράση της έτοιμοι να πεθάνω,
έγινε η ζωή του νεαρού επιστήμονα.
Έγκυρως της σταδιοδρομίας
του, κι αφιέρωσε τη ζωή του για
να βρει ένα μέσον που ν' αντιμε-
τωπίζει αποτελεσματικά τον θάνα-
το.

Επέρασαν σαράντα δυο δόκιμα
ρα χρόνια από την ημέρα εκείνη,
έδαμπεσε η Χέρντα στην περιου-
σία του και σήμερα που είναι ε-
ξοχισμένη πέντε περίπου χρόνων,
εξακολουθεί ακόμη να περνά τις
ημέρες του μέσα στο εργαστήριό
του, χωρίς να κατορθώνει τίποτε,
αλλά με την ελπίδα πως μια μέ-
ρα θα βρει το ελιξίριον της ζωής.
συντροφιά...

«Ο χρυσός και η μαγική α- λοιφή»

Ο σύζυγος Μισόσκου, από έδω
κι έξη χρόνια περιφέρονται στις
Ινδίες ζητώντας το «Κλαμαχά-
μα» τη μαγική αλοιφή, που μετα-
τρέπει το κτηνισμένο πρόσωπο σε
έρρεο και τριανταφυλλένιο σαν
κι' εκείνο μιας όμορφης κοπέ-
λας.

Υπάρχουν επίσης οι περίφημοι
ακατασκευαστοί χρυσού, μεταξύ
των οποίων φιγουράρει στην πρώ-
τη σειρά ο διάσημος Ντουντκόφ,
που ματαιώς αγωνίζεται να με-
τατρέψει το σίδηρο και άλλα μέ-
ταλλα σε χρυσό για να δώσει σ'
δλους τόν πλούτο!

Κανείς όμως από τους ανθρω-
πους αυτούς με την ακαταμάχη-
τη επιθυμία δεν κατάφερε να
πραγματοποιήσει τον αντικειμενικό
του σκοπό γιατί ζητούσε το αδι-
ύνατον!

ΖΕΡΟ

«Η γυναίκα μου ή Μαρούκα»

«Η γυναίκα μου ή Μαρούκα έχει κόκκινα χειλάκια,
τριανταφυλλένια όψη και γλυκά-γλυκά ματάκια.
Στο πλευρό μ' αφού σαν τρυφόνι μου πιστό,
πόσος κόσμος με χαδώνει, πόσους φίλους της χρωστώ

Τι καλής ψυχής γυναίκα!

Αντίς μιαν να είχα δέκα.
Νέο βλέπω κάθε μέρα εις τόν στίτι μου στολίδι,
κι' εις τὰ δάντυλά της νέο κάθε μέρα δαντυλίδι.
Εξοδεύει με σακκούλα πουνρό βράδυ ανοικτή,
τρέμει μη μου δώσει βάρος και παρά δέ μου ζητεί

Τι καλής ψυχής γυναίκα!

Αντίς μιαν να είχα δέκα.

Στους χορούς μας την πηγαίνω; Νά, κατόπιν θαβαλλίεροι!

Παγωτά και λεμονάδες ο καθένας της προσφέρει,
κι' εις έμένα τόσο ρούμι όσο πού να ζαλιστώ.

«Η γυναίκα μου μ' αφίνει σιγανά να κοιμηθώ...»

Τι καλής ψυχής γυναίκα!

Αντίς μιαν να είχα δέκα!

Το παιδί μας βγάζει δόντια, η κατσούφιασε κοιμάται

Χίλιοι φίλοι τ' αγαλιάζουν, με πατρός το βλέπουν μά

να φανή σ' αυτούς ευγνώμων ή Μαρούκα δεν άργει,

και το χέρι τους το σφίγγει... από μητρική στοργή.

Τι καλής ψυχής γυναίκα!

Αντίς μιαν να είχα δέκα.

Προχθές τρώμαξα κοιμάτι' έξαφνα και παρ' έλπίδα

να φίλη και να χαϊδεύη ένα φίλο μας την είδα.

«Τι είν' αυτό που κάνεις; λέγω». Αυτή πάλι τόν φιλεί:

«Αχ, τόν αγαπά, μου λέγει, γιατί σ' αγαπά πολύ».

Τι καλής ψυχής γυναίκα!

Αντίς μιαν να είχα δέκα.

Την ημέρα πάντα λείπω, και δουλεύεις τη νύχτα έχω.

Είς τ' Ανάπλι τήν αφήνω, κι' εις τ' Αργος συχνοτρέχω.

«Η Μαρούκα δέ μαλώνει αν πλαγιάζω χωριστά»

εις τόν στίτι μας την νύχτα συναναστροφή βαστά.

Τι καλής ψυχής γυναίκα!

Αντίς μιαν να είχα δέκα.

Τό χιοῦμορ ανά
τ ή ν Ὑψηλίον

ΕΥΘΥΜΕΣ ΜΙΚΡΕΣ-ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

«Ένας επίσκοπος καθόταν σ'ό
τραπέζι κοντά σ'ε μια κυρία που
δεν έκανε άλλο, επί μισή ώρα,
παρά να περιγράφει τις άρρω-
στείες της και να εκδηλώνει τους
φόβους της ότι άργα ή γρήγορα
θα γινόταν παράλυτη. Κατά τόν
τέλος του γεύματος ή κυρία έγυ-
ρισε με αγωνία προς τόν επίσκο-
πο και άρχισε να τόν λέει με
κλάματα:

— Σας τώλεγα! Σας τώλεγα!
σε θα σμιώτατε. Τό άριστό μου
πόδι έχει παραλύσει. Δεν τό νοί-
νω καθόλου! Τι θα κάνω, Θεέ
μου!

— Μην ανησυχείτε, κυρία μου,
της άπάντησε τότε ο Έπίσκοπος.
Τό πόδι που τσιμπούσατε τόσην
ώρα για να τό δοκιμάσετε ήταν
τό δικό μου κι' όχι τό δικό σας.
Ένας Θεός ξέρει πως δεν εμπί-
ξα εγώ τις φωνές.

Ένας παπάς κάθεται σ'ό τραί-
νο αντίκρυ σ'έναν μεθυσμένο.
Ανοίγοντας προς στιγμή τά μα-
τια, ο μεθυσμένος άντελήφθη τόν
παπά και άρχισε να τόν λέει:

— Ισως να σας ενδιαφέρει να
μάθετε ότι δεν πιστεύω στην ύ-
παρξη τού Θεού.

Βλέποντας την κατάσταση τού
συνταξιούχου τού, ο παπάς έκρι-
νε φρονιμώτερο να μην άπαντήσει,
άλλ' ο μεθυσμένος δεν έννοούσε
να σωπάσει.

— Μάλιστα, παπά μου, τό λέγω
και τό επαναλαμβάνω: Θέλω να
καταλάβετε ότι δεν πιστεύω ούτε
για άστειό ότι μπορεί να υπάρχει
Θεός.

— Καλά, καλά, τέκνον μου, ά-
πήτησε επί τέλους ο παπάς. Πη-
γαίνε τότε σ'ό Διάβολο και μη
κάνης τόση φασαρία, για τ' όνο-
μα τού Θεού!

Ο παπάς: Φίλε μου, τό ήπι-
σμένο δά είνε ή καταστροφή σου.
Παίρνονται, άκλουθείς τόν στρα-
τό δρόμο.

Ο παλίκης: Τό καταλαβαίνω,
παπά μου, γιατί όλο στραβά
μούρχονται.

Ένας διάσημος θεατρικός κρι-
τικός στενοχωρήθηκε τόσο πολύ
κατά την διάρκεια μιας παραστά-
σεως, ώστε κατά τά μέσα τού έρ-
γου άποκοιμήθηκε. Ένας φίλος
του τόν ξυπνήσε σ'ό τέλος λέ-
γοντας:

— Πώς διάβολο θα μπορούσε να
κριτικάρης τό έργο, αφού κοιμή-
θηκες σ'ό όλη σκεδόν ή διάρκεια
της παραστάσεώς του;

Και ο κριτικός άπάντησε ήρε-
μα:

— Μη ανησυχείς, φίλε μου, ο ζυ-
γός μου άποτελεί τά στοιχεία
πού μου χρειάζονται να γράψω
την κριτική μου για τό έργο που
καίτεται...

— Γεια σου, Γιάννη! Τι γίνεται
με άδελφέ; Έχω χρόνια να σε
δω!

— Δέκα όκτώ μήνες δεν είχα
εγγ' έξω.

— Τι λες έρε άδελφέ! Τι είχες
συμβεί;

— Τίποτε... άλλα οι δικαστοί
δεν ήσαν της ίδιας γνώμης.

Σ'ό τελευταίο ύπηρεσιακό
γράμ. «Όρα δύο μετά τά μεσάνυ-
κτα. Ο ένας από τούς επιτάκτες:

— Τι ώρα έχεις, σε παρακαλώ;

Ο δεύτερος, κυττάζοντας τή
αγαρούνη του.

— Παρασκευή.

Ο πρώτος, με άνακούφισι:

— Ωραία! Εδώ πρέπει να κα-
τείται...

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΥ

Λευκή γέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

δον

Και ζαλισμένος, θαρρείς, ο υγ-
θός εργάτης, από την συνομιλία αυτή
με τον έαυτό του, σταμάτησε μπρός
σ'ό κλειστό παράθυρο, άνοιξε τά τζά-
μια και, αναπνέοντας τόν καθαρό άέ-
ρα, άρχισε να ξανασκεπτάται τά ίδια
παρ' όλο πού πριν από λίγο πήρε την
άπόφασί τού.

«Η ιδέα μιας κάποιας ευθύνης άρ-
χιζε να γεννιέται μέσ' σ'ό μυαλό του,
μα ή μεγάλη καρδιά τού στοργικού
σ'όυτ'ό πατέρα δεν άργησε να έπιβάλλη
την θέλησή της. «Η σκέψις τού να κρα-
τήση, να υιοθετήση, ν' αγαπήση και
ν' αναθρέψη σάν ίδια του κόρη τό ά-
γνωστο μικρό τού φάνηκε π'ό λογι-
κή, π'ό σωστή και σάν συμπέρασμα
της δεύτερης αυτής άνακεφαλαίωσε-
ως της άποφάσεώς του είπε, μιλώντας
πάλι σ'ότον έαυτό του.

«Μπα! δέ θά'ναι δά ή πρώτη φορά
πού γίνεται ένα τέτοιο πράγμα! Για
καλό και για κακό, έμεις άς άρχί-
σουμε έτσι. Αργότερα, θ'άβούμε!»
«Ός τότε ή άγνωστή μας σήμερα μι-
κρούλα, θα είνε ή Τζέννη Μενιέ, ένα
τίμιο κορίτσι τού λαού, όπως τίμιοι
είνε και οι θεοί γονείς της!».

Η ΜΠΕΡΘΑ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ...

Έν τω μεταξύ ή Μπέρθα άρχισε τις
σχετικές έτοιμσίες για τήν αναχώ-
ρησί τούς αδειάζοντας ντουλάπια και
συρτάρια, γεμίζοντας κασόνες και
δένοντας μπόγους. Και καθώς είδε
τόν άνδρα της να στέκεται σκεπτικός
πάνω άπ' τήν κούνα τού Λεόν πού κοι-
μώταν τώρα τό μικρό παιδί σκέφθηκε
πως θάπρεπε ν' ασχοληθή και με τις
προετοιμσίες της μικρής.

— Ξέρεις, Ζακόμπ, ή μικρή δεν έχει
άλλα ρούχα από εκείνα πού φορούσε
την στιγμή πού τήν ψάρεψες άπ' τό
ποτάμι...

— Ε, και; έκανε ο άντρας της Μπέρ-
θας. Θα της φτιάσωμε άσπρόρροχα,
διάβολε, και τελειώνει ή ύπόθεσις.

— Τώρα άμέσως; Αυτό είνε αδύνα-
το, φίλε μου!

— Ποιός τό είπες; Θα δής, γυναίκα,
θα τά βρώ εγώ άμέσως κι' από φίνο
πανί μάλιστα.

Και χωρίς να δώσει καιρό σ'ήν
Μπέρθα να τόν ρωτήση, ο Μενιέ έ-
τρεξε κι' άνοιξε ένα συρτάρι της με-
γάλης ντουλάπας, πού ήταν σ'ό δω-
μάτι, άπ' τό όποιο τράβηξε πέντ' - έξ
μικρά δέματα καλοτυλιγμένα πού μύ-
ριζαν από λεβάντα.

— Νά, για κ'ότταξε γυναίκα, είπε ο
εργάτης καθώς έβυσε ένα-ένα τά δέ-
ματα πού άκούμπησε πάνω σ' ένα κά-
βισμα. Είνε ρουχισμός πού μπορεί να
ικανοποιήση και μία θυζανιάρικη πρι-
γκηποπούλα.

Και όλο μιλώντας ευθύμα ο Ζα-
κόμπ άπλωνε μπρός σ'ήν γυναίκα του
μικρά πουκαμισάκια γαρνιρισμένα με
εργόχειρα, μικρές ολοκέντητες καμι-
ζόλες, καλσίτσες και σκουφάκια πού
ή ίδια ή Μπέρθα είχε πλέξει τις μα-

κρινές νύχτες τού χειμώνα μπρός
σ'ή φωτιά τού τζακιού της.

Και ο φτωχός άνθρωπος πού μιλού-
σε όσο μπορούσε περισσότερο για να
κρύψη τά δάκρυα πού τούρχονταν σ'ά
μάτια, έλεγε, ενώ εξακολουθούσε να
ζετυλίγη τά ρουχαλάκια πού προωρι-
ζόταν για τό έκθετο παιδί.

— Πέρασε πολλές νύχτες, Μπέρθα
μου, ράβοντας όλα αυτά τά άσπρό-
ροχα... «Σ' έκ'ότταζε πού εργαζόσου-
να κι' ήμουνα κατευχαρισμένος για
τήν ευτυχία πού φαινόταν πως δοκι-
μαζες δουλεύοντας άφες δόλοκληρες
χωρίς να κουνηθής άπ' τήν θέσι σου!

Σταμάτησε για να μη φανερώση τή
συγκίνησί του κι' ύστερα από λίγο, έ-
νω ή Μπέρθα με δακρυσμένα μάτια
άνασκήκωνε χαϊδεύοντας τά ρουχαλά-
κια πού μόνη της έφτιασε, συνέχισε:

— Ηζέρα, γυναίκα, πως περίμενες
ένα κορίτσι... πως τό ποθούσες τόσο
και πως ήλπιζες ότι ο Θεός δεν θα
σού άρνιωνταν την χαρά αυτή...

... «Α! πόσο καλά καταλάβαινα, γυ-
ναίκα, τί ένιωθες μέσα σου, όταν έ-
κανες τή ράφτρα για κείνη πού δεν
ήταν ακόμα σ' αυτόν τόν κόσμο!

— Και ξαφνικά, μπρός σ'ότον κίνδυνο
να μη μπορή να συγκρατήση κι' ο Ι-

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

Εκμεταλλούμενος τή σύγχυση και ά-
δοσία πού έπικρατούσε σ'ό Παρίσι τις ή-
μέρες εκείνης της Γαλλικής Έπασσαύσε-
ως τού 1848, ένας άγνωστος εισέρχεται
σ'ό μέγαρο τού κόμητος ντε Μοράν, όπου
αφού μ' έναν πυροβολισμό έσπλινει σ'ό
πάτωμα τόν κόμητα και τόν νομίζει σκο-
τωμένο, δολοφονεί τόν υπηρέτη τού κόμη-
τος, κλειδώνει τόν όσγειο την παραμόνα
της κόρης τού Μοράν Φραγκίσκα, άρπάζει
τό μικρό ακόμη κοριτσάκι τού κόμητος
άπ' τήν κούνα του και φεύγει τέλος
θάροντας φωνά «σ'ό μέγαρο. Μέσ' άπ'
τις φλόγες όμως κατορθώνει να γλυτώση,
μισοκλινομένος, ο κόμης ντε Μοράν. Ο
άγνωστος πού ήταν ο τυχοδιώκτης Κον-
τράν ντ' Αζμόν, έσπείλφος της άποθανού-
σης πρό τινος γυναίκας τού κόμητος, ή
όποια δεν τόν δέχθηκε ως σύζυγο, φθα-
νει σ'ότον ποταμό Σηκουάνα και βλέπον-
τας μια έάρκα, άφήνει τό μαρδ μέσα κι'
αυτός πετά από πάνω του τά ρούχα τού
επασσαύτου. Κάποια στιγμή ή έάρκα πα-
ραούρεται και έξαλλος ο Κοντράν θέλει
να ξεφύγ' άπ' τά χέρια του τό μαρ-
δ πού θάταν εμπόδιο σ'ά σχέδιά του.
Παρασυρμένη από τό ρεύμα τού ποταμού
ή έάρκα, φθάνει και σ'αματά στην κολά-
να μιας γέφυρας, άπ' όπου περνούσαν δύο
εργατοίχοι: ο Ζακόμπ Μενιέ εργάτης σε
ναυπηγεία και ο Λουί Σιμόν θυρωρός.

Αντίθετα προς τόν δεύτερο πού φεύγει ο
Ζακόμπ κατορθώνει να χίλιους κόπους να
πληρώση τή έάρκα και να σωση τό μι-
κρό παιδί. Σ'ό σπίτι ή γυναίκα του προ-
σπαθεί να τόν πείσει ότι δεν μπορεί να
κρατήσουν ένα έξω παιδί, αλλά άνένδο-
τος ο Ζακόμπ επιμένει να τό κρατήση και
τό δίδει μάλιστα και τάνομα της κόρης
τού Τζέννης πού είχε πεθάνει μικρή. Και
ευχαριστημένος για τήν εμπνεύσι του σ'ατή
συζήτη με τον έαυτό του και κατα-
λήγει σ'ό συμπέρασμα ότι μπορεί να τήν
κρατήση και πως από τώρα και σ'ό εξής ή
άγνωστη γι' αυτός μικρή, θα λέγεται
Τζέννη Ζακόμπ Μενιέ.

διος τά δάκρυά του. άλλαζε τήν φω-
νή και ξεφώνησε:

— Α, σ'άσ'ου, γυναίκα! Μου ήρθε
μια άλλη ιδέα... περιφημη... θα δής...
Και καθώς ή Μπέρθα τόν κύτταζε έ-
ρωτηματικά, μ' ένα πήδημα ο Ζακόμπ
ξαναβρέθηκε κοντά σ'ή ντουλάπα κι'
ανοίγοντας ένα μικρότερο τώρα συρ-
τάρι, τράβηξε από μέσα ένα παληό
ζεοχισμένο πορτοφόλι.

— Τι κάνεις εκεί, Ζακόμπ, τού είπες ή
γυναίκα του περιλύπη. Ξέρεις πολύ
καλά, πως αυτό μέσ'ό υπάρχουν όσα
άκριβώς μας χρειάζονται για να πλη-
ρώσουμε τόν σπιτονοικοκύρη πού κα-
θώς πολύ καλά ξέρεις επίσης, δεν εί-
νε και τόσο εύγενης!

— Χμ! κι' ύστερα; Έκαμε ο εργάτης
σηκώνοντας τήν όμο του. Θα περιμέ-
νεις λίγο, αυτό είν' όλο. Κι' έπειτα ο
παληατζής όπου νά'ναι έρχεται. Υπάρ-
χει τόδο πράγμα έδώ... Έννοια σου,
γυναίκα, έχω τήν ιδέα μου εγώ...

Και πριν προλάβη να προφέρη μια
λέξη ή Μπέρθα, τόν άκουε κιόλας πού
κατέβαινε τέσσαρα-τέσσαρα τά σκα-
λοπάτια.

— Θεέ μου, κι' αν τά ξεδώξη όλα,
τι θα γίνουμε τότε, μουρμούρισε ή
Μπέρθα, σταυρώνοντας τά χέρια της
με ύφος παρακλητικό...

— Μαμά! άκούστηκε ψιθυριστά ή
φωνή τού Λεόν και ή Μπέρθα είδε τά
μικρούλια χεράκια τού παιδιού της
να τήν καλούν να πλησιάσ'ή στην κου-
νια όπου είχε σκαρφαλώσει ο μικρός.

Μπρός σ'ό θέαμα τών δυο παιδιών
πού εξαπλωμένα πλάι-πλάι της έδιναν
μια εικόνα πού πάντα φανταζόταν, ή
αγαθή γυναίκα ένιωσε κάτι να σφίγ-
γ'ή τήν καρδιά της.

«Αν ζούσε ή καυμένη ή μικρούλα
Τζέννη, θα ήταν τώρα έδώ... πλάι
σ'ότον Λεόν μας!» μουρμούρισε δακρυ-
σμένη και σάν ή ανάμνησις της δικής
της Τζέννης, της μικρής πού πέθανε,
ν' γεννούσε μέσα της καινούργιες τύ-
ψεις συνειδήσεως, γιατί δεν σκεπτό-
ταν και τή θέσι της μητέρας της άγνω-
στης μικρής, τού θρισκόταν μπροστά
της, άρχισε να τά θάζη με τόν έαυτό
της πού δεν κατώρθωσε να κάνει π'ό
λογικό τόν άντρα της. Και με τήν εί-
λικονεία πού χαρακτηρίζει τήν τιμία
έκείνη γυναίκα πού λαού, κατηγορού-
σε τόν έαυτό της ως συνένοχο σ'ε μια
κακή πράξι.

Και καθώς δεν ήταν πιά ο Ζακόμπ
κοντά της για να προσπαθήσ'ή τόν
πείση ν' αλλάξ'ή γνώμη άρχισε να ζα-
ναφέρ'ή σ'ό μυαλό της όλα όσα της
ειρηγήθηκε ο άνδρας της προσπαθών-
τας να βρη τήν λύσι πού θα συμβίβα-
ζόταν με τήν λογική, τήν τιμιότητα
και τήν συνειδήσί της. Και με τις σκέ-
ψεις της αυτές της ήλθε ξαφνικά ή Ι-
δεά ότι έπρεπε να ένεργήσ'ή άμέσως,
να έπωφεληθ'ή άπ' τήν άπουσία τού

Ζακόμπ και να τελειώσει πριν γυρίση εκείνος. Προληπτική δε καθώς ήταν η αγαθή εκείνη γυναίκα δεν άργησε να πιστώσει πως κι αυτή η ξαφνική αναχώρησής του άντρα της ήταν επέμβασις της Θείας Προνοίας, που πίστευε πως την καθωδηγούσε τι έπρεπε να κάνει. Κι' από εκείνη την στιγμή πήρε την απόφασιν να ενεργήσει χωρίς καμιά χρονοτριβή γιατί δεν ήταν απίθανο ο Ζακόμπ να ξαναγυρίσει, όπως έφαινε, ξαφνικά. Για περισσότερη προφύλαξιν και για νάναι θεαία πως δεν θα πλανόταν επ' αυτόφωρον στην περίπτωση που ο Ζακόμπ μπορούσε να ανέβαινε τις σκάλες σιγά-σιγά για να αποφύγη τον θυρωρό, άνοιξε την πόρτα του δωματίου που έβλεπε στην σκάλα και την άφησε μισάνοιχτη. Και όλα αυτά τάκαμε γρήγορα, μηχανικά, σαν άνθρωπος που δεν ήθελε να δώσει στον εαυτό του τον παραμικρότερο καιρό για να σκεφθώ.

Και η Μπέρθα δεν είχε ανάγκη πια να σκεφθώ γιατί είχε πάρει την απόφασιν της: «Δεν μπορούσε να κρατήσει ένα ξένο μικρό την στιγμή που η μάνα του θα ήταν ίσως τρελή, απ' τον πόνο της για τον χαμό του». Ένοιωθε θέβαια μια συγκλονιστική ταραχή γιατί έπαινασάτο, αυτή η καλή και γλυκιά Μπέρθα, στην επιθυμία του άντρα της, μά η απόφασίς της έμενε ακλόνητη: «Αδιάφορο, δτι κι' αν συμβεί, σκεπτόταν, θάχω κάμει το καθήκον μου».

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΟ

Και χωρίς να διστάσει πια ούτε στιγμή, τράβηξε το συρτάρι του τραπεζιού, πήρε από μέσα χαρτί, πένα και μελανοδοχείο και κάθισε στο κάθισμα έτοιμη για να γράφει. Με τα μάτια προσηλωμένα πάνω στο άσπρο άκομα χαρτί η Μπέρθα στριφογύριζε στα δαχτυλά της την πένα ευνοϊκά σάν άνθρωπος που δεν ήξερε πως έπρεπε να αρχίσει. Ένα χαρούμενο επιφώνημα της Λεόν την έκανε να στραφώ στην κούνια όπου θρόσκονταν τα δυο παιδιά που η πένα έμελλε τώρα να χωρίσει. Χαμογέλασε. Λίγο σιό παιδί της και σαν να μην ήθελε να της δοθεί και πάλι καιρός για να σκεφθώ θούττης την πένα στο μελανοδοχείο και άρχισε να γράφει:

«Κύριε αστυνόμε... Η πένα της όμως δεν προχωρούσε περισσότερο. Στη σκέψι ότι η ενέργεια της αυτή μπορούσε να δημιουργήσει την πρώτη διένεξιν με τον άντρα της με τον οποίο ζούσε τόσα χρόνια ευτυχισμένη χωρίς ποτέ να ανταλλάξουν την παραμικρότερη πικρή λέξη, άρχισε πάλι να νοιώθει την καρδιά της να χτυπά δυνατά. Μά μαζί με τους χτύπους της καρδιάς της, άκουε και το τικ-τάκ του ρολογιού που έδειχνε πως η ώρα περνούσε. «Όχι, δεν πρέπει να με προλάβει, κατέληξε η Μπέρθα, πρέπει να φθάσω ως το τέλος».

Και ξαναβουτώντας την πένα στο μελανοδοχείο, συνέχισε το γράψιμο:

«Λαμβάνω την τιμήν να σας γράψω, γιατί αυτό μου λέγει η συνείδησί μου και γιατί αυτό θάκαμε, θαρρώ, κάθε τιμία γυναίκα στη θέση μου. Ο άντρας μου, αφού έλειψε τρεις μέρες, γύρισε φέρε βράδυ στο σπίτι φέρνοντας μαζί του ένα παιδί, ένα μικρό κοριτσάκι, που θρήκε μέσα σε μια βάρκα στον Σηκουάνα. Δεν μούπε θέβαια ψέματα, κύριε αστυνόμε, γιατί ο Ζα-

κόμπ είναι τίμιος άνθρωπος και καλός οικογενεάρχης. Τώρα όμως επιμένει να κρατήσει όπως-όπως το παιδί αυτό. Άκούει μονάχα τη μεγάλη καρδιά του και δεν θέλει να καταλάβει πως δεν έχει το δικαίωμα να κρατήσει ένα παιδί που δεν είναι δικό μας. Ο άντρας μου υποθέτει ότι οι δικοί της θέλησαν να απαλλαγούν απ' τη μικρή αυτή και με ανάγκασε να του υποσχεθώ πως θα γίνωμε έμεις πια οι γονείς του. Φυσικά κι' αυτός κι' εγώ με μεγάλη μας χαρά θα δεχόμαστε να αναλάβουμε τα καθήκοντα αυτά, μα σκέφθηκα πως το πράμα δε μπορεί να γίνει έτσι. Το κοριτσάκι αυτό, που φαίνεται πως γεννήθηκε σε πλούσιους... Σταμάτησε απότομα. Κάποιος ανέβαινε στη σκάλα. Δεν πρόλαβε να κρύψει το χαρτί και στη μισάνοιχτη πόρτα φάνηκε ο θυρωρός.

Βρήκα την πόρτα ανοιχτή και μπαίνω, είπα με μούτρα κατσουφιασμένα. Αδιάφορο όμως, μπορούσατε να μ' απαλλάξετε από τον κόπο να ανεβώ ίσαμ' εδω πάνω, αν μου φέροντε το νοίκι όπως κάνουν οι τίμιοι νοικοκυραίοι. Ορίστε, σας έφερα και την απόδειξί σας.

Η Μπέρθα, θέλοντας να τον έμπο-είση να μη μέσαστο στο δωμάτιο, όποτε μπορούσε να δει το μικρό παιδί που κοιμόταν στην κούνια του Λεόν έτρεξε γρήγορα κοντά του.

Την δίνετε στον άντρα μου, που θα σας φέρη το νοίκι, το έχει έτοιμο, το είπα με συστολή.

Αλήθεια; Έκαμε μ' εκπληξιν δὴθεν ο θυρωρός. Τότε πως δε μου τόδωσε πριν από λίγο που πέρασε σά να τον κυνηγούσαν, μπρος απ' το θυρωρείο; Μου φαίνεται πως έτσι κάμουν όσοι δεν έχουν σκοπό να πληρώσουν.

Μά σας θεβαίω θα πληρώσωμε...

Και τότε, σάς παρακαλώ; Τό Πάσχα... ή τον μήνα που δεν έχει Σάββατο... Τόσο το χειρότερο για σας, δεν με μέλλει πεντάρα για δτι πάθετε. Ο σπιτονοικοκύρης, που κάθε τόσο τ'άζει μαζί μου γιατί σ'ας φέρνομαι ευγενικά, θ'ας κάνει έξωσι και θ'αναγκασθώ να πουλήσετε τα ρούχα σας ίσαμ'ε το τελευταίο κουρελάκι.

Μά σας είπα, θα πληρώσωμε, κύριε, επανέλαβε παρακλητικά η Μπέρθα. Θα πληρώσωμε πολύ γρήγορα μάλιστα, αφού θα ξενοικιάσωμε μόνοι μας το σπίτι και θα φύγουμε από το Παρίσι...

Αί και για ποί με το καλό;

Η Μπέρθα δάγκωσε τα χείλη της. Θυμήθηκε, λίγο άργα θέβαια, τη σύστασι του σύζυγου της να κρατήσει για όλο τον κόσμο και πρώτ' απ' όλα από τον θυρωρό, μυστικό το ταξίδι που απέφασισαν και έκανε πως δεν άκουσε την έρώτησι που της έκανε αυτός απ' τον οποίο έπρεπε να φυλαχτεί περισσότερο.

Μπα! δεν απαντάς; Χμ! το ίδιο μου κάνει. Μπορείτε να πάτε όπου θέλετε, είναι δικός σας λογαριασμός. Τό μόνο που μ' ενδιαφέρει έμένα προσωπικά είναι να μου πληρώσετε τα δυο νοίκια που μου χρωστάτε και τίποτ' άλλο, είπα θυμωμένα καθώς ο θυρωρός και γύρισε στη σκάλα.

Μ' ανακούφισιν τον άκουσε η Μπέρθα να κατεβαίνει τα σκαλοπάτια κι' όταν πια έπαψε το τρίξιμο της σκάλας ξαναπήρε γρήγορα την πένα κι' αφού έφριξε μια διαστική ματιά πάνω στο μισογραμμένο χαρτί, συνέχισε:

... και σάς είπα και ανέβηκα, κύριε ασ-

τυνόμε, πως κάποιος μυστήριος, ίσως και κανένας έγκλημα, υπάρχει σ' αυτή την υπόθεση και πως είναι δουλειά της αστυνομίας να ασχοληθώ με το μικρό σ'ότο έγκαταλειμμένο κοριτσάκι. Και γι' αυτό σας έγραφα κρυφά από τον άντρα μου, για να ξέρετε την υπόθεση και να κάμετε δτι έσεις θα κρίνετε σωστό.

Όσο για την μικρή, θα μ'ας εκόστιζε πολύ να την δούμε να την στέλνουν στο Βρεφοκομείο, γι' αυτό αν το θέλετε και σεις, θα μπορούσαμε να την κρατήσουμε όπου να-θερθούν οι γονείς της που σ'ας ξαναλέγα, πρέπει ναβναι άνθρωποι πολύ πλούσιοι, γιατί όλα τα ρουχαλάκια του μικρού είναι από φινό πανί, γαρνισμένο με κεντήματα και νταντέλλες. Προσέβα μάλιστα, κύριε αστυνόμε, πως υπάρχει κι' ένα πράμα που μπορεί να οδηγήσει την αστυνομία να βρη γρήγορα τους γονείς του παιδιού, γιατί η μικρή έχει στο λαιμό της μια αλυσίδα απ' την οποία εινε κρεμασμένο ένα φυλαχτό, που έχει γραμμένο κάτι άπα-νω του.

Αυτά εινε όλα όσα έχω να σ'ας κάμω γνωστά, κύριε αστυνόμε, για το μικρό παιδί που θρήκε ο άντρας μου.

Όσο για μ'ας τώρα, αν μ'ας χρειαστείτε, αυτή την στιγμή είτοιμαζόμαστε να φύγωμε και να εγκατασταθούμε πια στή...

Για δεύτερη φορά η Μπέρθα αναγκάστηκε να διακόψει απότομα το γράψιμό της. Όπως το φοβόταν, θέλοντας θέβαια να της κάνει μια μικρή εκπληξιν, ο άντρας της ανέθηκε σιγά-σιγά την σκάλα, χωρίς να άκούεταί και λίγο άκόμα θα θροσκόταν μέσ' το δωμάτιο.

Σατισμένη η Μπέρθα δεν πρόλαβε ούτε το μισοτελειωμένο γράμμα ούτε την πένα και το μελανοδοχείο να κρύψει. Μπρος στον κίνδυνο όμως να προδοθή, έχωσε βιαστικά το μισογραμμένο χαρτί μέσ' τις πτυχές του φουστανιού της.

Ένθουσιασμένος ο Ζακόμπ για την εκπληξιν που σχεδίασε για τη γυναίκα του δεν πρόσεξε την ταραχή της και φώναζε όλος χαρά.

Νά, γυναίκα, εδω μέσα θα δά-λουμε όλο τον ρουχισμό της δεσποινίδος Τζέννης Μενιέ.

Και με προσοχή κατέβασε απ' τον άμο του ένα μικρό μπαούλο ντυμένο απ' έξω με χαρτί κλαδωτό. Όταν άφησε το μπαούλο δίπλα στο τραπέζι και τα μάτια του έπεσαν πάνω σε μια άσπρη κόλλα χαρτί και στο μελανοδοχείο, κύτταξε την γυναίκα του άπορημένος.

Έγραψες, λοιπόν, σε κανέναν, Μπέρθα μου;

Κατακόκκινη η αγαθή γυναίκα για τι ήταν υποχρεωμένη για πρώτη φορά στη ζωή της να πη ψέματα σ' εκείνον που τόσο αγαπούσε, κατέβασε τα μάτια και ψιθύρισε:

Όχι!... Όταν έβγαλες τα πράγματα απ' την ντουλάπα για να τα θά-λεις στ'ε μπαούλο, έχασες το καλαμάρι και την πένα...

Καλά... καλά! Έκαμε ευχαριστή-μένος ο Ζακόμπ απ' την εξήγησι αυτή. Όλα πάνε καλά. Και αλλάζοντας τόνο, ρώτησε:

Αλήθεια, τί λες για το ψώνι μου;

Λέω, άντρα μου, ότι έώδεψες τα λεπτά που είχαμε και τώρα δεν ξέρω τι θα κάνουμε με τον πορτιέρη που θρή-

πριν από λίγο και μούφερε τις άπο-δείξεις.

Καλά! θα περιμένω. Αυτό που έ-καμα ήταν πιά θιαστικό. Θα περιμένω και σε λίγο που θάρη ο παληα-τζής, θα πληρώσουμε το νοίκι με τα λεφτά που θα πάρουμε κι' έτσι είμα-στε λεύτεροι. Και τώρα, γυναίκα, θιά ζομαι να φύγω.

Και με θήματα σιγανά πλησίασε στην κούνια για να δει την μικρούλα που κοιμόταν δίπλα στον Λεόν.

Βλέποντάς τον η Μπέρθα να ασχοληται με τα παιδιά, τράβηξε το χαρτί απ' το φουστάνι της και τσαλακώνον-τάς το μέσ' τα δαχτυλά της, σήκωσε τα μάτια της ψηλά, μουρμουρίζοντας.

Ο Θεός δεν το θέλει!

Και σαν επιβεβαιώσει των λόγων της αυτών, οι κλαψιρίκες φωνίτσες της άγνωστης μικρής που ξύπνησε εκείνη την στιγμή, έκαμαν την Μπέρθα να συνέλθη και να αντικρύσει όμη την πραγματικότητα. Ένα σωρό μαύρες σκέψεις στριφογύριζαν πάλι στο μυαλό της και φανταζόταν, τότε να αρπά-ζουν το μικρό πλάσμα από μια πλού-σια μητέρα και τότε να εκτίθεται, το άθωο αυτό μαρουδάκι, σε κάθε εί-δους στερήσεις και κακοπαθήματα από εκείνους που θ' ανέλαμθαν την

Αυτά το μπαούλο είναι για τα ρούχα της είδης Τζέννης Μενιέ.

φροντίδα της ανατροφής της.

Σκεπτόταν άκόμα πως κι' αν κα-τάρθωνε, με το χαρτί που έσφιγγε στη χούφτα της, να ειδοποιήσει την ασ-τυνομία εινε ζήτημα αν είχε δικαίω-μα να στερήσει από το θρέφος και την περιθαλψιν του.

Και τότε, η μητρική ψυχή της ά-γαθής Μπέρθας τρώαζε στην ιδέα ο-τι το μικροκαμωμένο αυτό κοριτσάκι θα πήγαινε ίσως να αζύγηση τον αριθμό των άθωνων εκείνων πλασμάτων που άνάξιος μητέρες εγκαταλείπουν για πάντα...

Και ξαναγυρίζοντας τα μάτια στον άντρα της που έσφιγγε τώρα στην ά-γκαλιά του τα δυο μικρά παιδιά, σά νάθελε να τα μοιράσει στην αγάπη του, επανέλαβε με χαμηλή φωνή:

Ο Θεός δεν το θέλει!

Μά τι παραμύθιας εκεί πέρα, γυ-ναίκα, φώναζε ο Ζακόμπ, που άκουε τα μουρμουρητά της και την έβλεπε να τους κυτάζει στοργικά. Δεν άκοδς τον κούκο που χτυπά θιαστικά τα δευ-τερόλεπτά του, για να μ'ας θυμίσει πως δεν γίνεται έτσι η δουλειά με πα-ραμυλητά και κρεμασμένα τα χέρια... Και δεν μπορείς, θαρρώ, και να πης πως δεν έχεις δουλειά, αφού πρέπει να ετοιμασθούν και τα πράματα της δεσποινίδος Τζέννης Μενιέ...

Έχεις δίκιο, Ίάκωβε, απήντησε η Μπέρθα, αφήνοντας ένα στεναγμό... Έχεις δίκιο, θα τα ετοιμάσω όλα...

Πλησίασε στην ντουλάπα και την στιγμή που ο άντρας της ξανάφινε στην κούνια τα παιδιά για να παίξει μαζί τους, τράβηξε θιαστικά ένα συρ-τάρι και πέταξε στο θάθος του το τσα-λακωμένο γράμμα που είχε γράψει για τον αστυνόμε. Και σαν να γλύ-τωσε από κάτι που της έκαιγε τα χέ-ρια, αναστέναζε ανακουφισμένη και άρχισε να τακτοποιή στο καινούργιο άγορασμένο μικρό μπαούλο τα ρου-χαλάκια της μικρής. Όταν τελείωσε πλησίασε στον άντρα της που έζακο-λουθούσε να παίξει με τα μικρά.

Είσαι θέβαιος, Ζακόμπ, πως θα μπορούσαμε να φύγουμε όπως έλπι-ζεις; το είπα με δισταγμό.

Και τί μπορεί να μ'ας έμποδισή; απήντησε έκείνος σαν ξαφνισμένος για την έρώτησι που του έκαμε.

Νά, αν αυτός ο παληατζής δεν ελθί;

Τί λες, τώρα έκει, Μπέρθα! Για ποίό λόγο θα έχανε μια τόσο καλή εύκαιρία, αφού δεν πρόκειται δά, να κερδίσει και λίγα.

Γιατί, απλοούτατα, μπορεί να βρη άλλο εύκαιρία να θγάλη περισσότερα!

Μά δεν μπορείς να θάλεις και μια καλή ιδέα στο μυαλό σου καυμένη γυναίκα; Όλα ανάποδα τα βλέπεις;

Κι' όμως κι' αυτό μπορεί να γίνει. Και κρύβοντας με δυσκολία την αυγ-

κίνησι της, πρόσθεσε με πιο σίγανη φωνή:

Και συ χάλασε τα λεπτά που εί-χαμε για τον σπιτονοικοκύρη...

Μωρέ τί λές! Χαρά στο πρμα-αφού δεν έφταναν ούτε για το ταξίδι. Άσε κατά μέρος, γυναίκα, τις μαύ-ρες σου ιδέες και όλα εινε καλά όταν το τέλος εινε καλό. Κι' έχω πεποί-θησι πως σήμερα κιόλας θα μπορέσω με να αφήσωμε για τόσο στο σπιτο-νοικοκύρη μας όσο και στον πορτιέρη του. Κι' όταν έχω μια ιδέα εγώ, σίγουρα και γίνεται! Αυτό θαρρώ πως το ξέρεις.

Η Μπέρθα όστόσο εξακολουθούσε να διατηρή το περίλυπο ύφος της και βλέποντας ο αγαθός εργάτης πως κάποια έπιμονη σκέψις γέμιζε το μέ-τωπό της με ρυτίδες που της έδιναν το ύφος αυτό, φώναζε κάπως δυνατά:

Μά τί έχεις, επί τέλους, γυναίκα; Στ' αλήθεια, δεν καταλαβαίνω γιατί να μη θέλεις να θλέπεις τα πράματα όπως εινε, για πές μου τί έχεις, θέλω επί τέλους να μου το πης.

Ε, λοιπόν, Ζακόμπ, αφού θέλεις, συλλογίστηκες πως μπορεί...

Πώς μπορεί τί; ρώτησε ο Μενιέ με φανερή πια άνημπονησία.

Νά, τη στιγμή αυτή ακριβώς που μιλούμε, μπορεί να τρέχουν να γυρεύ-ουν τη μικρή. Και σαν να θρήκε το θάρρος που της έλειπε, συνέχισε σε δυνατώτερο τόνο:

Ναι, λέω έκεινο που σκέπτομαι, και μπορεί να λέω κι' αλήθεια. Ναι, Ζακόμπ, μπορεί πολύ καλά να αρπα-ξαν το παιδί αυτό από τους γονείς του... κι' αυτοί να πήγαν τώρα να δη-λώσουν την συμφορά τους στην αστυ-νομία...

Σάν πολύ αμφίβολο μου φαίνεται αυτό...

Ίσως, μπορεί και να γίνει...

Εστω, το παραδέχομαι, λοιπόν;

Λέω λοιπόν, αν είχαν καμιά ά-πόδειξι και έρθουν...

Κι' έρθουν να ζητήσουν το παιδί εδω; Αυτό θέλεις να πης; Μά αυτό θα ήταν αληθινό θαύμα...

Συμφωνώ κι' εγώ σ' αυτό. Δεν εινε όμως κι' αδύνατο.

Μπας κι' έχασες το μυαλό σου, γυναίκα! Κοντεύεις να με σκάσεις σή-μερα. Εινε δηλαδή, σά να μου λες πως μπορούν να μάθουν ότι εγώ ο Ζακόμπ Μενιέ θρήκα το παιδί, την σι-γμή που δεν με είδε κανένας!

Μά εσύ δεν μούπες για έναν αν-θρωπο που ήταν μαζί σου;

Για τον Σιμόν, τον βοηθό πορ-τιέρη;

Ναι, έτσι θαρρώ τον είπες. Αν λοιπόν τούρχονταν στο κεφάλι να κά-τση και να πη...

Μά αφού δεν ξέρει τίποτα, άπο-λύτως τίποτα! Ξέχασες πως σου είπα ότι ο Σιμόν όχι μόνο δεν ήθελε να πι-στέψη πως ήταν κάποιος μέσ' τη θάρ-κα, αλλά μ'έκαμε και μένα να το πι-στέψω για λίγο.

Ναι, μά δεν είχε δει την θάρκα. Και που ξέρεις αν ύστερα από τον χω-ρισμό σας δεν ένοιωσε κι' αυτός την ίδια τύψη με σένα και δεν γύρισε πια-σω;

Αυτός, αυτός ο λιμαδάρης, ο φα-φλατσής;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Μετά τούς ανθρώπους, ας δούμε τί κάνουν και... ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΚΥΡΙΑΡΧΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η καμέλλια

Κατά το 1739 ο Ιεραπόστολος Καμέλλι μετέφερε από την Ιαπωνία, όπου έζησε πολλά χρόνια, ένα αγνωστό μέχρι της εποχής εκείνης λουλούδι που προς τιμήν του ονομάστηκε καμέλλια.

Τα πέντε είδη καμέλλιας που έφερε ο Καμέλλι από την Ιαπωνία γρήγορα πολλαπλασιάστηκαν και σήμερα καλλιεργούνται σε όλη την Ευρώπη περί τα 700 είδη και ποικιλίες. Πως καλλιεργείται ας πούμε. — Όπως είπα και πάρα πάνω καλλιεργείται σε γλάστρες και είναι το πιο διακοσμητικό φυτό των αιθουσών των σπιτιών μας ή των θεραντών.

Στο υπαίθρο η καμέλλια γίνεται σωστό δέντρο και τ' άνοιξη της διατηρούνται περισσότερο καιρό από τα άλλα των φυτών που καλλιεργούμε μέσα στα σπίτια μας.

Στα περιβόλια των Αθηνών σπάνια εδωκίμει η καμέλλια, γιατί χρειάζεται δροσιά και φυσικός το χώμα των Αθηναϊκών περιβόλων είναι ξερό.

Μπορούμε να καλλιεργήσουμε την καμέλλια και μέσα σε ψυχρές σέρρες, ποτέ όμως σε μέρη που θερμαίνονται των χειμών, γιατί τότε το φυτό καταστρέφεται.

Στις γλάστρες που πρόκειται να φυτέψουμε αυτό το λουλούδι έχουμε 2 μέρη από καλά χωνεμένο καστανόχωμα, 1/2 μέρος χώματος από ρίκια, 1/2 μέρος ψιλής ποταμίσιδας άμμου και 1 μέρος καθαρισμένο και αφρότο χώμα. Αυτά όλα τα είδη του χώματος πρέπει να τ' ανακατέψουμε καλά, να τ' αφήσουμε κανένα μήνα σε μέρος προφυλαγμένο από τη θρόνη και ύστερα να γεμίσουμε τις γλάστρες που πρόκειται να φυτέψουμε την καμέλλια.

Πως πολλαπλασιάζεται η καμέλλια. — Η καμέλλια πολλαπλασιάζεται με σπόρο, μπόλιασμα και καταβολάδες.

Με σπόρο πολλαπλασιάζεται κατά τον Φεβρουάριο και Μάρτιο. Τους σπόρους τους σπέρνουμε έναν-έναν σε μικρές γλάστρες, γεμισμένες με το χώμα που ανέφερα παραπάνω, σε βάθος 2 πόντων και τοποθετείτε τις γλάστρες στη σκιά.

Τα 7/10 από τα φυτά που θα φυτρώσουν θα έχουν μονά άνθη και για να τα κάνετε διπλά πρέπει να τα μολιάσετε. "Όπως μολιάζετε τα δένδρα σας, πρέπει να μολιάζετε και τις καμέλλιες. Το μπόλιασμα γίνεται τον Δεκέμβριο όποτε και η γλάστρα με το φυτό τοποθετείται σε ψυχρή σέρρα.

Ο πολλαπλασιασμός με καταβολάδες συνιστάται στο λυγισμό του κλαδίου του φυτού με προσοχή μη σπάσει, στην τοποθέτησή του σε μικρή γλάστρα και στο χάραγμα του λυγισμού κλαδίου με μαχαίρα. "Όταν το νέο φυτό αποκτήσει ρίζες, τότε το κόβετε προσεκτικά απ' το μεγάλο φυτό, την μητέρα του.

Πως περιποιούνται τις καμέλλιες. — Οι μόνες φροντίδες και περιποιήσεις που μας απαιτεί αυτό το άραιο λουλούδι είναι τακτικό πότισμα, μόνον όταν έχει ανάγκη, και όταν κάνει πολλή ζέση χρειάζεται ράντισμα με δροσερό νερό. Ποτίζετε τακτικότερα την καμέλλια την εποχή, που πρόκειται ν' ανθίσει. "Εκτός απ' το πότισμα, θέλει και λίγον εξωτερικό καλλωπισμό, δηλαδή λίγο κλάδεμα κατά τον Νοέμβριο όταν διατηρούμε μέσα στα σπίτια μας και περισσότερο κλάδεμα εκείνων που διατηρούμε στα περιβόλια μας. Συνήθως, κλαδεύοντας την καμέλλια, της δίνουμε σχήμα ομπρέλλας για να μπορεί ολόκληρη ή επιφανεία της να είναι εκτεθειμένη στο φως και τον αέρα.

Πως ποφύαζε τις καμέλλιες. — Τις άρρωστες καμέλλιες. — Γνωστότερες και συχνότερες αρρώστιες που προσβάλλουν την καμέλλια είναι:

Η μελίγκρα ή μαύρη, που φανερώνεται στα φύλλα και τα θλαστάκια του φυτού και δίνει την ιδέα μαύρου εντόμου. "Αποτελεσματικότερο φάρμακο είναι η νικαρίνη.

Η σκουριά. Πριν φανερωθεί — και φανερωθεί πολύ συχνά — καλό είναι να ραντίσετε τις καμέλλιες σας κατά τον Σεπτέμβριο και Οκτώβριο με αντιπρονοσορίνη.

Η χλωρίδα (κοινώς κτρινασία) οφείλεται στο συχνό πότισμα. "Αμα προσέλθω το φυτό σας, το αλλάζετε γλάστρα και το ποτίζετε με διάλυση θειικού σιδήρου (1 κουτάλι του γλυκού σε 1 όκα νερό). Μ' αυτή τη διάλυση ποτίζετε το μιά φορά την εβδομάδα κυ' ως που ξαναπρασινούν τα φύλλα του.

Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Το δικαίον του ισχυρότερου εφαρμόζεται παντού και πάντοτε από της εμφανίσεως της ζωής στη γη μεταξύ των ανθρώπων.

Οι άνθρωποι όμως, εκτός απ' τις ίδιες σωματικές τους δυνάμεις έχουν κι' άλλα μέσα για να βρουν το δίκιο τους, ενώ τα καυμένα τα ζώα περιωρίζονται μόνο στις ίδιες τους σωματικές δυνάμεις, που πολλές φορές δεν χρησιμεύουν σε τίποτε, λόγω της μεγάλης ποικιλίας των ειδών, του αναστήματος, του τρόπου της ζωής των.

"Επειδή ωστόσο αυτό δεν λέγεται δικαιοσύνη, γι' αυτό η φύση, που πάντοτε και για όλα προνοεί, στη δύναμη ανιέταξε την ταχύτητα, στην ταχύτητα τον δόλο, στον δόλο την μεταμόρφωση, στην μεταμόρφωση το δηλητήριο κλπ.

"Ας πάρουμε τα μεγαλύτερα κι' αχρησιτά ζώα της ζούγκλας, τα αϊλουρσείδη, δηλαδή το λεοντάρι, την τίγρη, την λεοπαρδαλή κλπ. Σ' αυτά τα ζώα χάρισε η φύση πρωτοφανή μυϊκή δύναμη και φοβερά δόντια και νύχια... που είναι άρκετα ν' αντιμετωπίσουν τους έχθρους τους και να εξασφαλίσουν την τροφή τους.

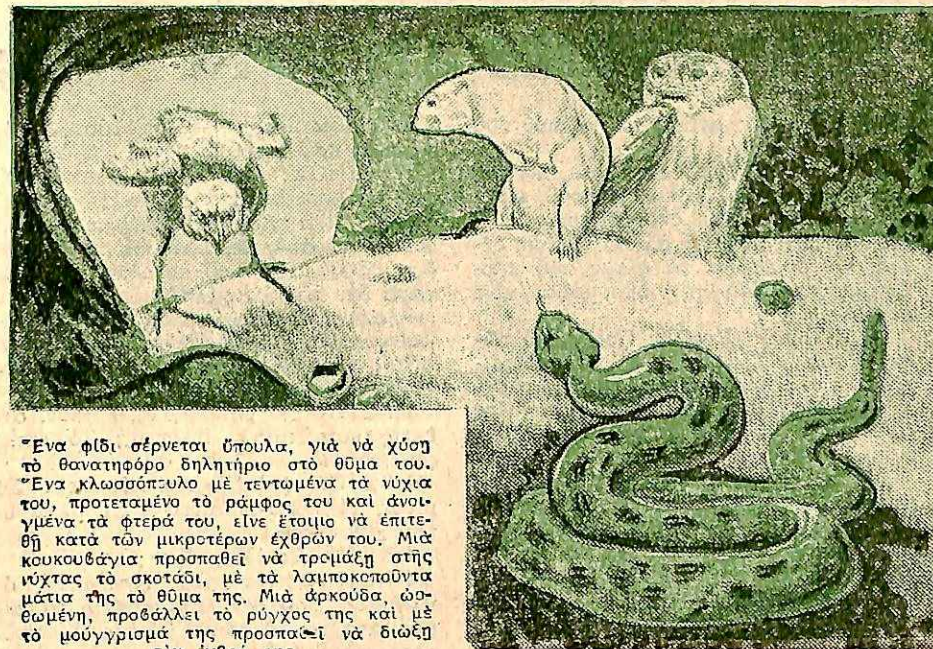
Από τα παχύδερμα, ο ελέφας κι' ο ρινόκερος δεν έχουν ούτε δόντια, ούτε νύχια για την άμυνά τους, μά ο πρώτος έχει την τρομερή προβουκίδα του και ο δεύτερος το φοβερό κέρατο στη μύτη του, που είναι τα αποτελε-

σματικότερα όπλα για την άμυνά τους κατά παντός κινδύνου. Τα ελάφια, τα ζαρκαδία, οι γαζέλλες κι' άλλα φιλερηνικά κι' αδύνατα στο σώμα ζώα, για να προφυλαχθούν απ' τους έχθρους τους και να εξασφαλίσουν την τροφή τους έχουν την καταπληκτική ταχύτητα στα πόδια τους και την λαστιχένια ευκινησία στο σώμα τους.

"Αλλα ζώα, όπως ο χαμαιλέον, και πολλά είδη εντόμων που δεν είναι ταχύποδα, άμα αισθανθούν τον κίνδυνό να τα πλησιάσει, τότε έχουν την ικανότητα να μιμούνται άλλα ζώα ή διόφορα αντικείμενα. "Ετσι ο χαμαιλέον αναλόγως των αφορών αναγκών της ζωής, αλλάζει το χρώμα του και προσαρμόζεται με το περιβάλλον στο οποίο ζει. Το μικρό έντομο «φύλλιο» άμα θρεφθεί σε κίνδυνον, απομιμείται τα ξερά φύλλα των δένδρων, που είναι αδύνατον και το πιο εξησκημένο μάτι να το διακρίνει. Αυτό το φαινόμενο που είναι δόλος λέγεται μιμητισμός.

Πολλά ζώα, όπως ο σκαντζόχοιρος, και άλλα, για να προφυλαχθούν απ' τον έχθρό τους, άμα αισθανθούν τον κίνδυνον κουλούριαζουν το σώμα τους σαν σφαίρα, και είναι αδύνατον ο έχθρός να επιτεθεί στα φοβερά αγκάθια που σκεπάζουν το σώμα τους.

Πολλά φίδια που δεν έχουν τη δύ-

"Ένα φίδι σέρνεται ύπουλα, για να χύση το θανατηφόρο δηλητήριο στο θύμα του. "Ένα κλωσοπούλο με τεντωμένα τα νύχια του, προτεταμένο το ράμφος του και ανοιγμένα τα φτερά του, είναι έτοιμο να επιτεθεί κατά των μικροτέρων έχθρων του. Μια κουκουβάγια προσπαθεί να τρομάξει της νύχτας το σκοτάδι, με τα λαμπεροπόδια μάτια της το θύμα της. Μια άρκουδα, ωσωμένη, προβάλλει το ρύγχος της και με το μούγγρισμά της προσπαθεί να διώξει τον έχθρό της.

αμι του βόα και του κροταλλία εκτοεύουν κατά του έχθρου τους το θανατηφόρο τους δηλητήριο.

Τα αδύνατα πουλάκια, κατορθώνουν να αποφύγουν τον έχθρό τους με το γρήγορο πέταγμα τους.

Τα μεγάλα όρνεα, όπως ο αετός, ο γεράκι, ο γύψ, κλπ. επιτίθενται κατά του έχθρου τους με το γερό ράμφος τους και τα φοβερά νύχια τους.

Οι κουκουβάγιες, που δεν έχουν τόσο γερό ράμφος και νύχια όπως και πολλά άλλα ζώα του αέρος ή της γης την ημέρα μένουν κρυμμένα στις φωλιές τους και τη νύχτα βγαίνουν για να βρουν την τροφή τους.

Τα διάφορα υδρόβια ζώα, ψάρια, μαλακόστρακα, εχινόδερμα κλπ., που ζουν στα μεγάλα υποθαλάσσια βάθη, όπου το απόλυτο σκοτάδι βασιλεύει γι' ανά βρούν την τροφή τους, έχουν τα μεγάλα ή μικρά τηλεσκοπικά μάτια τους που μοιάζουν με ηλεκτρικούς προβολείς και που τους ανάβουν ή τους σβύνουν κατά βούληση.

Τα υδρόβια ζώα που ζουν σε μικρότερα βάθη, έχουν διάφορα αμυντικά μέσα. "Ετσι, τα ψάρια μεταχειρίζονται τ' αγκάθια των πτερυγίων τους ή τα αγκάθια με τα οποία είναι σκεπασμένο ολόκληρο το σώμα τους, όπως οι σκορπιοί, ή οι αστακοί μεταχειρίζονται τα σαγόνια τους που μοιάζουν σαν τανάλιες. "Ο «Βερνάρδος» ο έρμητης, για ν' αποφύγει τον κίνδυνον, κρύβεται μέσα σε θοράκα ξένων ζώων, τα καλαμάρια, όταν κινδυνεύουν να φαγωθούν από άλλα ζώα, ανοίγουν ένα σασκουλάκι με μελάνι που φέρουν στην κάτω άκρη του σώματός τους και θολώνουν τα νερά και κρύβονται. Οι άνεμώνες της θάλασσας, περιεργότατα ζώα που λέγονται έτσι γιατί μοιάζουν με τα γνωστά λουλούδια, μόλις αισθανθούν κίνδυνον, μαζεύονται και κλείνουν τους λεπτούς δαντελλωτούς κάλυκες των. Οι πύγνες που μισανοιγμένες είναι στερεωμένες στο βυθό, όταν κινδυνεύουν, κλείνουν τις δύο σκληρές κόγχες που σκεπάζουν το σώμα τους.

"Ετσι, τα καυμένα τα ζώα, εκτίθενται σε χίλιους κινδύνους, βρίσκονται σε διαρκή πάλη, καταβάλλουν πολλούς κόπους, για ν' αντιμετωπίσουν τον άγωνα της ζωής.

"Όπως βλέπετε, δεν κάνουν κι' αυτά παρά ό,τι και ο άνθρωπος για ν' αντιδράσει και να βγει νικητής από τον άγωνα, στον οποίο τον έταξεν η μοίρα του.

Και ως το τελειότερον έν της Δημιουργίας, της οποίας και έτεθη βασίλειος, ο άνθρωπος ακολουθήσεν από την αρχή της εμφανίσεώς του διάφορα συστήματα άμυνας έναντιον παντός κινδύνου. Σύν τω χρόνω όμως, τελειοποιουμένης και της διανοητικής ικανότητός του, παρουσίασε τέτοια μέσο άμυνας ώστε ν' αποσοβή και να προλαμβάνη όλους τους κινδύνους πλην δυστυχώς του... θανάτου.

ΛΟΥΣΙΕΡ ΦΟΡ

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

—Τι φοβάται περισσότερο η γυναίκα;
—Τις ρυτίδες.

—Ποιό είναι το άκρον άωτον της ευγένειας;
—Να σε πατήσουν και να πητε: «Με συγχωρείτε που έχω πόδια...».

—Ποιό είναι το μεγαλύτερο μαρτύριο;
—Να είσαι βουτηγμένος μέσ' στη θάλασσα και να σκάς απ' τη δίψα.

—Γιατί όταν τρώμε μέλι γλύφουμε τα δαχτυλά μας;
—Για να μη μās τα γλύφουν οι μυίγες.

—Ποιός είναι ο καλύτερος καβαλάρης;
—Αυτός που το αλόγο του τρέχει περισσότερο.

—Ποιός είναι ο μεγαλύτερος πόνος;
—Αυτόν που δεν τον εξωτερικεύσεις.

—Ποιά είναι η μεγαλύτερη ευτυχία;
—Αυτή που περιμένει κανείς και οτ' δεν έρχεται.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΣΙΑ

Εκείνος.—Εγώ, αγαπητή μου, στρούμαι τα πάντα για ν' ανταποκριθώ στα έξοδα μου... Δεν καπνίζω παρά δυο πακέτα την εβδομάδα...

Εκείνη.—Είσαι άχάριστος! Κι' εγώ δεν αγοράζω πιά καινούργιο καπέλλο και φόρεμα παρά δυο φορές το μήνα...

ΕΚ ΓΕΝΕΤΗΣ

—Κι' είναι καιρός που δεν έχεις δουλειά;
—Ω! "Αρκετός... Σ' κεύω πως γεννήθηκα το 1883...

ΛΟΓΙΚΩΤΑΤΑ

"Η μαμά (στον έπαιστή γυιό της). — Πρόσεξε καλά, αν σπάσει κι' αυτά τα παιχνίδια σου, δεν θα σου ξαναγοράσω άλλα...
"Ο μικρός. — Κι' αν σκίσω τα βιβλία μου δεν θα μου ξαναγοράσεις άλλα;...

ΚΑΘΕΝΑΣ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ

—Κύριε πόλιμαν, αυτός με είπε χήνα, γάλο, γαϊδούρο, γκαμήλα.
—Μοι είναι τελείως αδιάφοροι! "Αποταθήτε στην "Εταιρεία προστασίας των ζώων.

Ο ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

"Ο γιατρός. — Τι πίνετε συνήθως;
"Ο πελάτης. — Είσοθε πολύ ευγενικά, γιατρέ μου! "Αφού έπιμένετε, φέρτε μου ένα ούζακι...

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ

"Ο δάσκαλος. — Πρέπει να θυμάσθε πως το ρήμα και το επίθετο ούδέποτε συμφωνούν.

"Ενας απ' τούς μαθητάς. — Σάν τον μπαμπά με την μαμά!

ΙΔΑΝΙΚΗ ΔΙΑΜΟΝΗ

Σ' ένα νεκροταφείο του Μπουσκλυν, υπάρχει η εξής επιγραφή:
"Τάφος πρώτης τάξεως. Τοποθεσία μοναδική. Θέα μαγευτική προς τη θάλασσα. "Ησυχία απόλυτη. "Οποιοσδήποτε αποφασίσει και μās έπισκεφθεί ποτέ δεν θα ξαναβούνη...

ΒΡΗΚΕ ΤΟ ΜΕΣΟΝ

"Ο φαρμακοποιός. — Θαυμάσια! Κατ'όρθωσα να διαβάσω αυτό το χαρτάκι, μά δεν είναι συνταγή;...

"Η κυρία. — Όχι! Είναι ένα γράμμα του αρραβωνιαστικού μου, μά δεν κατάρθωσα να εγώλω τα γράμματά του και γι' αυτό σκέφθηκα να'δω σε σάς...

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

—Για φαντάσου, άδελφά δεν πέρασαν εξή μήνες που χρέψες και ξαναπαντρεύθηκες...
—Τι τα θέλεις, φίλε μου. "Η εύτυχία δεν διαρκεί...

ΟΛΟΙ ΣΥΜΦΩΝΟΙ

—Γκαρσόν, αυτό το μπιφτέκι είναι σκληρό σαν μετσολόι...
—Δεν έχω καμιά αντίρρηση... "Ολοι οι πελάτες έχουν την γνώμη σας!...

ΛΑΘΟΣ ΚΑΝΕΙ

"Ο γιατρός. — "Η εξασθένηση της οράσεώς σας οφείλεται στην κατάχρησή του οινόπνευματος.

"Ο πελάτης. — Λάθος κάνει! "Απεναντίας όταν πίνω τα βλέπω όλα διπλά...

ΤΕΛΕΙΑ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

"Ο δεκανέας εξήγησε την λειτουργία του τηλεφώνου σ' έναν στρατιώτη της διμοιρίας του:

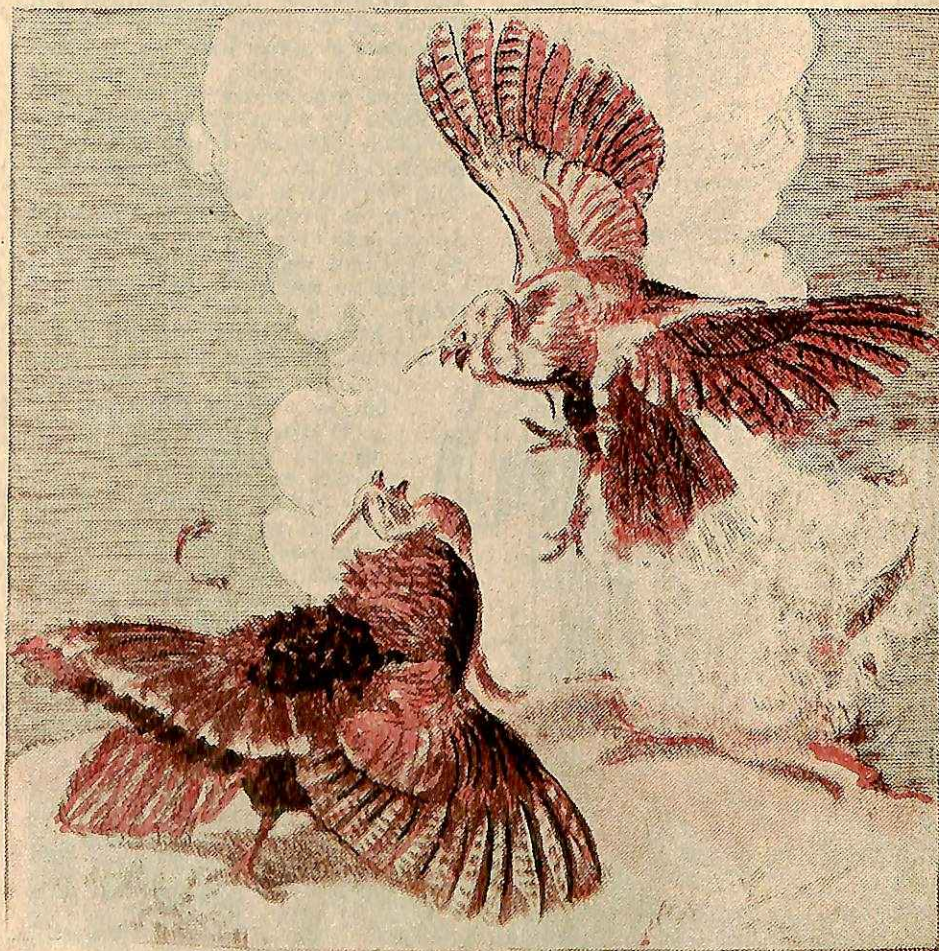
—Είναι ευκολώτατο! με τ'όνα σου χέρι πιάνεις το τηλέφωνο και με τ' άλλο μιλάς...

ΠΩΣ ΚΑΝΟΝΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΠΕΣΙΜΟ

Κάποιος γλύστρησε κι' έπεσε στο δρόμο απ' το τρίτο πάτωμα του σπιτιού του. Πολλές κόμπες μαζεύτηκε γύρω του κι' ο διπλανός μαγαζάτορας του έφερε ένα ποτήρι νερό.
—"Από ποιο πάτωμα, πρέπει να πέσω, έλεγε, για να μού φέρτε ένα ποτήρι κρασί!...

ΠΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

—Παιδί μου πρέπει πάντα να σκέπτεσαι γι' αυτό που πρόκειται να πής, μά ποτέ να μη λες ό,τι σκέπτεσαι!...

Δυο αγριόγαλοι παλεύουν με τα νύχια τους και τα χτυπήματα των φτερών τους.

'Αποφεύγετε τούς άσκοπους καυγάδες ΠΟΙΟΣ ΑΡΧΙΣΕ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΔΥΟ;

αυτές τις άμερικανικές ταινίες που σου άρέσουν τόσο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά' όχι, όχι, άγάπη μου... 'Εγώ δεν θέλω να σου είμαι τυραννικός... Πάμε στο θέατρο.

ΕΚΕΙΝΗ: Καί' έξ' άλλου, καθώς ξέρεις κι' εσύ, όλα τα φίλμς που προβάλλονται αυτή την εβδομάδα, είναι σαγλά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σαγλά; Ποιος σου τώ-πε αυτό; 'Αλλά ξέχασα... εσύ προτιμάς τα αίσθηματικά φίλμς, τα ρωμαντικά... Καί' έβρίσκεις πώς οι ταινίες αυτής της εβδομάδας δεν προκαλούν άρκετά δάκρυα.

ΕΚΕΙΝΗ: Πόσο λίγο με ξέρεις! Εί-μαι κι' εγώ εύθυμη, μου άρέσει να γε-λώ όπως κι' εσύ... ναι, ναι, έχω κι' εγώ άρκετο κέφι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Έχεις τα πιο άσιαγάπητα προτερήματα, έχεις χαρίσματα άνεκτίμη-τα. 'Αλλ' όσο για το κέφι... ά, όχι... 'Ομολογώ, δεν είσαι εύθυμη... Μά, φυσι-οικά, αυτό δεν με πειράζει.

Όταν σε παντρευό-μουν, δέ ζητούσα την εύθυμία.

ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχώς, δηλαδή. Γιατί αυτό εσύ που άποκαλείς εύθυμία, δεν είναι παρά ή τάσις προς την άσπάθεια. Ναι, ναι... είσαι άσπατος, σου λείπει ή στα θερρότης... ή σοβαρότης!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι γρήγορα που αρχί-ζεις τη γκρίνια... Το θελκτικό στομα-τάκι σου είναι έτοιμο πάντα να πη πι-κρά λόγια. 'Οχι, δεν θέλω να είμαι σοβαρός —σοβαρός, δηλαδή, όπως τό έννοείς εσύ: να τά προβλέπω όλα, να ύπολογίζω τά πάντα, να άποφασίζω τό κάθε τι έκ των προτέρων...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' όμως... πρέπει να όρ-γανώνη κανείς τη ζωή του...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μ' αυτόν τον τρόπο... που τό έννοείς εσύ; Χά, χάλ' 'Εγώ συ-χαίνομαι να κάνω σχέδια.

ΕΚΕΙΝΗ: Πολύ ώραία... 'Ας μ'ήν κάνωμε λοιπόν σχέδια!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Οχι, σέ παρακαλώ... 'Αφού επιμένεις, άς καταστρώσωμε σχέδια... Λοιπόν, για πές μου, ποιά συγγραφική μεγαλοφυΐα, ποιόν σπου-δαϊόν ήθοποιό θέλεις ν' άκούσωμε;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ε, λοιπόν! 'Εγώ σου όρ-κίζομαι πώς δεν θα πάω στο θέατρο αύριο. Είσαι πάντα έτοιμος να χαλά-σης τό κέφι του άλλου. Κι' ύστερα έχεις και την άπαίτηση να είμαι ευ-θυμη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά είσαι... να είσαι ευ-θυμη! Μείνε τότε σοβαρή, κατασφρα-γμένη... συναφρωμένη! 'Αφού τό θές, έγώ δεν μπορώ να σου τό άπαγο-ρεύω!

ΕΚΕΙΝΗ: Για κάνε μου τη χάρη! Δεν σου πάει, ξέρεις, καύμενε, ή ει-ρωνεία! 'Αφησέ με ήσυχη... κατάλα-βες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι ύφος είναι αυτό; Σέ παρακαλώ, άλλη φορά να φέρεσαι με περισσότερο τάνκ. 'Αλλά βέβαια, τώ-ρα δεν καταδέχεσαι καν να μ' άκούς.

Μά τι ήθελες, λοιπόν; Νά ναι; Νά σου κρύβω αυτό

που αισθάνομαι; 'Αχ, Θεέ μου, τί έ-γώισμό που έχει!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάντα τά έλαττώματά σου τά φορτώνεις σ' έμένα...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν τ' αφήνεις αυτά... Σέ ξέρω άρκετά, καύμενε... Κάνεις ό,τι θέλεις, ό,τι σου καπνίση και πεν-τάρα δεν δίνεις άν δίπλα σέ σένα ζούν καίωμα να αναπνέουν, που έχουν κι' αυτοί τά γούστα τους, τις επιθυμίες τους, τά καπρίτσια τους.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ομολογείς, λοιπόν, ότι έχεις καπρίτσια... Βλέπεις; Τό είπες μόνη σου!

ΕΚΕΙΝΗ (μέ δάκρυα λύσσας): Σέ μισώ, τό καταλαβαίνεις; Σέ μισώ ό-ταν είσαι έτσι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς είμαι; ΕΚΕΙΝΗ: Παγερός, ειρωνικός, ά-ναιήτος, που δεν λογαριάζεις τά αι-σθηματά των άλλων... 'Αν μ' άγαπού-σες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αί άκου να σου πώ... Ξέρεις πώς τώχεις παραξυλώσει! Βρέ άδερφέ, δεν μπορώ να φεύγω τό θρά-δυ άπ' τό γραφείο μου, για να βρω στο σπίτι μου τη γυναίκα μου νευρική, έ-τοιμη να σκηνοθετώ δράματα.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Εγώ σκηνοθετώ δράμα-τα; Μά, Θεέ μου, εσύ... εσύ, με τό φέρεσμά σου, μου δείχνεις... μου τό φω-νάξεις πώς δέ μ' άγαπάς πιά... Αυτό είναι όλο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάθε το... και στο λέω για τελευταία φορά: Σ' άγαπώ... έ-σένα σ' άγαπώ: 'Αλλά δεν άγαπώ τό θέατρο, δεν άγαπώ τό ρεστωράν, ά-γαπώ... να μ' άγαπούν και τό κυριώ-τερο να μ' αφήνουν ήσυχο!

ΕΚΕΙΝΗ (θέλοντας άσπόσο να δι-ορθώση τά πράγματα): Και άν πηγαί-νουμε στο ήπποδρόμιο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν μου άρέσει ούτε τό ήπποδρόμιο... 'Ο,τι έτοιμαζόμουν να σου τό πώ...

2ον

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ακουσε, άγάπη μου! Ξέρεις, δεν είμαι δύσκολος στο φαί, άλλ' αυτό τό μπιφτέκι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, είναι αλήθεια πώς είναι λιγάκι σκληρό... 'Αλλά τί να σου κάνω, μου λές ότι θα φάμε στή μία άκριβώς και τώρα είναι δύο παρά τέ-ταρτο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αργοπόρηση στο γρα-φείο μ' έναν πελάτη που δεν έννοούσε να τελειώση.

ΕΚΕΙΝΗ: Τό ξέρω, μά δεν είναι λά-θος μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ασφαλώς. Δεν μπορού-σα άσπόσο να το πώ: «Με περιμένει ή γυναίκα μου... περάστε μιάν άλλη μέρα».

ΕΚΕΙΝΗ: Βεβαίως δεν μπορούσες να τό πής. Πρέπει όμως να όμολογή-σης πώς έγώ, όταν πηγαίνω να δώ μιά φίλη μου, τά κανονίζω έτσι, ώστε να είμαι σπίτι στήν ώρα μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά είναι σύγκρισις, τώ-ρα, αυτή που κάνεις; Μεταξύ μιάς έ-πισκέψεως που κάνεις εσύ για να φλυ-αρήσης, και μίας συζητήσεως για ύ-ποθέσεις, ύπάρχει, θαρρώ, κάποια μι-κρή διαφορά!

ΕΚΕΙΝΗ: Κάθε μέρα μου διηγεί-σαι ένα σωρό ιστορίες άπ' τό γραφείο

σου, ποδ δεν έχουν καμμία σχέση με ύποθέσεις. Πρέπει να πιστέψω πώς οι άνδρες φλυαρούν πολλές φορές περισ-σότερο άπ' τις γυναίκες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολύ πιθανόν, άγάπη μου. 'Αλλάξεις όμως τό θέμα! 'Εκεί-νο που είνε βέβαιο, είναι ότι ποτέ δεν έφαγα στή ζωή μου τόσο σκληρό μπι-φτέκι.

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, άγάπη μου, δεν είναι και τόσο άπαίσιό όσο τό λές... 'Επί τέλους, ένα πολυψημένο μπιφτέκι δεν είναι δράμα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιος μίλησε για δρά-μα; 'Εσύ διαρκώς μιλάς για δράμα-τα! 'Αλλά, φυσικά τό να μη φας καλά τό μεσημέρι, λίγο σ' ενδιαφέρει. Θα φας τό άπόγευμα στο τοάί κάποιος φίλης σου και θα φας του κόσμου τά γλυκά...

ΕΚΕΙΝΗ: Και βέβαια θα πάω στο τοάί κάποιος φίλης μου... 'Εκεί, του-λάχιστον, θα ξεσκάσω λιγάκι. Δέ θ' άκούω διαρκώς κάποιον να γκρινιάζει!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά μη μου πής τώρα πώς δεν έχω τό δικαίωμα να γκρινιά-ζω! 'Εκείνο που μ' έκνευρίζει είναι να βλέπω να χαλούν έτσι τό κρέας, τη στιγμή που τόσο φτωχοί άνθρωποι πε-θαίνουν της πείνας! Καί, επί τέλους, άν δεν έχης έμπιστοσύνη στή μαγει-ρική, μπορείς να την επιβλέπης και λιγάκι.

ΕΚΕΙΝΗ: Ξέρεις καλά πώς ή Μα-ρία κατεβάζει τά μούτρα της κάθε φο-ρά που μπαίνω στήν κουζίνα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ξέρω τί κάνει ή Μαρία... 'Εκείνο που ξέρω έγώ είναι ότι βλέπω πάντα τη μητέρα μου να φροντίζει ή ίδια τό φαγητό —μ' όλο που έχει είκοσι χρόνια τώρα την ίδια μαγειρίσσα.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αντί να μου μιλάς για τη μητέρα σου —που είναι, δεν αντιλέ-γω, θαυμασία γυναίκα— θάκανες κα-λύτερα να πάρης παράδειγμα άπ' τον πατέρα σου, που δεν τον άκουσα ποτέ να κάνει την παραμικρή παρατήρησι στο τραπέζι. 'Εάν ήσουν σαν κι' αυ-τόν, θάσουν πάντα καλόκαρδος και καλόκεφος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Για να είναι καλόκαρ-δος και καλόκεφος, όπως λές, αυτό θα πη πώς κερδίζει εύκολότερα από μένα τά λεπτά.

ΕΚΕΙΝΗ: Τά κερδίζει εύκολότερα, γιατί άσφαλώς θάνα λιγώτερο γκρι-νιαρης και με τη γυναίκα του και με τούς πελάτες του!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι λιγώτερο γκρινιά-ρης, γιατί άσφαλώς τρέφεται καλύτε-ρα. 'Οπερ έδει δείξαι!

ΕΚΕΙΝΗ: Ξεχνάς, όμως, ότι εσύ μου δίνεις πολύ λιγώτερα χρήματα για να ξεδεύω στο σπίτι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αν σου έδινα περισ-σότερα, νόμιζεις πώς θ' άλλαζε ή κα-τάστασις; 'Απλούστατα! Θα τά σπα-

ταλούσες σε τουαλέτες

ΕΚΕΙΝΗ: Θάταν προτιμότερο, πα-ρά να τά χάνω, όπως εσύ, στις κουρ-σες!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στις κουρσες! Ξεχνάς πώς τον τελευταίο μήνα κέρδισα σ' έ-να σύνθετο έφτά χιλιάδες; Βλέπεις; Είσαι πάντα υπερβολική...

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι ίσως υπερβολική για τις κουρσες... αλλά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αλλά... αλλά... διαρ-κώς δεν είσαι ευχαριστημένη!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Οχι! Δεν είμαι! Πώς θέ-λεις να είμαι ευχαριστημένη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: ...Σέ παρακαλώ να μ'ήν ξεάπτεσαι έτσι. Τέτοιο ύφος έγώ δεν τό άνέχομαι!

ΕΚΕΙΝΗ: Κανείς ποτέ δεν τόλμη-σε να μου πη τέτοιο πράγμα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Κανείς»; Τι έννοείς μ' αυτό τό «κανείς»;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Έννοώ αυτό που έννοώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σέ παρακαλώ να ξεη-γηθής! Τι έννοείς μ' αυτό τό «κανείς»; 'Απαιτώ να ξεηγηθής!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αφού είσαι τόσο κουτός και δεν καταλαβαίνεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κουτός; 'Εγώ κουτός; 'Αλλά βέβαια! 'Αφού άνέχομαι μιά τέ-τοια κατάστασις! 'Αφού...

ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΙΠΑ

('Απόδοσις στα ελληνικά ή ΜΑΝΟΥ ΣΑΦΑΡΙΚΑ)

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΝΕΚΑ Η ΚΡΙΣΙΣ!

— Μόνον όταν είμαι υποχρεωμένος να σφίγγω τό λουρί μου θυμάμαι την κρίσι.

—'Εγώ δεν δίνω πεντάρα. Φοράω λα στιχέριο λουρί κι' έτσι σφίγγει μόνο του.

“Η ΤΟ ΕΝΑ “Η ΤΟ ΑΛΛΟ

—Τί φωνές είν' αυτές μέσ' στο σα-λόνι;

—Κύριε, ή θάνα τό σκυλί που γαυ-γίζει ή ή κυρία που τραγουδάει!

ΚΑΛΟΣ ΓΑΜΠΡΟΣ...

—'Εχω δέκα χρόνια να μιλήσω στή πεθερά μου.

—Γιατί; Είσαι θυμωμένος;

—'Οχι, αλλά δεν θέλω να την δια-κόψω.

ΕΔΩΣΕ ΤΗΝ ΕΞΗΓΗΣΙ

—Γκασρόν!

—Διατάξτε κύριε!

—'Αλλάξτε τό νερό της μπουτίλλιας, γιατί είναι θολό...

—Λάθος έχετε, κύριε, τό νερό είναι εν-τάξει, μόνο που ή μπουτίλλια είναι λε-ρωμένη.

ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ

—Ενας Μαρσεγέζος που γύρισε άπ' τό τελευταίο ταξίδι του στήν "Απω "Α-νατολή, διηγούμενος τί είδε, είπε μετο-ξύ άλλων:

— Φαντασθήτε! Τόση ζέστη κάνει εκεί κάτω ώστε οι άνθρωποι αναγκά-ζονται να διατηρούν τις κόττες τους σε ψυγεία, γιατί άλλωώς γεννοούν τό συχνά τους... σφικτά.

Μια συζητήσις δεν είναι τίποτα. 'Αλλά μια συζητήσις που αλλάζει θέμα, ισοδυναμεί με καυγό 'Ιδού δύο παραδείγματα: Ποιος άρχισε πρώτος; Ποιος έδωσε στή συ-ζητήσι κακή κατεύθυνσι; Σκεφθήτε λίγο και θα τό όριση. Ρωτήστε επίσης τούς γονείς σας και τούς φίλους σας, και ίδίως κατανοή-στε τον κίνδυνο όλων αυτών των συζητήσεων μεταξύ παντρεμένων, που αλλάζουν θέμα. Και τότε, θα μάθετε, όταν συζητήτε με την γυ-ναίκα σας ή την άγαπημένη σας, να σταμα-τάτε με τρόπο τη συζητήσι και να άποφεύγετε τούς άσκοπους καυγάδες.

1ον

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αγάπη μου, δεν πηγαί-με άκόμα στο θέατρο έφέτος. Θα μ'πο-ρούσαμε ίσως να πάμε αύριο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αν επιμένεις...

ΕΚΕΙΝΗ: Μήπως προτιμάς να πά-με στο σινεμά; Νά δοίμε καμμιάν άπ'

Οδόννη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

ΝΕΕΣ ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ

πού λανσάρεται
φέτος το Παρίσι

Ο γαλλικός κινηματογράφος λανσάρεται φέτος νέες βεντέτες για να αντικαταστήσει τα κενά που προέκυψαν από την απώλεια των Γαλλίδων αστεριών στο Χόλλυγουντ. Έτσι φέτος θα ιδούμε στις γαλλικές ταινίες νέες καλλιτέχνιδες που προκρίθηκαν κατόπιν μακρών δοκιμών ως πρωταγωνίστριες μεγάλων ταινιών.

Μεταξύ αυτών είναι η Μισέλ Μοργγκάν, η οποία προκαλεί κατάπληξη με το ταλέντο της και η Ανζελίν Ντελβάρ, που απέκτησε την Γαλλίδα Γκρέτα Γκάρμπο!

Η Μισέλ Μοργγκάν εξύρισε ήδη μία ταινία μαζί με τον Σαρλ Μπουαγιέ, η δε Ανζελίν Ντελβάρ, γύρω από την οποία γίνεται μέγας θόρυβος, θα είναι η παρτενάρ της προσεχούς φιλμ του Έριχ φον Στρόχαϊμ.

Μερικές από τις νέες Γαλλίδες βεντέτες τις γνωρίζουμε ήδη από τον αθηναϊκό κοινό, γιατί έπαιξαν δευτερεύοντες ρόλους σε περσινές ταινίες.

Έτσι, π. χ., η Ύβελ Λεμπόν, που λανσάρεται τώρα ως αστήρ πρώτου μεγέθους, μας έγινε συμπαθής από το φιλμ «Κατάχρησις Έμπιστοσύνης», όπου υπεδύετο τον ρόλο της φίλης της Ντανιέλ Νταρριέ.

Μία άλλη γνωστή μας επίσης βεντέτα είναι η Ζαζέτ Λεκλέρκ, που θαυμάσαμε ως σύζυγο του Μαθία Πασκάλ στην ομώνυμο ταινία. Η Λεκλέρκ, που είναι τώρα η στάρ της μόδας, κατέστη διάσημη με την έρμηνεία ενός δυσκολοτάτου ρόλου ένα φιλμ του διασήμου συγγραφέως Μαρσέλ Πανιόλ, που φέρει τον τίτλο «Η γυναίκα του ψώμα».

Τέλος, μερικά νέα όνματα που πρέπει να συγκρατήσετε, γιατί ανήκουν σε μέλλουσες δόξες της γαλλικής οθόνης, είναι της Μαντελαίν Ρομπινσόν, η οποία ένθουσε τους θεατές στο πρώτο της φιλμ «Γκός ντε Ρίς», της Λιάνας Χερτέν και της Γκλόριας Άλβανζ.

Από τον κατάλογο αυτών δεν πρέπει να λησμονηθεί η Μία Σλαβένσκα, η περίφημη χορεύτρια κλασικών μπαλέτων, η οποία κυριολεκτικώς θριαμβεύει στην οθόνη. Η Σλαβένσκα εξύρισε το πρώτο της φιλμ υπό την διεύθυνση του Ζαν Μπενουά Λεβύ, του δημιουργού του «Λάκ-ω-ντόμ».

και της «Ελένης». Η πρώτη της ατμόσφαιρα ήταν φυσικά χορευτική με σεναριο παρμένο από την περίφημη νουβέλλα του Πάωλ Μοράν «Ο χορός του κύκνου».

Οι πρώτες δοκιμές της τηλεόρασης

Στο Χόλλυγουντ άρχισαν την περασμένη βδομάδα οι δοκιμές της εφαρμογής της τηλεόρασης στον κινηματογράφο. Τα μηχανήματα λήψης είχαν τοποθετηθεί στις έπαυλεις της Σιμόν Σιμόν, της Τζόαν Κράουφορντ, και του Ουίλλιαμ Πάουελ, η δε συσκευή έκπομπής εγκαταστάθηκε στα εργαστήρια του γνωστού μηχανικού Άλτον Σέλφ, του οποίου είναι γνωστές οι εργασίες για την τελειοποίηση του ομιλούντος κινηματογράφου.

Κατά τις πληροφορίες που παρέχει το τεχνικό περιοδικό «Τηλεβίζια» που εκδίδεται στο Λονδίνο, οι δοκιμές επέτυχαν απόλυτως, και έτσι εντός ολίγου θα πραγματοποιηθεί μία απίστευτη πρόδοι, που πριν λίγα χρόνια έθεωρείτο ακατόρθωτο θαύμα: Θα μπορούμε δηλαδή, καθισμένοι αναπαυτικά στο σπίτι μας, να γυρίζουμε ένα κουμπί του τηλεοπτικού μας μηχανήματος και να παρακολουθούμε την προβολή ενός έργου, που θα μεταδίδει ένας από τους πολυαριθμούς σταθμούς της τηλεόρασης που θα αρχίσουν να λειτουργούν σε λίγο σ' όλον τον κόσμο.

Κατά τις δοκιμές που έγιναν στο Χόλλυγουντ, προεβλήθησαν άποσπά-

σματα από διάφορες ταινίες, που αποδίδονταν καθαρώτατα στην τηλεοπτική οθόνη. Μόνον ο συγχρονισμός του ήχου ήταν κάπως ελαττωματικός, αλλά οι ειδικοί απέφρασαν ότι πρόκειται περί μιας άτελειας, που μπορεί ευχερέστατα να διορθωθεί.

Εν τώ μεταξύ, οι επιτυχίες των δοκιμών αυτών προκαλούν ζωντανές ανησυχίες στους επιχειρηματίες των κινηματογράφων, οι οποίοι προβλέπουν ότι με την εφαρμογή της τηλεόρασης, θα έρμηθουν κυριολεκτικά οι αίθουσες προβολής, γιατί το κοινό θα προτιμά να βλέπει κινηματογράφο... στο σπίτι του! Οι ανησυχίες όμως αυτές είναι επί του παρόντος αβάσιμες, και το ίδιο γιατί οι ειδικοί υπολογίζουν ότι οι συσκευές τηλεόρασης δεν είναι δυνατόν να πουληθούν σε φθηνές τιμές προτού παρέλθουν μία δεκαετία τουλάχιστον, οπότε και θα αρχίσει η εκλαίκευσις της τηλεόρασης. Ας σημειωθεί ότι ο πρώτος σταθμός τηλεόρασης άρχισε να λειτουργεί ήδη στο Λονδίνο, αλλά τα μηχανήματα λήψης στοιχίζουν 250 λίρες δηλαδή περίπου 275.000 δραχμές.

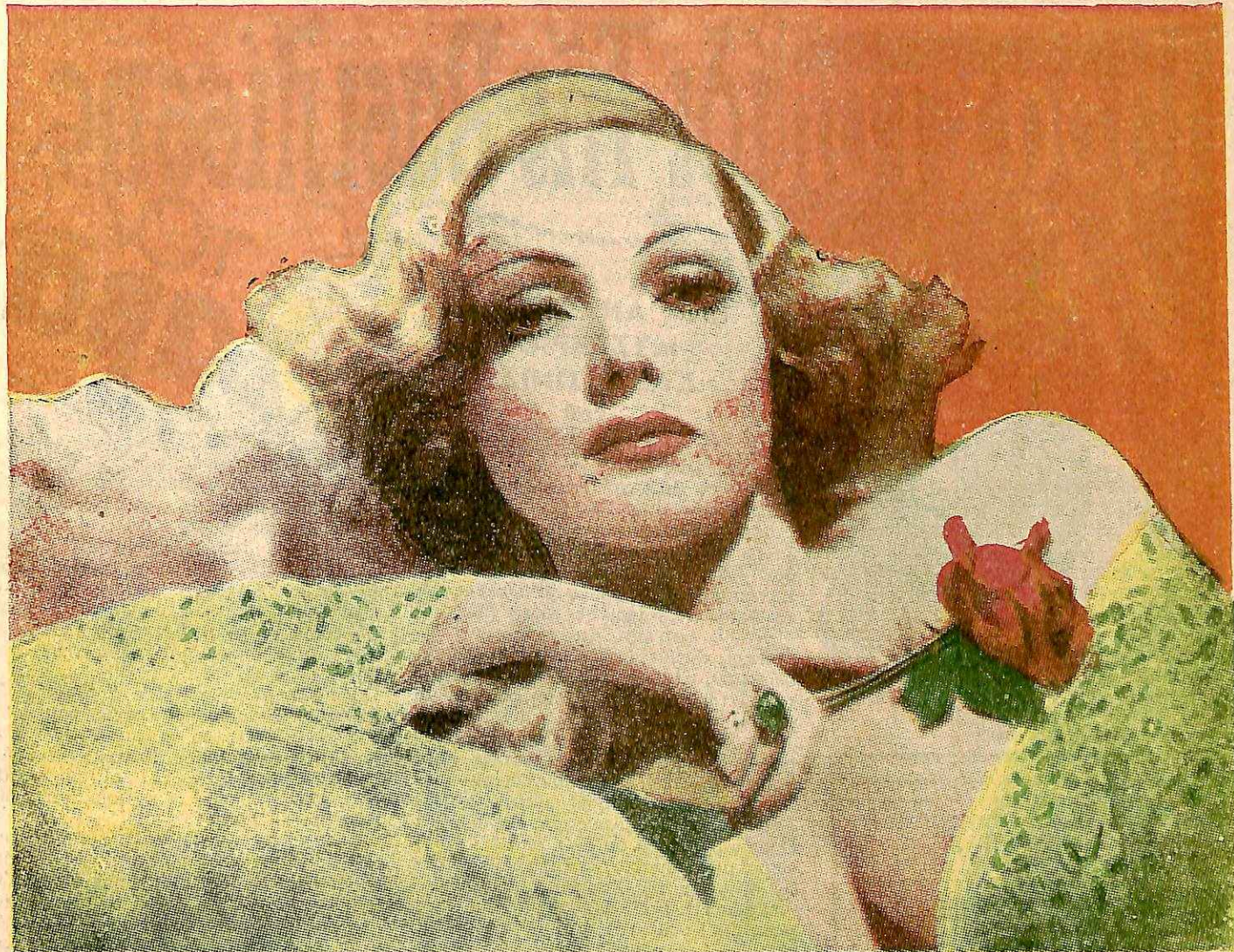
ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΘΟΟΝΗΣ

Ο περίφημος Γερμανός ήθοποιός Έριχ φον Στρόχαϊμ, που εργάζεται από έτη στην Γαλλία, υπέγραψε συμβόλαιο για την σκηνοθεσία ενός μεγάλου ιστορικού φιλμ, που θα φέρει τον τίτλο: «Σιδηρούν Στέμμα».

Το σενάριο του έργου εγράφη από τον Ζοζέφ Κεσσέλ (σεναρίστον του «Μάγερλικ») αναφέρεται δε στην πο-

Η Μενόντ Πιέλλε Λίντ, το νέο αστέρ που λανσάρεται η Μέτρο. Γκόλντγουιν. Πρωταγωνίστηκε στην τελευταία δημιουργία του κωμικού ζευγους Χοντρός και Λιγνός.

Η Μέγκ Λεμαν-έ, ατμό πρώτου μεγέθους του γαλλικού κινηματογράφου ύπερ ποτε. Δι. Λοτε. Δράση και θελκτική, συγκεντρώνει σήμερα γύρω της τους περισσότερους θαυμάσιους μεταξύ των λατρών της τέχνης των σκηνών, αλλά και της γυναικείας καλλονής.

λυτάρχη ιστορίας της Αυστρίας από το 1900 μέχρι το 1919.

Η Μαντελαίν Καρόλ επέστρεψε στο Παρίσι, αφού έτελειωσε στο Χόλλυγουντ την ταινία «Πολιορκία», της οποίας η υπόθεση αφορά ένα επεισόδιο του έμφυλου ισπανικού πολέμου. Το φιλμ εγυρίσθη υπό την διεύθυνση του Βίλχελμ Ντίτερλε, δημιουργού του πολυκρότου «Εμίλ Ζολά».

Εφέτος μόλις πρόκειται οι Αθηναίοι να γνωρίσουν «το μοναδικό θαύμα του κινηματογράφου» την Ντήνα Ντάρμπιν, η οποία χαλά κόσμο στην Αμερική και την Δυτική Ευρώπη. Η Ντήνα Ντάρμπιν έγινε σε ηλικία 16 ετών μεγάλη βεντέτα της οθόνης, τώρα δε, μετά 1½ χρόνο, περίπου θαυμάζεται από εκατομμύρια φίλων της οθόνης. Η Ντάρμπιν, που έχει μαζί με την ανυπακοή της ταχηνία της, θαυμασία φωνή και μοναδικό ταλέντο χορευτριάς, έχει γυρίσει ως τώρα 4 ταινίες, εκ των οποίων οι Αθηναίοι θα απολαύσουν την δεύτερα που φέρει τον τίτλο: «Η Ντήνα και η παρέα της».

Ο Μωρίς Ντεκουμπά εν συνεργασία με τον Ζαν Ντελανουά, θα σκη-

νοθετήσει ένα φιλμ με τον τίτλο: «Μετέωρον 39», στο οποίο θα πρωταγωνιστήσουν οι Αρρύ Μπαρ, Αντρέ Μπρυλέ και η νέα βεντέτα Λουίζα Καρλέτι.

Στην μακρινή Σιντζίν, πρωτεύουσα της Μαντζουρίας, οι Ιάπωνες Ίδρυσαν μία μεγάλη κινηματογραφική προσπάθεια αποθλέπει στην δημιουργία φιλμ που πρόκειται να παραγανδίσουν τα Ιαπωνικά ιδεώδη εις την Κίνα. Ανεξαρτήτως όμως της προσπάθειας αυτής, θα γυρισθούν και φιλμ με ερωτική υπόθεση, στην οποία αν θα λάβουν μέρος νέοι Μαντζουριανοί αστερές, μεταξύ των οποίων η Λι-Εν-Φέν, θεωρείται ως «η πλέον μοιραία ομορφιά της Κίνας».

Στο Παρίσι προεβλήθη με πολλή επιτυχία η πρώτη έφετηνη ταινία του ζεύγους Χοντρός και Λιγνός, που φέρει τον τίτλο «Εύθυμοι Τυρολέζοι». Ως παρτενάρ της οι περίφημοι κωμικοί εξέλεξαν μίαν νέα Βιενέζα βεντέτα, την Μελλόντ Ντέλλα Λίντ.

Ηδη αναμένεται με ανυπομονησία η δεύτερα ταινία των «Κάου-Μπόους», για την οποία έγινε στην Αμερική πολύς θόρυβος. Το φιλμ αυτό είναι, κα-

θώς γράφουν οι Αμερικανικές εφημερίδες η καλύτερη δημιουργία των δύο πρωταγωνιστών του γέλιου.

Ο περίφημος Ζωρζ Μιλτόν γνωστός περισσότερο στο κοινό ως Μπουλμπούλ, γυρίζει ένα φιλμ που φέρει τον τίτλο: «Ευγένιος, σωφές ταξί».

Μετά το γύρισμα της ταινίας «Κλέφτες παιδιών», στο οποίο πρωταγωνιστεί μαζί με τον Φρέντ Μπαρλόου και την Άρλεν Ουέλαν, ο Γουάινερ Μπάστερ θα γυρίσει εις πρωτεύοντα ρόλον και την μεγάλη επίσημη μετράζ ταινία «Θά σου δώσω ένα εκατομμύριο».

Ο Ντίκ Πόουελ και η Ροζμαρύν Λέιν, το χαριτωμένο ζευγάρι των μουσικών ταινιών, γυρίζουν την ταινία «Για ν' αγαπάτε μόνον».

Η Ντίνα Πάρλο υπέγραψε συμβόλαιο με την αγγλική εταιρία «Φράνκο Λόντον Φιλμ» για να πρωταγωνιστήσει στην ταινία «Κυρία του Μόντε Κάρλο». Παρτενάρ της θα είναι ο Ροζέ Ντουσέν.

Η γνωστή μας Ανναμπέλλα έτε-

λειωσε το γύρισμα του «Σουέζ» μιας ταινίας κατασκοπείας, της οποίας τα εξωτερικά ελήφθησαν στο Πόρτ Σάι-λντ.

Το δαχτυλίδι της Βασιλείας

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑΣ

του Χ. Ράιντερ Χάγκαρντ

ΠΕΡΙΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—
Ο γιατρός Άνταμς, που τόν θεωρούσαν πεθαμένο, φθάνει στο σπίτι του φίλου του Αιγυπτιολόγου Πτολεμαίου Χίγκς, στο Λονδίνο, και του προτείνει να πάνε στη Μούρ, στη χώρα των Φούγκ, όπου ζή μια απόγονος του Σολομώντος και της Βασιλίσσης του Σαββά, ονόματι Μακίδα ή Βάλτα Ναγκάστα, η οποία του έχει αναθέσει να προμηθευθεί κρηκτικές ύλες για να καταστρέψουν το είδωλο των Φούγκ, που μοιάζει με Σφίγγα, όποτε θα τόν βοηθήσει να ελευθερώσει το γιό του ο οποίος ειναι αιχμάλωτος των Φούγκ. Στο σπίτι του Χίγκς βρίσκεται ο λοχαγός Κουίκ, ο οποίος δέχεται να λάβουν μέρος στην αποστολή αυτή. Για να τους πείσει ότι η πρότασή του δεν ειναι φαντασία, τους δείχνει το δαχτυλίδι που του έδωσε η Μακίδα ή Βάλτα Ναγκάστα, επάνω στο οποίο ειναι χαραγμένα με παλαιά εβραϊκά γράμματα ο τίτλος της Μακίδας: «Κόρη Βασιλέων» και «Μπουμπουκί Τριανταφύλλου». Οι τέσσερις άνδρες ξεκινούν και οδηγούνται από ένα μινιάδα Σαντράχ, άνθρωπον ύπουλο και πεισματάρη, διασχίζον ένα μεγάλο μέρος της Αφρικανικής έρημου. Στις περιπέτειές τους λαμβάνει μέρος κι ένα σκυλί, ο Φαραώ, τόν οποίον ο Όρμ είχε αγοράσει από τόν Άσουάν.
Τέλος, η συνοδεία φθάνει στην περιοχή της Μούρ, όπου συναντούν αρκετούς αντιπροσώπους της φυλής των Φούγκ και μαζί μ' αυτούς την ίδια τη Βασιλίσσα τους Μακίδα, με την οποίαν γνωρίζονται. Στην συνομιλία τους αναμινύεται και ο θεός της Μακίδας, ο πρίγκιψ Ίωσις, που θυμίζει στους εξερευνητές τόν αρχαίον Ίωσία της Ίεριχους...

5ον

—Ναι, ναι, θείε μου Ίωσι! Τά τελειω της Ίεριχους ειναι γκρεμισμένα. Δεν θά έπωφεληθής τώρα; Έτσι σε μιά η δυό ώρες θά είμαστε νεκροί ή, αν μάς βοηθήσει ο Θεός, ίσως ελευθερωθούμε από την απειλή των Φούγκ για πολλά χρόνια.

Ο πρίγκιψ Ίωσις την έκύτταξε με περισσότερο γουρλωμένα τά μάτια του από κατάπληξη.

—Είσαι τρελής, Κόρη Βασιλέων, εί-

πε με τη θρανή τρεμουλιαστή φωνή του. Όλοι μας' εδώ δεν είμαστε περισσότερο από πεντακόσιοι κι' εκεί κάτω οι Φούγκ ειναι χιλιάδες χιλιάδων. Αν τους εκάναμε έπιθεις, θά μας κατάνιναν. Τί μπορούν να κάνουν πεντακόσιοι άνθρωποι σε τόσες χιλιάδες; —Μου φαίνεται ότι τρεις μόνο άνθρωποι αντιμετώπισαν όλους αυτούς, θείε μου, αλλά ή αλήθεια ειναι ότι αυτοί οι τρεις ειναι από άλλη φυλή κι' όχι από τους Άμπάτι.

Τά λόγια εκείνα τά ειναι με πικρόν σαρκασμό κι' έπειτα έστράφη προς τους ανθρώπους της συνοδείας της:

—Ποιοι από τους αξιωματικούς μου και τους συμβούλους μου θέλουν να έλθουν μαζί μου αν εγώ, που δεν είμαι παρά μια γυναίκα, τολμήσω να έπιτεθώ εναντίον της Χαρμάκ;

Έδώ κι' εκεί ακούσθηκαν μερικές φωνές «Εγώ» και μερικά πρόσωπα, ντυμένα επιδεικτικά, προχώρησαν προς τό μέρος της με διατακτικό ύφος.

—Βλέπετε, άνθρωποι της Δύσεως! Είπεν ή Μακίδα ύστερα από μια στιγμή. Σας ευχαριστώ για ότι εκάματε και για τη συμβουλή σας. Άλλά δεν μπορώ να τη δεχθώ, γιατί ο λαός μου...δεν ειναι πολεμοχαρής.

Κι' έκρυσε τό πρόσωπό της στα χέρια της.

Τώρα, ανάμεσα στους συνοδούς της δημιουργήθηκε ένας μεγάλος θόρυβος. Όλοι άρχισαν να μιλούν ταυτόχρονα. Ίδιαίτερως ο Ίωσις έβγαλε ένα μεγάλο παθί και τό κουνούσε θριαμβευτικά, φωνάζοντας ότι είχε κάμει θαύματα και πράγματα εναντίον των Φούγκ όταν ήταν νέος κι' ότι είχε σκοτώσει πολλούς σε μονομαχίες.

—Σας τό είπα ότι αυτός ο χονδρός παληάνθρωπος ήταν πρώτης τάξεως τρομπετίστας, είπε εύθυμα ο Όρμ, ενώ ο λοχίας Κουίκ δεν μπορούσε να κρατήσει την άγανάκτησι και τη συχαμάρα του.

—Δίκαιε Θεέ! Τι σκυλολό! Έ, για να σου πώ, γουρουνόμουτρο, έκαμε στον Ίωσία που κουνούσε τό σπαθί του πολύ κοντά μας. Βάλε τό ξυλάρκι σου στη θέσι του, αλλιώς θά σε κάνουν να χάσεις τό χοντροκέφαλό σου.

Ο πρίγκιψ Ίωσις, που δεν καταλάβαινε τά λόγια του λοχία Κουίκ, μά που έννοιωσε τη σημασία τους, έσπευσε να συμμορφωθεί.

—Ακριβώς έκεινη τη στιγμή αντίληφθήκαμε κάποιαν έξαιρετική κίνησι στο μονοπάτι, μπροστά στο στόμιο του οποίου είχαν συμβή όλα αυτά που διηγήθηκα, γιατί ξαφνικά φάνηκαν να

έρχονται προς τό μέρος μας τρεις Ιππείς Φούγκ, ο ένας από τους οποίους είχε σκεπασμένο τό κεφάλι του με μια πετσέτα με δυό τρύπες στη θέσι των ματιών. Στην εμφάνισι των τριών Φούγκ οι Άμπάτι άπισθοχώρησαν κι' έτσι εμείς οι τρεις, επάνω στις γκαμήλες μας και ή Κόρη Βασιλέων, επάνω στην ύπεροχη φοράδα της, έρεθήκαμε μόνοι.

—Μιά πρεσβεία! είπε ή Μακίδα έξετάζοντας τους τρεις Ιππείς, που κρατούσαν μιά άσπρη σημαία δεμένη στη λεπίδα ενός δόρατος. Γιατρέ, έπρόσθεσε, έρχεσθε, έσεις και οι σύνηγοί μου, να μιλήσουμε σ' αυτούς τους διαγγελλείς;

Και χωρίς να περιμένη άπάντησι, προχώρησε περί τά πενήντα μέτρα προς τό άνοιγμα κι' εκεί κράτησε τη φοράδα, ως διου οδηγώσαμε τις γαμήλες μας και τη συναντήσαμε. Την ίδια στιγμή, οι τρεις Φούγκ, τρεις ύπεροχοι μαύροι άνδρες, έφθασαν με τρελλό τρέξιμο και με προτεταμένα τά δόρατά τους.

—Μειντε ήσυχοι, φίλοι μου, είπε ή Μακίδα. Δεν έρχονται ως έχθροί.

Δεν είχε καν τελειώσει τη φράσι της όταν οι τρεις Φούγκ συγκράτησαν τς άλογά τους, σήκωσαν τά δόρατά τους και χαιρέτησαν. Έπειτα ο άρχηγός τους, όχι εκείνος που είχε σκεπασμένο τό πρόσωπο, μίλησε σε μια διάλεκτο που ειναι συνήθης στις άγριες φυλές της έρημου και που την έννοιωθα, γιατί ή βασική της μορφή ήταν άραβική.

—Ω Βάλτα Ναγκάστα, Κόρη του Σολομώντος, είπε, εμείς είμαστε ή γλώσσα του Σουλτάνου μας Μπαρούγκ, Γιοιού του Μπαρούγκ εκάστο γενών και λέμε αυτά τά λόγια στους γενναίους λευκούς που ειναι φιλοξενούμενοι σου. Αυτά λέει ο Μπαρούγκ: Έσεις οι άσπροι είσατε ήρωες, όπως κι' Εκείνος ο Χονδρός που αίχμαλώτισε. Οι τρεις σας μόνοι κρατήσατε την πύλη εναντίον του στρατού του. Με τά όπλα των λευκών μας σκοτώνετε από μακριά, έδω έναν, εκεί άλλον. Έπειτα, στο τέλος, μ' ένα μεγάλο μαγικό σεισμό, άστραπής και βροντής μάς στείλατε κοπαδιαστά στην άγκαλιά του θεού μας και γκρεμίσατε τους τοίχους μας κι' έσεις γλυτώσατε από την κόλασι αυτή.

Και τώρα, ο λευκοί άνθρωποι, αυτή ειναι ή προσφορά του Μπαρούγκ. Έγυ καταλείψατε αυτό τό σκυλολό των Άμπάτι, τους ποντικούς των θράχων που ζητούν καταφύγιο σ' άπόκρημα

βουνά, κι' ελάτε σ' αυτόν. Θα σας χαρίση όχι μόνο τη ζωή, αλλά θά σας δώση ό,τι ποθεί ή καρδιά σας... χωράφια και γυναίκες και άλογα. Εκτός απ' αυτό και για χάρι σας, θά γλυτώση τόν αδελφό σας, τόν Χονδρό, που τά μάτια του κυττούν μέσα από Μαύρα Παράθυρα, που πετάει απ' τό στόμα του φωτιά και θρίζει τους έχθρους του με πρωτάκουστη γλώσσα. Ναι, αν και οι Ιερείς τόν έτοίμασαν να τόν θυσιάσουν στην έρχόμενη γιορτή του Χαρμάκ, θά προσπαθήσουμε να τόν γλυτώσουμε από τη θυσία, αν δεχθώ να γίνη κι' αυτός Ιερεύς του Χαρμάκ, όπως ο Τραγουδιστής της Αιγύπτου, κι' αφιερωθή έτσι για πάντα στο θεό, τόν οποίον λέει πως ξέρει έδω και χιλιάδες χρόνια. Αυτό ειναι τό μήνυμά μας, ο λευκοί άνθρωποι!

Όταν έξήγησα στον Όρμ και στον Κουίκ την έννοια εκείνων που είχαν πη οι Φούγκ, που έκαναν την Μακίδα ν' ανατριχιάση στα προσθλητικά λόγια εναντίον του λαού της, ο Όρμ, που είχε συνέλθει τελείως εν τω μεταξύ, μου είπε να έξηγήσω στους Φούγκ τά λόγια του.

—Πες σ' αυτά τά παιδιά να πουν στο Σουλτάνο τους ότι ειναι ένα καλό παλληκάρι και τόν ευχαριστούμε πο-λύ, επίσης να εκφράσουν τη λύπη μας που άναγκασθήκαμε να σκοτώσουμε τους στρατιώτες του για να σώσουμε τό πατόι μας. Πες τους ακόμα ότι άφου δοκιμάσαμε τους Άμπάτι κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μας και τώρα ακόμα πρό δλίγου, θά είμαστε διατεθειμένοι να δεχθούμε την πρότασί του. Άλλά αν δεν βρήκαμε κι' έμείς ανάμεσα σ' αυτούς τους Άμπάτι παρά τό σκυλολό, που λέει, και τους ποντικούς των θράχων, ώστόσο θρήκαμε μια γυναίκα με μεγάλη καρδιά. Φάγαμε τό ψωμί της, για να την ύπηρετήσουμε, ήρθαμε από μακριά με δικές της γαμήλες και αν δεν βελήση να έρθη κι' αυτή μαζί μας, έμεις δεν μπορούμε να την εγκαταλείψουμε.

Γύρισε και κατέβασε τό ματωμένο κεφάλι του προς τό μέρος της Μακίδας.

Όλη αυτή την άπάντησι του Όρμ την μετέδωσα πιστά, ενώ ή Μακίδα την άκουγε προσεκτικά. Όταν έσκέφθηκαν επάνω στα λόγια αυτά, άπην-

τησαν ότι έκτιμούσαν θαθεία τά δσα είπαμε και συμφωνούσαν για τά δσα είχαν λεχθή για τόν χαρακτήρα της Άρχηγού των Άμπάτι, της Κόρης Βασιλέων. Και για τό λόγο αυτόν τροποποιούσαν την πρότασί τους, γιατί έννοιωζαν τις σκέψεις του Σουλτάνου τους κι' είχαν άπόλυτη πληρεξουσιότητα.

—Κυρία της Μούρ, είπε εκείνος που είχε μιλήσει από την αρχή, άπευθυνόμενος στην Μακίδα, ωραία Κόρη του μεγάλου θεού Χαρμάκ και θνητή Βασιλίσσα, ό,τι προσφέρουμε στους λευκούς κυρίους, τους φιλοξενούμενους Σου, τό προσφέρουμε και σε Σας. Ο Μπαρούγκ, ο Σουλτάνος μας, θά Σας πάρη πρώτη του γυναίκα, θά αν αυτό δεν Σας ευχαριστή, θά παντρευτήτε όποιον θέλετε.

Και, ίσως από σύμπτωση, τά μάτια του σταμάτησαν για μια στιγμή στο πρόσωπο του Όλιβερ Όρμ. Και συνέχισε:

—Άφήστε τους ποντικούς σας των θράχων, που δεν τολμούν να εγκαταλείψουν τις φωλές τους κι' όταν άκόμα τρεις από μάς θρικόμαστε έδω άπλισμένοι μόνο με μπαστούνια. Άκούστε, Κυρία, ξέρομε τό ζήτημά Σας, όπως ξέρομε επίσης και πως μεταισπονείτε. Αν δεν έπρόκειτο για Σας και για τό θάρρος Σας, ή Μούρ θά ήταν δική μας έδω και τρία χρόνια. Ναι, με λίγους από τους όρσειβίους σας, που μετριώνται στα δάχτυλα, μπορούσατε και κρατήσατε ως τώρα, μά άμα καταλάβετε πως τά πράγματα άρχισαν να χειροτερεύουν, σαν έξυπνη γυναίκα, στείλατε για να φέρετε αυτούς τους λευκούς ανθρώπους με τά μαγικά τους και ύποσχεθήκατε να τους πληρώσετε με τό χρυσάφι που βρίσκεται άφθονο μέσα στους τάφους των παληών μας Βασιλέων και στα θράχια των βουνών.

—Ποιος σας τό είπε αυτό, ο Γλώσσα του Μπαρούγκ; ρώτησε ή Μακίδα με χαμηλή φωνή. Ο άνθρωπος από τη Δύσι που πιάσατε αίχμάλωτο; Αυτός που τόν λέτε Χονδρό;

—Όχι, όχι, ο Βάλτα Ναγκάστα. Ο Κύριος Μαύρα Παράθυρα δεν μάς είπε τίποτα άκόμα, εκτός από μερικά πράγματα που άφορούν την ιστορία του θεού μας. Υπάρχουν όμως άλλοι

που μάς τά είπαν, γιατί ο λαός σας με τόν λαό μας κάνουν πολλές φορές έμπόριο κι' οι δειλοί συχνά ειναι καταδότες. Ξέρομε πως οι λευκοί έρχονται χτες τη νύχτα, αν και ειναι αλήθεια ότι δεν ξέραμε τίποτα για τά μάγια τους, γιατί αν τό ξέραμε δεν θ' άφήναμε τις γαμήλες να μάς διαφύγουν, που θά είχαν πολλά μάγια μαζί τους.

—Για να ήσυχάσης, είπα εγώ, μάθε ότι υπάρχουν ακόμα περισσότερα.

—Α, άπάντησε ο Τούγκ, κουνώντας λυπημένα τό κεφάλι. Κι' όμως αφήσαμε τόν «Γάτο», αυτόν που λέτε Σαντράχ, να διαφύγη με την γαμήλα του Χονδρού. Έχομε άτυχία και χωρίς άμφισβολία ο θεός Χαρμάκ ειναι θυμωμένος μαζί μας σήμερα. Άλλά περιμένω την άπάντησί Σας, Βάλτα Ναγκάστα, την άπάντησί Σας, ο Τριανταφύλλο της Μούρ.

—Δεν μπορεί να γίνη, ο Φωνή του Μπαρούγκ του Σουλτάνου, άπάντησε ή Μακίδα. Ξέρετε ότι κι' από γενεάς κι' από τόν όρκο του αξιωματός μου έχω όρκισθή να ύπερασπισώ την Μούρ ως τό τέλος.

—Και θά εξακολουθήτε να τό κάνετε, Κυρία, γιατί όταν ξεκαθαρίσαμε τό σκυλολό αυτό και τους ποντικούς των θράχων, πράγμα που θά κάναμε αν ήσαστε με τό μέρος μας, θά έξελπυώναμε τους όρκους μας να άνακτήσουμε την αρχαία Μυστική Πόλι των θράχων και θά Σας τοποθετούσαμε πάλι ως Κυρίαρχο, κάτω απ' τόν Μπαρούγκ, και θά σας δίναμε χιλιάδες ύπηκόους για τους οποίους θά ήσαστε ύπερήφανος.

—Δεν μπορεί να γίνη, ό,τι λές, ο Γλώσσα του Μπαρούγκ, γιατί αυτοί οι ύπηκοοί θά ήσαν ειδωλολάτραι και μεταξύ του Ίεχωβά, τόν οποίον ύπηρετώ και του Χαρμάκ, ύπάρχει πόλεμος.

—Ναι, Μυρωμένο Μπουμπουκί του Τριανταφύλλου, ύπάρχει πόλεμος και ή πρώτη μάχη χάθηκε για τόν Χαρμάκ, χάρις στη μαγεία των λευκών ανθρώπων. Κι' όμως, εκεί κάτω κάθεται δοξασμένος, όπως τά πνεύματα—οι δούλοι του— τόν λάξευσαν από την αρχή.

Έδειξε με τό δόρυ του κάτω στην πεδιάδα, προς τη διεύθυνσι του ειδώλου κι' εξακολούθησε:

—Ξέρετε την προφητεία ότι ένόςφο ο Χαρμάκ δεν σηκώνεται από τη θέσι

Ξαφνικά φάνηκαν να έρχονται προς τό μέρος μας τρεις Ιππείς Φούγκ.

του για να φύγει, κι' όπου πάει οι Φούγκ θα τον ακολουθήσουν, ως τότε θα κατέχωμε την πεδιάδα και την πόλι που φέρει τ' όνομά του... δηλαδή για πάντα.

—Για πάντα είναι μεγάλος λόγος, ω Στόμα του Μπαρούγκ. Γιατί, όπως οι τοίχοι της Χαρμάκ έπεσαν σέ σκόνη, μπορεί μία άστραπη να καταστρέψει την πόλι σας. Κι' αυτή ή ίδια ή άστραπη ν' άνατιναχθή και να συντρίψει την Χαρμάκ.

Στά σοσίωνα αυτά λόγια οι Φούγκ άνατρίχισαν και τά πρόσωπά τους φάνηκαν να σκυθρωπάζουν.

—Τότε, ω Κόρη Βασιλέων, άπήντησε εκείνος που μίλουσε, οι Φούγκ θ' άναγνωρίσουν ότι ο Θεός σας είναι μεγαλύτερος από τον δικό τους και ότι ή δόξα του πέρασε.

Εκείνη την στιγμή ο τρίτος από τους Φούγκ, που είχε σκεπασμένο το πρόσωπο, πέταξε την πετσέτα κι' άφησε να φανή μία εύγενική φυσιογνωμία, όχι μαύρου, όπως ήσαν οι συνοδοί του, αλλά που είχε το χρώμα του χαλκού. Ήταν ένας άνθρωπος πενήντα περίπου χρόνων με βαθειά σπινθηροβολούντα μάτια, γαμψή μύτη και με γκριζά γενεία. Ο χρυσός κρίκος που φορούσε στο λαιμό του έδειχνε το ύψηλό του αξίωμα, αλλά μόλις άντελήφθημεν ένα άλλο χρυσόκόσμημα που φερούσε στο μέτωπό του, καταλάβαμε ότι το αξίωμά του ήταν από τα πιο άνώτερα. Γιατί το κόσμημα εκείνο ήταν το βασιλικό σύμβολο που έφεραν οι άρχαιοι Φαραώ της Αιγύπτου, τά διπλά φειδιά του ούραίου, που είχαν στάσιν έ. θέσεως.

Τη στιγμή που άπεκαλύπτετο, οι δυο συνοδοί του πήδησαν άπ' τά άλογά τους και γονάτισαν μπροστά του φωνάζοντας: «Μπαρούμ! Μπαρούμ!» ενώ έμεις χαιρετίσαμε άσυναίσθητα και νομίζω ότι και ή Κόρη Βασιλέων έκλινε το κεφάλι.

Ο Σουλτάνος άναταπέδωσε τον χαιρετισμό μας σηκώνοντας το δόου του.

Έπειτα είπε με σοβαρή μετρημένη φωνή:

—Ω, Βάλντα Ναγκάστα και σεΐς, λευκοί άνθρωποι, γιοι μεγάλων πατέρων! Άκουσα τά όσα είπατε σεΐς και οι ύπηρέται μου. Έπιβεβαιώ τά λόγια τους και προσέβαλε άκόμη τά έξης: Λυπούμαι που οι άξιωματικοί μου θέλησαν να σας σκοτώσουν χτές το θρόνο. Προσευχόμουν στο Θεό μου άλλοιώς δεν θα συνέβαινε τίποτα. Σας έξορκίζω και Σας, Τριαντάφυλλο της Μούρ, να δεχθήτε την φιλία που σας προσφέρω, γιατί άλλοιώς, πριν περάση λίγος καιρός, θα είσαστε νεκρή, και μαζί σας θα καταστραφή όλη σας ή σοφία.

...Ω Βάλντα Ναγκάστα, έκστομίσате άπειλές ένάντιον της Μεγαλειότητος του Χαρμάκ, αυτό που είναι γόνος της καρδιάς του Βουνοϋ που έχει μέσα του το Πνεύμα της Αιωνιότητος. Έτσι νομίζω, Μά, αν είναι γραμμένο άλλοιώς κι' ο Θεός μας θέληση να μας έγκαταλείψη με τά μέσα της μαγείας σας, οι Φούγκ θα μείνουν και τότε άκόμη για να έκδικηθούν, πριν τον ακολουθήσουν. Και όρκίζομαι στην μεγαλειότητά μου και στα κόκκαλα των προγόνων μου, που βρίσκονται στα σπήλαια της Μούρ, ότι δεν θα φεισθώ κανενός Άμπάτι, έκτός Σου, ω Κόρη Βασιλέων, για τη μεγάλη σου καρδιά και των τριών λευκών ανθρώπων, των φιλοξενουμένων Σου, για την γενναιότητά και την σοφία τους. Δεχθήτε λοιπόν τώρα και σας όρκίζομαι να μη σκοτώσω τους Άμπάτι. Θα ζήσουν, για να ύπηρετούν τους Φούγκ.

—Αυτό δεν μπορεί να γίνει, άπήντησε ή Μακίδα, χτυπώντας με τη μικρή γροθιά της στη σέλα του άλόγου της. Πιθανά να έφθασε ο καιρός των Άμπάτι να έξεφανισθούν από το πρόσωπο της γής, γιατί δεν είναι πιά μία πολεμοχαρής φυλή. Ότι κι' αν είναι, άς πεθάνουν, τουλάχιστον έλευθεροί κι' όχι σκλάβοι. Τουλάχιστον εγώ, που στίς φλέβες μου τρέχει το εύγενικό

τέρο αίμα τους, δεν ζητώ τον όικτο σου, ω Μπαρούγκ. Δεν θέλω να γίνω ο περίγελως του σπιτιού σου και το χειρότερο που έχω να πάθω είναι να πεθάνω, έκτελώντας το καθήκον μου άπέναντι του Θεού μου κι' εκείνων που με άνέθρεψαν. Έτσι σου άπαντώ ως μία Κόρη πολλών Βασιλέων. Ός γυναίκα, όμως, έπρόσθεσε με γλυκειά φωνή, σ' εύχαριστώ για τά εύγενικά σου λόγια. Όταν θα είμαι σκοτωμένη, Μπαρούγκ, αν είναι γραφό μου να σκοτωθώ, να με θυμάσαι με καλωσύνη, σαν μία γυναίκα που έκανε ό,τι μπορούσε μπροστά σε τόσες δυσχέρειες.

—Θά σέ θυμάμαι πάντοτε, ω Τριαντάφυλλο της Μούρ. Τελειώσατε;

—Όχι άκόμα. Αυτούς τους ανθρώπους της Δύσεως, σου τους παραχωρώ. Τους άπαλλάσσω από κάθε υπόσχεσι. Γιατί να χαθούν για μία χαμένη υπόθεσι; Αν φέρουν την σοφία τους σε σένα για να την χρησιμοποιήσουν ένάντιον μου, όρκίσθηκες να τους χαρίσσης τη ζωή, όπως ίσως και του άδελφού τους, του άιχμαλώτου σου. Έπειτα, έχεις και κάποιον σκλάβο, τον Τραγουδιστή της Αιγύπτου. Είναι γυός ενός των τριών κι' ίσως δεν θα τους άρνηθής να τους τον δώσης.

Εσώπασε για λίγο, ενώ κι' ο Μπαρούγκ έκανε τό ίδιο.

—Πηγαίνετε, φίλοι μου, είπε γυρίζοντας σε μές. Σας εύχαριστώ για τους κόπους του μακρινού ταξιδιού που έκάματε για μένα, όπως και για τη μάχη που δώσατε. Και για άνταμοιδή θα σας στείλω ένα δώρο από χρυσάφι. Ο Σουλτάνος θα φροντίση ο ίδιος να τό παραδώση στα χέρια σας. Ήθελα να σας γνωρίσω καλύτερα, αλλά ίσως να συναντηθώμε άντιμέτωποι στον πόλεμο. Χαίρετε!

Εσώπασε και άντελήφθηκα ότι μας παρατηρούσε έξεταστικά κάτω από τον λεπτό πέπλο της. Το ίδιο μας παρατηρούσε κι' ο Σουλτάνος χαϊδεύοντας τά γενεία του.

—Αυτό δεν γίνεται, είπε ο Όρμ, όταν κατάλαβε τί συνέβαινε. Χίγκς δεν θα μας συγχωρούσε ποτέ να κυλιστούμε στη λάσπη για την πιθανότητα να τον γλυτώσωμε. Άλλά, φυσικά, γιατρέ, είπε πειραχτιχί, εσύ έχεις συμφέροντα και πρέπει ν' άποφασίσης για τον έαυτό σου. Όσο για τον λοχία μπορώ να ξέρω την άπάντησή του.

—Έχω άποφασίσει τί θα κάνω, έπα έγώ. Φαντάζομαι ότι ο γυιός μου δεν θα με συγχωρούσε ποτέ.

—Πές του λοιπόν την άπόφασί μας, είπε ο Όρμ. Το κεφάλι μου με πονά τρομερά και θέλω να πέσω στο κρεβάτι.

Έκτελώντας την έντολή του Όρμ, είπα στον Μπαρούγκ ότι δεν μπορούσαμε να δεχθώμε την πρότασί του κι' είμαστε άποφασισμένοι να κρατήσωμε την υπόσχεσί μας στην Μακίδα.

—Μά τον Χαρμάκ! είπε ο Μπαρούγκ. Αν έδεχόσαστε, θα έννοιόθα μεγάλη ντροπή για σας. Άκουσα για την φυλή σας από πολλούς έμπόρους κι' Άραβες κι' αίσθάνομαι ύπερηφάνεια που σας γνωρίζω. Και τώρα πρέπει να σας χαιρετήσω. Ίσως παρουσιασθή ή εύκαιρία να διασταυρώσωε τά έίφη μας, όχι όμως άκόμα, για τί πρέπει να άναπαυήτε.

Έπειτα έστράφηκε στην Μακίδα.

1 ΣΥΝΕΧΕΙΑ στο έρχόμενον.

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- 1.—Από πόσους στίχους άποτελείται ολόκληρος ο Έθνικός μας ύμνος; (Ύμνος στην Έλευθερία).
- 2.—Ποιά είναι το ύψηλότερο θουνό της γής και τί ύψος έχει;
- 3.—Έκατό χιλιόμετρα, πόσα άγγλικά μίλια είναι;
- 4.—Ποιός είπε τη φράσι: «Άποθανέντω ή ψυχή μου μετά των άλλωφύλων»;
- 5.—Γιατί χρησιμοποιείται ζάχαρι στην στήν σάπωνοποιία;
- 6.—Ποιά νησιά άποτελούν την Έπτάνησα;
- 7.—Ποιοί έχρησιμοποίησαν πρώτοι την πυρίδα και πότε περίπου;
- 8.—Τι καλείται «θερμικόν δυναμικόν»;
- 9.—Ποιά είναι ή όνομαστώτερη των Πυραμίδων της Αιγύπτου και τί ύψος έχει;
- 10.—Πόσα κανόνια και πόσα πολυβόλα έχρησιμοποίησαν από τους έμπολέμους κατά τον Παγκόσμιο Πόλεμο;
- 11.—Από τί έξωλο κατασκευάσθηκε ή Κίωτος του Νώε και τί διαστάσεις έχει;

Ις άπαντήσεις θα βρήτε σ'άλλη σελίδα του «Θησαυρού»

Σ.Σ.: Οι έρωτήσεις που σημειώνονται με * μας άπεσώλησαν από διάφορους άναγνώστες μας. Κάθε άναγνώστης του «Θησαυρού» μπορεί να στέλνη μία ή περισσότερες έρωτήσεις γενικού ενδιαφέροντος, οι όποιες και θα δημοσιεύονται με την σχετική άπάντησι που θα δίνουμε, έφ' όσον θα πρόκειται περί σοβάρας και όλιγολόγου έρωτήσεως.

12.—Ποιά είναι ή πρωτεύουσα της Ιαπωνίας και πόσους κατοίκους έχει;

13.—Ποιοί ήταν οι γονείς του Διός κατά την Μυθολογία;

14.—Πόσην άπόστασι την Ώρα διανύει ή καμήλα στην έρημο κατά την ήμερα και πόση κατά την νύχτα;

15.—Ποιά Βελγική πόλις κατελήφθη κατά τον Παγκόσμιο Πόλεμο από Καναδικά στρατεύματα άκριδώς την ήμέραν που ύπεγράφη ή Άνακωχή;

16.—Ένα μέτρον πόσα άγγλικά πόδια είναι;

17.—Ποιό σημερινό παιχνιδι μοιάζει με εκείνο που άναφέρει ο Σαίξπηρ στο έργο του «Άντώνιος και Κλεοπάτρα»;

18.—Πότε και που έγεννήθη ο Άνρϋ Φόρντ;

19.—Κατά τον Κατακλυσμόν που άναφέρεται στην Έλληνική Μυθολογία, ποιοι έσώθησαν και ποιοι θύνησαν;

20.—Πότε άνεκρηρύχθη ή άνεξαρτησία των Ήνωμένων Πολιτειών και τί ήταν προηγουμένως;

Ή μέν

Αν αὐτὸν πέλασον νάνθισαν τὰ ἐπιτάχτρα
καὶ τὴν αὐτῆς τὰ πύργου τὴν εὐροιά,
ὅτι μαυροῦν, θαμπὴν χαράζον ἄχτρα
τὰ μέν.

Ἔνθα τὴν ἀπὸ καὶ γυναι ἕνας ἀχέου.
Καὶ τὸ νερὸ γαλῆρα εὐροιά.
Κι' ὅπου ἐπιπλά, βραχίον, εἶχον εὐροιά,
τὰ μέν.

Λέω, μέν τὸ αὐτὸ ἡ δὴνα τὴν εὐροιά.
ὅτι ἀπὸ τὴν εὐροιά, τὴν εὐροιά,
ρομπὴν καὶ καὶ καὶ εὐροιά, ὅτι εὐροιά,
τὰ μέν.

Κι' ἡ δὴνα τὴν εὐροιά, τὴν εὐροιά,
ὅτι τὸν δὴ μέν καὶ εὐροιά, τὴν εὐροιά,
ὅτι μέν, με τὴν δὴνα τὴν εὐροιά,
τὰ μέν.

Αδ. Γ. Κυριαζή

Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

ΕΛΑΦΡΕΣ αέρες, που φέρνουν ιωνήματα δροσερά από μακρινά πελάγη, έρχονται να αβύσουν απαλά στις ακρογιαλιές του Σαρωνικού. Τι αίσιοδοξη στιγμή αυτή για τους φλεγμένους 'Αθηναίους που έχουν καταφύγει στη θάλασσα αναζητώντας λίγη δροσιά!

Στην αμμουδιά τὰ κύματα γίνονται όλοένα και πιο φλύαρα και οι φλοίβοι τους ανακατεύονται πρόσγαρα με τὰ γέλια, με τὰ ξεφωνητά της χαράς, που αντανακλών περά ως περά στις ακρογιαλιές...

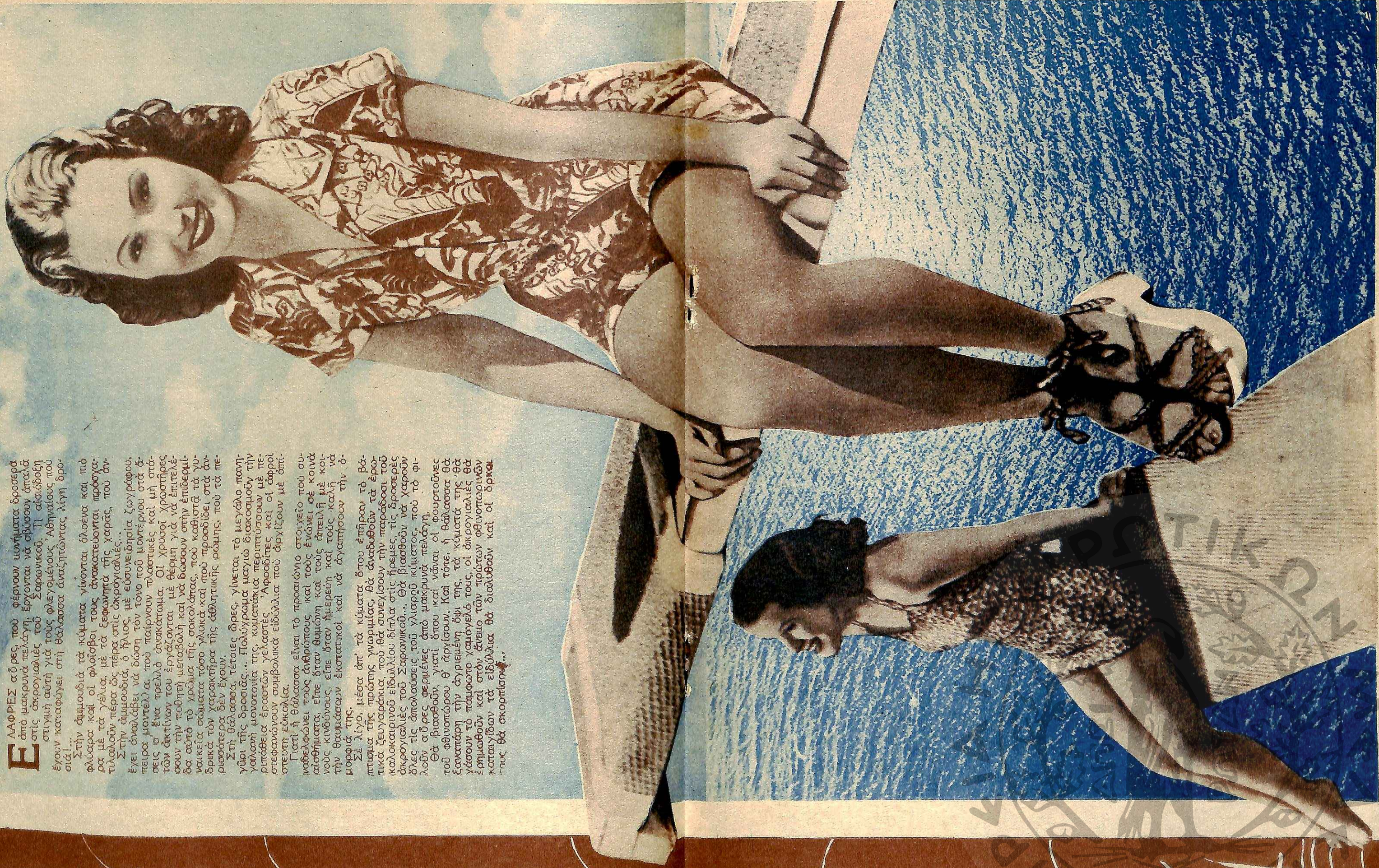
Στην αμμουδιά, ο ήλιος, με ευσυνειδησία ζωγράφου, έχει αναλάβει να δώση τον τόνο του μοντέρνου στά άπειρα μοντέλλα, που παίρνουν πλαστικές και μη στίσεις σ' ένα πρελλό ανακάταμα. Οι χρυσοί χρωστίρες των ακτίνων του εργάζονται με θέριμη για να επιτελέσουν την τοθήτη μεταβολή και να δώσουν στην επιδερμίδα αυτό το χρώμα της σοκολάτας, που καθιστά τὰ γυναικεία σώματα τόσο γλυκά και που προσδίδει στα άνδρικά τόν χαρακτηρισμό της αθητικής ρώμης, που τὰ περισσότερα δεν έχουν.

Στη θάλασσα, τέτοιες δρες, γίνεται τὸ μεγάλο πανηγύρι της δροσιάς... Πολύχρωμα μαγικά διακοσμούν την γαλανή μονοτονία της, κυματάνεα περιπύσσουν με περιπάθεια έραστών γελαστές 'Αφροδίτες και οι άρροι στεφανώνουν συμβολικά ειδύλλια που αρχίζουν με άπινεστη ευκολία.

Γιατί η θάλασσα είναι τὸ προαιώνιο στοιχείο που συμβελφώνει τους ανθρώπους και τους ένώνει σε κοινά αίσθηματά, είτε όταν θυμών και τους απειλή με κοινούς κινδύνους, είτε όταν ημερεύη και τους καλή να την θαυμάσουν έκστατικοί και να άγαπήσουν την όμορφιά της.

Σε λίγο, μέσα άπ' τὰ κύματα όπου έπληραν τὸ βάπτισμα της πρώτης γνωριμίας, θά αναδυθούν τὰ έρωτικά ζευγάρια, που θα συνεχίσουν την παράδοσι του καλοκαιρινού ειδυλλίου δίπλα στις ήμερες, τις δροσερές ακρογιαλιές του Σαρωνικού... Θά βιασθούν να χαρούν όλες τις άπολαύσεις του γλιαρρό κύματος, που τὸ φιλον αέρες φερισμένες από μακρινά πελάγη.

Θά βιασθούν, γιατί όπου και νάναι οι φουρτούνες του φθινοπώρου θ' αρχίσουν. Και τότε, η θάλασσα θά ξενατάση την άγριεμένη όψη της, τὰ κύματά της θά γάσουν τὸ πάφωτο χαμόγέλο τους, οι ακρογιαλιές θά ξεσηκωθούν και στὸν άνεμο τῶν πρώτων φθινοπωρινῶν καταγίδων τὰ ειδυλλία θά διαλυθούν και οι όρκοι τους θά σκορπισή...

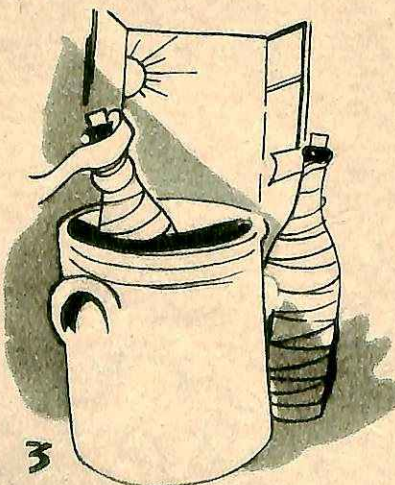
Γνωρίζετε ότι...

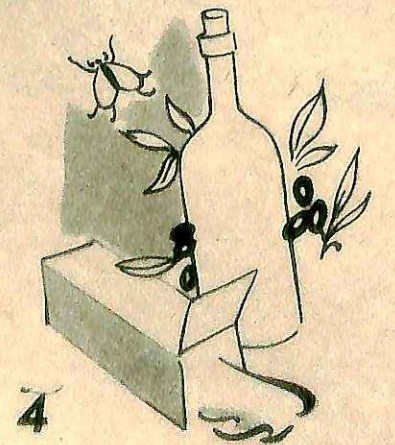
1

2

3

4

1) ...Γενικά, με το κάπνισμα φεύγουν τα κουνούπια. Παίρνουν τα μισά μισά χάρτα και τα ανάβετε, όπως συνηθίζετε να κάνετε στο μέρος του κήπου όπου θέλουν να περάσουν της κρεββατοκάμαρας σας. Αποτελεσματικό για τα δαμάτια σας είναι το κάπνισμα με καμφορά. Τοποθετήστε ένα κομμάτι καμφορά μέσα σ' ένα πιάτο ή τσάσι και ζεστάνετε το με προσοχή για να μην αναφλεγεί.

2) ...Αλλάξτε μέσον για την καταστροφή των μυρμηγκιών. Είναι να χύσετε τη νύχτα στο στόμα της μυρμηγκοφωλιάς τερεβινθέλαιο. Αν δεν έχετε τη μυρμηγκοφωλιά, τότε τοποθετήστε ένα βαζάκι ανοιχτό που να περιέχει τερεβινθέλαιο μέσα στο μπουλάκι σας ή σ' οποιοδήποτε άλλο μέρος που φγαίνουν μυρμηγκάκια.

3) ...Για να έχετε κρύα ποτά, παλίντε ένα πηλίνο δοχείο άφ' ημερών και το γεμίζετε με νερό κατά τα 3/4. Τυλίγετε καλά την μπουκάλια με το κρασί, την μπύρα ή το νερό, με λουρίδες χονδρού ύφασματος (σαν να φασκιώνετε μωρό) και την τοποθετείτε μέσα στο πηλίνο δοχείο. Το δοχείο με την μπουκάλια το τοποθετείτε κοντά σ' ανοιχτό παράθυρο.

4) ...Για να εξαλειφείτε τις κηλίδες από μύγες, παλίντε λίγο αλάτι και το ανακατεύετε με λάδι της έλλης και μ' αυτό τρίβετε δυνατά μ' ένα πανί τους λεκέδες. Ύστερα πλένετε το μέρος εκείνο με καθαρό νερό και το τρίβετε για να γυαλίσει.

5) ...Αν οι μπούτιες σας δεν είναι αρκετά καθαρές, έχουν λεκέδες που δεν ξέρετε από ποιο προέρχονται, μπορείτε να τις καθαρίσετε εύκολα ρίχνοντας μέσα σκόνη μαύρης μουστάρδας ανακατεμένη με ζεστό νερό. Αφού την κουνήσετε κάμποσες φορές, την ξεπλένετε με μπουλίκιο κρύο νερό και κάθε ύψος λεκέ θα εξαλειφθεί.

6) ...Για να καταστρέψετε τα σκουληράκια που τρώνε τα παλιά σας επιπλά, τρίψτε τα επιπλά σας με βενζίνη. Αποτελεσματικότερο είναι το έλαιο: Ραντίζετε τις πρίζες με μία σύριγγα, που να περιέχει διάλυμα 10 μερών πετρελαίου και τερεβινθίνης κι' ένα μέρος καφθαλίνης. Μ' αυτή τη διάλυση ραντίζετε τα επιπλά σας δυο-τρεις φορές κι' έτσι καταστρέφονται και η σάγια τους. Ύστερα βουλάνετε τις πρίζες με σκόνη ή κίτρινο κερί.

7) ...Για να προφυλάξετε το παρτέρι σας από την καταστροφή των εμφοφάγων εντόμων, θουλώνετε τις χαραμάδες με μίγμα από τέσσερα μέρη κερί κίτρινο, δύο μέρη ρετσίνας ή κολοφονίου και μισό μέρος αλείματος μέσα στο οποίο προσθέτετε τέσσερα μέρη έλλης. Όλα αυτά τα ανακατεύετε ζεστά.

8) ...Για να μη χαλούν τα ποδήλατά σας, τα τοποθετείτε σ' ένα μέρος της αποθήκης σας, ή του υπογείου σας. Προς το δένετε ένα σχοινί στους δύο άκτους των ποδηλάτων και τους αφήνετε να κουνιούνται ελεύθερα, έτσι ώστε να μην κρεμούνται στο τιμόνι και στη σέλα, κρεμούνται από το τεντωμένο σχοινί το ποδήλατό σας.

5

6

7

8

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝ

Αυτότελης αστυνομική νουβέλλα του Αμερικανού συγγραφέως Ρ. ΤΟΡΡΕ-Υ.

Μόλις ο Ντάλ Πρέντις, ο αξιωματικός της Έγκληματολογικής Έρευνας, θγήκε από την πόρτα της πανσιόν στο πεζοδρόμιο μαζί με τον Τζόνι Πάρτυ, που ήταν δεμένος με τις χειροπέδες, ένας πυροβολισμός ακούστηκε από ένα μεγάλο κλειστό αυτοκίνητο «Μπουϊκ» και ο Τζόνι Πάρτυ σωριάστηκε χάμω, συμπαράσυροντας στην πτώση του και τον αστυνομικό που ήταν κι' αυτός δεμένος μαζί του.

Ο Πρέντις έβγαλε το περιστροφικό του και πυροβόλησε τρεις φορές έναντιον του αυτοκινήτου και στο άκουσμα των πυροβολισμών πετάχτηκε από το έσωτερικό της πανσιόν, όπου βρισκόταν ακόμα, ο Άλλεν, ο βοηθός του.

— Σας κύτησαν; ρώτησε.
— Έμένα όχι, αποκρίθηκε ο Πρέντις, καθισμένος ακόμα στο πεζοδρόμιο και κυττάζοντας προς το μέρος όπου είχε εξαφανισθεί το αυτοκίνητο. Ήταν ένα μεγάλο κλειστό αυτοκίνητο «Μπουϊκ»... Οί σφαίρες μου το θρήκαν σε τρία μέρη κι' αν αυτός — πρόσθεσε δείχνοντας το πτώμα που κοιτόταν δίπλα του — σπαρταρούσε λιγότερο θα μπορούσα ίσως να πετύχω κανέναν απ' αυτούς τους ληστές.

Έβγαλε το περιστροφικό στην τσέπη του, έβγαλε ένα κλειδί και άφου έλευθερώσε το άριστερό του χέρι από τις χειροπέδες σηκώθηκε όρθος.
— Είνε νεκρός; ρώτησε ο Άλλεν δείχνοντας τον άνθρωπο που κοιτόταν στο πεζοδρόμιο.

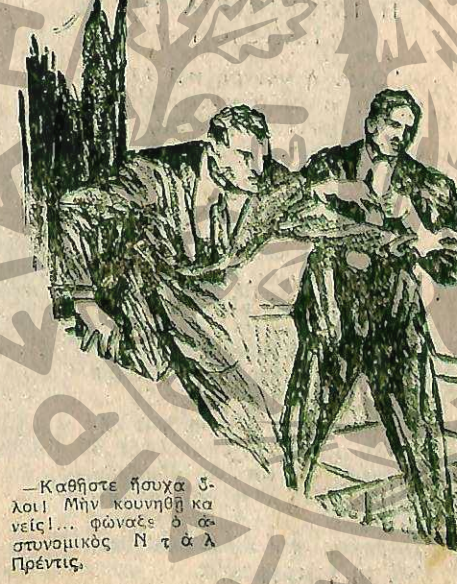
— Από τη στιγμή που τούρριξαν.
— Μά τι συνέβη ακριβώς;
— Στεκόμουν εδώ περιμένοντάς σε και συνωμιλούσα μ' αυτό το υποκείμενο, σχετικώς για την κατάθεσή του, όταν άξαφνα είδα κάποιον να σκύβει απ' την «Μπουϊκ» και να σκοπεύει απάνω μας. Την ίδια στιγμή ακούστηκε ο πυροβολισμός — ένας και μόνος αλλά επιτυχής — και ο Πάρτυ σωριάστηκε κάτω παρασύροντάς με. Πυροβόλησα τρεις φορές έναντιον τους, αλλά τα σπαρταρίσματα του Πάρτυ δεν με άφησαν να σκοπεύσω κι' έτσι οι σφαίρες σφηνώθηκαν στο άμαξι χωρίς να κτυπήσουν κανέναν απ' τους κακούργους.

— Αν δεν ήμουν υποχρεωμένος να μένω μέσα για να συγκρατώ εκείνη την «αγριόγατα», ίσως να μη συνέβαινε ό,τι συνέβη, γιατί...
Την ίδια στιγμή η πόρτα της πανσιόν άνοιξε πίσω τους και πετάχτηκε ένα κοντό κοκκινοφορεμένο κορίτσι, που έτρεξε κοντά στο νεκρό και γονάτισε πλάι του.

— Τζόνι! Τζόνι! φώναξε άγκαλιάζοντάς τον με πάθος.
Βλέποντας όμως νεκρό αυτόν π' άγκάλιαζε σηκώθηκε και στράφηκε προς τον αστυνομικό.
— Δολοφόνοι! Βρωμοαστυνομικοί! Παληανθρωποι! ξεφώνισε.
Ο Πρέντις κούνησε αρνητικά το κεφάλι, μα έκείνη, πριν προλάβει να την εμποδίσει, ώρμησε και τον τσαγκοκρούισε και ξαναρχίχτηκε πάλι απάνω στο νεκρό.
— Αχ, Τζόνι! Σε σκότωσαν τα βρωμόσκυλα!
— Εν τω μεταξύ έφθασε ένα αστυνομικό αυτοκίνητο και ο Πρέντις με τον βοηθό του διέσχισαν το πλήθος και το πλησίασαν.

— Θαρρώ πως θάταν καλύτερα να την παίρναμε μαζί μας. Ίσως να ξεριχτεί, είπε σιγανά ο Άλλεν.
— Βρωμοαστυνομικοί! εξακολουθούσε να φωνάζει η κοπέλλα.
— Τέτοιον είναι όλοι τους! φώναξε και μια άλλη μέσος στο πλήθος.
Ο Πρέντις την έκτύπησε με θυμό.

Το κορίτσι δεν θέλει να πιστέψει πως δεν έσκότωσα εγώ το φίλο της, μουρμούρισε.
— Τι λέτε λοιπόν, θά την πάρω μαζί μας; ρώτησε πάλι ο Άλλεν.
Προς τί; Ο Τζόνι Πάρτυ είχε ήδη με τα μάτια του το φόνος του Μάκ Άντριους και ήταν ο μοναδικός μάρτυς της υποθέσεως. Γι' αυτό ακριβώς τον συλλάβαμε; γιατί ήταν ο μόνος που δείχνοντας τον άνθρωπο που κοιτόταν στο πεζοδρόμιο.

μάρτυς. Τι θέσι έχει σ' όλα αυτά το κορίτσι; Αυτή δεν ξέρει τίποτε απ' την υπόθεσι του Άντριους.
— Ίσως να της διηγήθηκε σχετικά ο Πάρτυ.
— Αυτό δεν άρκει. Χρειαζόμεθα μάρτυρας αυτόπτας και όχι πρόσωπα που τούς μίλησαν σχετικώς.
— Όπως θέλετε, απάντησε ο Άλλος.
«ΤΟ ΑΦΩΣΙΩΜΕΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ»

Όταν ο Χάλααν, ο διευθυντής του Τμήματος, έμαθε τα διατρέξαντα, φάνηκε πολύ δυσαρεστημένος.
— Φαίνεται ότι τον παραφύλαξαν, είπε. Άλλά όλα αυτά θά ήταν διαφορετικά αν έβρισκόσαστε κι' οι δυο μαζί.

— Δεν μπορούσαμε να κάμωμε άλλοις, διεμαρτυρήθη ο Άλλεν. Πώς θά οδηγούσαμε στο αυτοκίνητό μας τον Τζόνι Πάρτυ, άφου το κορίτσι του ήταν κρεμασμένο στο λαιμό του και κλωτσούσε τον Ντάλ μόλις πλησίαζε; Γι' αυτό αναγκάσθηκα να μείνω μαζί της για να της εξηγήσω πως δεν θά το κάναμε κακό και πως έπρόκειτο απλώς και μόνον να του μιλήσωμε. Ή μικρή του ήταν πολύ άφωσιωμένη...

— Γιατί όμως, Ντάλ, στεκόσουν μαζί του και φλυαρούσε στο δρόμο; είπε ο Χάλααν γυρίζοντας στον Πρέντις. Δεν σκέπτεσαι τί οίκοι εντόπων θά κινή ή είδησις, ότι ένας άνθρωπος δολοφονήθηκε τη στιγμή που ήταν δεμένος μ' έναν αξιωματικό και ότι μάλλον οι δολοφόνοι διέφυγαν;
Πριν ο Ντάλ απαντήσει, το τηλέφωνο σήμανε.

— Ναι, έδω Χάλααν... των Έγκληματολογικών Έρευνών... Καλά... έρχομαι άμέσως.
Άφησε άπότομα το άκουστικό και στράφηκε στους δυο άλλους.
— Η σειρά του κοριτσιού τώρα... Βρέθηκε μαχαίρωμένη...
Ο Πρέντις έβριξε ένα βλέμμα στον Άλλεν και έπειτα χαμήλωσε τα μάτια.

— Έπρεπε να φέρετε μαζί σας το κορίτσι για να τ' ανακρίνωμε, είπε σιγανώς τα μαλλιά του ο Χάλααν, αν το φέρνατε δεν θά συνέβαινε τώρα αυτό!...
Ο Πρέντις δάγκωσε τα χείλη του και νευριασμένος πλησίασε στο παράθυρο.
— Εμπρός, πηγαίνουμε, Ντάλ, το δει ο Άλλεν.
— Σταθήτε, θάρρω κι' εγώ, είπε ο Χάλααν.

Το σκοτωμένο κορίτσι βρισκόταν σ'

Ένα μισοσκότεινο χόλλ, προς το πίσω μέρος της πανσιόν, δίπλα σε μία αναποδογυρισμένη καρέκλα και κοντά της ήταν δυο άντρες, οι ίδιοι πούχαν τρέξει πρώτοι όταν πυροβόλησαν τον Τζόννυ.

—Ετοιμαζόμαστε να φύγουμε, είπε ο Ένας, όταν η νοικοκυρά έτρεξε και μας φώναξε. Όταν ήρθαμε εδώ βρήκαμε το κορίτσι νεκρό.

Ο Χάλας γονάτισε κοντά στο πτώμα και διηύθυνε το φως του ηλεκτρικού του φαναριού στο πρόσωπο της νεκρής.

Φαινόταν πολύ νέα με το κόκκινο κοντό φουστάνι της, παρ' όλο που το πελιδνό πρόσωπό της, παραμορφωμένο απ' τον τρόμο, φανέρωνε μία παιδική αθωότητα. Στο πλάι του λαιμού της ήταν μπηγμένο ένα μαχαίρι.

—Κατά πάσαν πιθανότητα δεν την μαχαίρωσαν εδώ... Δες... σωστό χασαπομάχαιο, είπε ο Χάλας.

—Ήταν παιδί ακόμη! Είπε με πνιγμένη από συγκίνηση φωνή ο Πρέντις, που σκεπτόταν πως αν άκουε τον βοηθό του "Άλλεν, το κορίτσι θα ζούσε ακόμα.

—Τι έπαθες, Ντάλ; Είπε ο Χάλας βλέποντας τη συγκίνησή του. Πρώτη φορά βλέπεις σκοτωμένο;

Και καθώς ανασηκώθηκε, συνέχισε:

—Η μαχαίρα δεν δόθηκε αρκετά βαθειά ώστε να την άφηνε στον τόπο. Άλλως... δεν υπάρχουν αρκετά αίματα εδώ...

Πήγαν στο δωμάτιο της νεκρής κι' εκεί είδαν τα τζάμια του παραθυριού σπασμένα κι' ένα τραπέζι αναποδογυρισμένο.

Από κει μπήκε ο δολοφόνος, είπε ο Χάλας, και εδώ την χτύπησε, πρόσθεσε δείχνοντας μία μεγάλη κηλίδα αίματος που άπλωνόταν στο πάτωμα. Θά την νόμισες ίσως νεκρή, μα εκείνη μπόρεσε και σύρθηκε ως έξω για να ζητήσει βοήθεια...

—Κι' όσο σκέπτομαι, μουρμούρισε συγκινητικά ο Πρέντις, πως αν άκουα τη συμβουλή του "Άλλεν, τώρα ή μικρή θα ζούσε ασφαλώς...

—Δεν μπορούσες να προβλέψεις τί θα γινόταν, είπε με συγκατάβαση ο Χάλας. Φαίνεται όμως πως οι δολοφόνοι υπέθεσαν πως κάτι ήξερε για την υπόθεσι του Μάκ "Αντρίου και γι' αυτό θέλησαν να κλείσουν το στόμα της όπως έκλεισαν και το στόμα του Πάρτυ.

Τη στιγμή εκείνη ήρθαν διάφοροι φωτογράφοι και ο Πρέντις βγήκε απ' το δωμάτιο.

—Πού πᾶς πριν κάμωμε την αναφορά μας; ρώτησε ο "Άλλεν.

—Ίσως ανακαλύψω τίποτε... Θέλω να μιλήσω με τη νοικοκυρά.

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΑΚ ΑΝΤΡΙΟΥΣ

Νευριασμένος ο Πρέντις, εϋπνος, α-ξούριτος, περιεφέρετο μέσα στο άστυνομικό κατάστημα ανάβοντας το ένα πάνω στ' άλλο τα τσιγάρα.

—Δυο μέρες πέρασαν, έλεγε στον Χάλας, κι' ακόμα δεν προχωρήσαμε ούτε βήμα. Βρήκαμε τη «Μπουϊκ» με τις τρεις σφηνωμένες σφαίρες μά τα μόνα άποτυπώματα που είχε πάνω της ήταν του Ντίκ Σίμμονς και του "Αντζελο "Αγκινάλντο, που παρουσίασαν και οι δυο άκαταμάχητα «άλλοθι» και αναγκαστήκαμε μετά την προανάκρισι να τους αφήσουμε ελεύθερους επί εγ-

γυήσει, αφού ο Χάλας, άλλος ύποπτος κι' αυτός, πλήρως για κείνους. Συλλαβάμε επίσης τη νοικοκυρά, την Βίρτζι Κόλλινς, ως μάρτυρα, μα δεν έχουμε αρκετούς λόγους για να την κρατήσουμε και θ' αναγκασθούμε να την αφήσουμε κι' αυτήν.

—Ήταν δική σας ιδέα, είπε ο Χάλας, να την συλλάβουμε.

—Ναι, δεν θάθελα να μαχαίρουν κι' άλλη γυναίκα. Πάντως δεν προχωρήσαμε καθόλου.

—Δεν μπορούμε να προχωρήσουμε αν δεν διαλευκανθῇ ο φόνος του Μάκ "Αντρίου; οι δυο υποθέσεις είναι αλληλένδετες.

—Ναι, αλλά πως μπορούμε να διαλευκάνουμε την υπόθεσι του Μάκ "Αντρίου, αφού δεν υπήρχε κανένας μάρτυς, κι' όταν ύστερ' από έξη μήνες ανακαλύψαμε έναν, τον Πάρτυ, τον δολοφόνησαν πριν καταθέσει τίποτε;

—Ο "Άλλεν, που δεν μιλούσε ως τότε, επενέβη:

—Ο Σίμμονς κι' ο "Αγκινάλντο δεν σχετιζόντουσαν, θαρρώ, με τον Πέτι Χάσλετ;

—Ναι, και οι δυο είχαν δολοηψίες με το χαρτοπαικτικό κέντρο του Χάσλετ που κλείσαμε εδώ και δυο μήνες. Μα τί σχέση έχει αυτό;

—Λέγεται ότι ακριβώς πριν δολοφονηθῇ ο Μάκ "Αντρίου είχε παίξει ένα μεγάλο παιχνίδι σ' αυτή τη λέσχη. Αφού λοιπόν βρέθηκαν τα ίχνη του Σίμμονς και του "Αγκινάλντο στο αυτόκίνητο των δολοφόνων που θέλησαν να εξαφανίσουν, όπως δα και το κατάφεραν, τον μόνο μάρτυρα του...

—Α, όχι, τον διέκοψε ο Πρέντις. Φαίνεται πως δεν ξέρετε καλά τον Χάσλετ. Παραδέχομαι πως μπορεί ναλαβε μέρος στο φόνου του Μάκ "Αντρίου και του Πάρτυ, αλλά εἶνε αδύνατον να συμμετέσχε στη δολοφονία αυτού του κοριτσιού.

—Δεν είμαι και τόσο βέβαιος γι' αυτό... Μπορεί και όχι... Άλλωστε οι δυο "Ιταλοί δεν πιστεύω να ενεργούν μόνοι. Θυμώμαι ότι ο Ρέφερντ ήταν ο δικηγόρος που υπερίστισε τον Χάσλετ στην υπόθεσι του χαρτοπαιγνίου.

Ο Πρέντις έμεινε λίγο συλλογισμένος και έπειτα κάλεσε τον αρχιφύλακα.

—Οδήγησε εδώ, τον διέταξε, την Βίρτζι Κόλλινς, την ιδιοκτήτρια της πανσιόν «Μαριόζ».

Η ΙΔΙΟΚΤΗΤΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΣΙΟΝ

Όταν ή χοντρή και ηλικιωμένη γυναίκα παρουσιάστηκε, ο Πρέντις της έδειξε μία φωτογραφία.

—Τόν ξέρεις αυτόν; την ρώτησε.

—Δεν θυμάμαι, απάντησε στρέφοντας άλλο το κεφάλι της ή Κόλλινς.

—Αν κύτταζες τη φωτογραφία, ίσως θυμώσουν, επέμεινε ο άστυνομικός.

—Αφήστε με ήσυχη! Είπε εκείνη τραγικά.

—Θάταν καλύτερα για σένα αν μιλούσες, επανέλαβε ο Πρέντις. Έκτος αν δεν χώνευες το κορίτσι και γι' αυτό κρύβεις αυτόν που τη μαχαίρωσε, πρόσθεσε δείχνοντας τη φωτογραφία.

Η χοντρογυναίκα τινάχτηκε.

—Μα δεν την μαχαίρωσε αυτός! της ξέφυγε.

—Α! ώστε είδες ποιός έκανε το φόνου!

—Δεν ξέρω τίποτε, επανέλαβε εκείνη με πείσμα.

Ο Πρέντις στράφηκε στους συναδέλφους του και είπε δείχνοντας τη φωτογραφία:

—Δεν σας τώλεγα; Δεν εἶνε ο Χάσλετ! Τι εύρημα όμως ή κυρά για τό... νεκροτομείο! πρόσθεσε δείχνοντας την Κόλλινς.

—Και γιατί θά με στείλετε στο νεκροτομείο; ρώτησε εκείνη.

—Μα εκεί στέλνομε όσους βρίσκομε δολοφονημένους, κι' όταν έρθη ή σειρά σου...

—Τά λέτε για να με φοβίσετε, μα εγώ δεν έχω να πω τίποτε κι' έτσι δεν φοβούμαι.

—Καλά, μα επειδή μονάχα οι νεκροί δεν μιλούν, αυτός που δείχνει ή φωτογραφία προτιμᾷ να εξασφαλίζῃ έτσι τη σιωπή.

Ο Πρέντις διέκρινε πως στο άκουσμα αυτού του όνόματος ή γυναίκα ταραχτηκε, μα έφ' όσον επέμενε να μη όμολογή τίποτε, διέταξε να την αφήσουν.

ΣΤΗ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΙΚΗ ΛΕΣΧΗ

Όταν οι δυο άστυνομικοί χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματος, ο Χάσλετ ήρθε ο ίδιος να τους ανοίξῃ.

Ο Πρέντις έρριξε ένα βλέμμα στα τραπέζια του παιχνιδιού και ρώτησε:

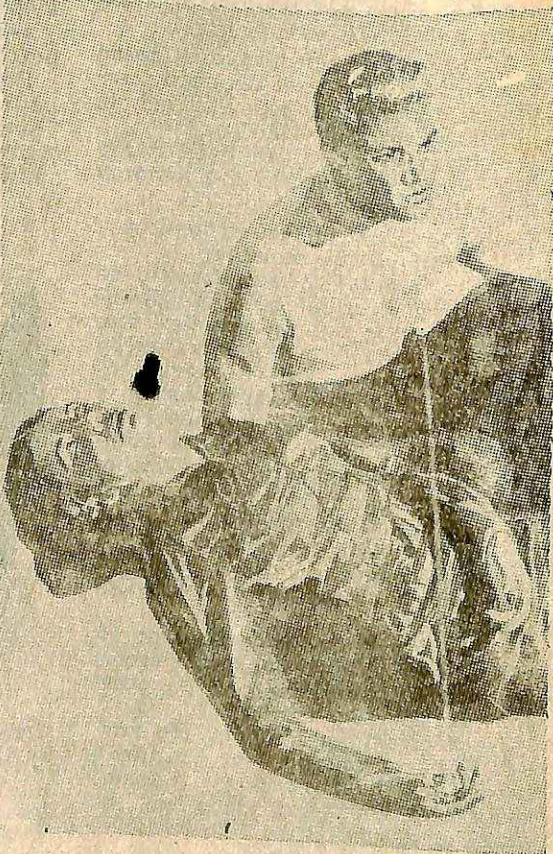
—Έχεις πελατεία;

—Η πελατεία ζητᾷ πολυτέλεια κι' ή πολυτέλεια απαιτῇ χρήματα, που εγώ δεν έχω.

—Έρριξε ένα βλέμμα στον "Άλλεν, που στεκόταν με το χέρι στην τσέπη, κι' ή στενοχώρια του αύξησε.

—Συμβαίνει τίποτε; ρώτησε.

—Κάθισσε, Πέτι, είπε ο Πρέντις, δείχνοντας του ένα κάθισμα δίπλα σ' ένα τραπέζι.

Ο Χάσλετ κάθισε, σταύρωσε τα χέρια στο τραπέζι και πριν τον ρωτήσουν, είπε:

—Σας όρκίζομαι, Πρέντις, ότι άφ' ότου άνοιξα, δεν συνέβη τό παραμικρό. Ρωτήστε και τον θυρωρό. Έδώ ήταν ήσυχία πάντα.

Χωρίς να δώσει σημασία στα λόγια αυτά ο "Άλλεν πλησίασε τον ιδιοκτήτη της λέσχης.

—Αφήσε ελεύθερα τά χέρια σου, του είπε.

Και βγάζοντας ένα ζευγάρι χειροπέδες του τις πέρασε στη στιγμή.

—Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε έκπληκτος ο Χάσλετ. Γιατί οι χειροπέδες; Αφήστε με τουλάχιστον να τηλεφωνήσω σε κάποιον, γιατί δεν έχω κανένα βοηθό να μείνη στο πόδι μου.

—Γιατί δεν άνοιξες ένα πρώτης τάξεως κέντρο με πολλούς βοηθούς με τά χρήματα που πήρες από τον Μάκ "Αντρίου; είπε ο "Άλλεν.

Τά μάτια του Χάσλετ άστράψαν από θυμό.

—Πότε πήρα χρήματα από τον Μάκ "Αντρίου; Τέτοια ιδέα σας πέρασε; Μα κείνος έφυγε κερδισμένος και μπορώ να τό άποδείξω αυτό.

—Πώς;

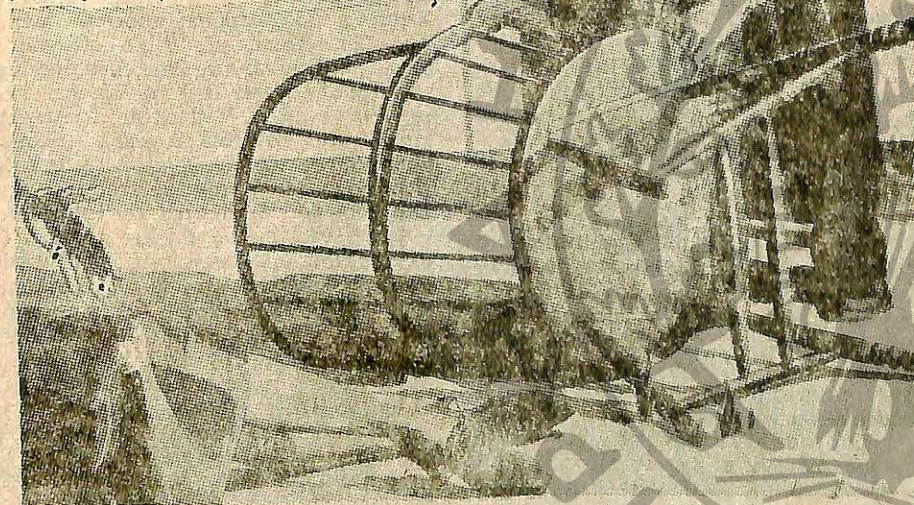
—Με μία ντουζίνα μάρτυρας. Τις τελευταίες μέρες πρό του φόνου του, μου πήρε πάνω από πέντε χιλιάδες και την τελευταία βραδυά ακόμη κέρδισε ένδεκα φορές στη σειρά. Ήταν αντίπαλός μου και θυμώμαι ότι τρεις φορές στη σειρά τράβηξα δεκάρια. Είχε διαβολεμένη τύχη. Έκανε εκείνη τη φορά χαρτωσιά ο "Αγκινάλντο.

—Ποιός τά είδε όλ' αυτά; ρώτησε ο Πρέντις.

—Όλοι. Κι' ο "Αγκινάλντο που μοίραζε κι' ο Φόρμπις κι' ο Τάου... Μπορείτε, αν θέλετε, να τους ρωτήσετε. Ήταν εκεί ακόμα και ο Ρέφερντ, ο δικηγόρος μου, ρώτησέ τον.

—Πώς όμως θυμάσαι με τόσες μά- λιστα λεπτομέρειες, όλα αυτά τά πράγματα που έγιναν εδώ κι' έξη μήνες;

—Τά θυμώμαι γιατί μόλις ο Μάκ "Αντρίους έφυγε κάναμε μεγάλη συζήτηση μεταξύ μας, πως είχε τόσο διαβολεμένη τύχη. Λες και τά μάζευε με τό φτυάρι! Ήταν τό σκληρότερο παιχνίδι που είδα στη ζωή μου και δεν θά τό ξεχάσω ποτέ. Θάλεγα πως κάποιο κόλπο μούπεσαν, αν δεν μοίραζε ο ίδιος ο "Αγκινάλντο.

Με φρίκη οι άστυνομικοί, μόλις μπήκαν στο μισοσκότεινο χόλλ προς το πίσω μέρος της πανσιόν, αντίκρισαν τό θλιβερό θέαμα του σκοτωμένου κοριτσιού, που ήταν δια- πλωμένο πίσω από μία αναποδογυρισμένη καρέκλα. Το πρόσωπο της ήταν φρικτά παραμορφωμένο από τρόμο, μα παρ' όλ' αυτά, ο Χάλας, διευθύνοντας προς αυτή το φως του ηλεκτρικού φαναριού του, διέκρινε την παιδική αθωότητα, πούταν χυμμένη στο πελιδνό πρόσωπό της...

Ο Πρέντις τον κύτταξε συλλογισμέ- νος.

—Λες ότι μοίραζε ο "Αγκινάλντο... Μήπως έκλεβε ποτέ του στα χαρτιά;

—Για άλλοτε δεν ξέρω. Έκείνο όμως τά θράδυ ακριβώς εργαζόταν για λογαριασμό μας και γι' αυτό θεώρησα μοιραία τη χασούρα μας.

Ο Ρέφερντ έχασε;

—Στό παιχνίδι εκείνο δεν έπαιξε, αν και συνήθως τό χρήμα πούπαιζε δεν ήταν τίμιο...

—Καλά, βγάλε του τις χειροπέδες, είπε στον "Άλλεν ο προϊστάμενός του. "Εμείς θά φύγουμε, συνέχισε άποτεινόμενος στον Χάσλετ, σε συμβουλεύω όμως να μη κουνηθῃς από δω... Φαντάζομαι πως θάχετε κάποιο δεσμό με τον "Αγκινάλντο.

—Έδώ, σας δεσβαίω, ότι δεν εργάζε- ται για λογαριασμό μου. Τι έκαμε;

—Τά δακτυλικά του άποτυπώματα θρέθηκαν στο αυτόκίνητο άπ' όπου πυροβόλησαν τον Τζόννυ Πάρτυ.

—Τον Πάρτυ; Είπε μ' αλλαγμένη φωνή ο Χάσλετ. "Όστε το κορίτσι που δολοφονήθηκε ήταν τό κορίτσι του Πάρτυ; "Ω! πιστέψέ με, Πρέντις, μπο- ρεί να κάνα μερικές παληανθρωπιές κάποτε... όχι όμως αυτού του είδους.

—Τό πιστεύω.

—Πού εἶνε τώρα ο "Αγκινάλντο; τον συλλάβατε;

—Όχι, παρουσίασε ένα άκαταμάχη- το «άλλοθι».

—Τόν είδα πρό μιάς εβδομάδος μαζί με τον Ρέφερντ.

—Αυτός πλήρωσε την έγγυήσί του για να βγῇ... Είπε ο άστυνομικός και προχώρησε προς την πόρτα, όπου κον- τοστάθηκε.

—Σ κέψου καλά, Πέτι, είπε. Μήπως έχῃς τίποτα ακόμα να μου πῇς;

—Ο,τιδήποτε κι' αν ήξερα πού θά σάς βοηθούσε στη σύλληψι του φονη- του κοριτσιού, θά σας τώλεγα, γιατί ο φόνος αυτός με κάνει ν' άγανακτώ.

Όταν οι δυο άστυνομικοί βγήκαν στο δρόμο ο "Άλλεν ρώτησε τον προ- ιστάμενό του γιατί αφήκαν τον Χά- σλετ.

—Δεν εἶνε εκείνος ο δολοφόνος, αν- ποκρίθηκε ο Πρέντις.

—Ξέρετε μήπως ποιός εἶνε;

—Αυτό θά τό δοῦμε σε λίγο...

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΡΕΦΕΡΝΤ

Ο Ρέφερντ Χάλντ κατοικούσε σ' ένα μοναχικό διαμέρισμα μιάς πολυκα- τοικίας, ποδχε ιδιαίτερον άνελευστη- ρα και δεν είχε καμμία έπαφή με τί άλλα διαμερίσματα.

Ο Πρέντις και ο "Άλλεν ανέβηκαν από την έξοδο πυρκαϊάς κι' έφτασαν πάνω από τό ύψος της κατοικίας του Ρέφερντ.

—Στήν άπέναντι πλευρά θρίσκειται ένα παράθυρο άνοιχτό, είπε ο Πρέντις. "Αν όμως κάναμε θόρυβο μπορεί να μιάς νοιώσουν.

—Πώς όμως θά περάσωμε άντίκρυ και πως δεν θά κάνουν κρότο τά γυα- λιά πού θά σπάσουν;

—Πρέπει να δοκιμάσωμε.

Τό μέρος της σκάλας με τό άνοιχτό παράθυρο τό ένωανε μία στενή κορνί- ζα κι' ο Πρέντις, καταβάλλοντας ύπεράνθρωπη προσπάθεια για να στη- ριχθῇ στην κορνίζα, κατάρθωσε να φθάσῃ ως τη γωνιά του παραθυριού.

Εἶνε άπόλυτος ήρεμίας, ψιθύρισε στον σύντροφό του, και δεν μένει πα- ρά να κόψωμε τά τζάμια.

—Σκέφθηκες όμως ότι αν ο Ρέφερντ εἶνε άθώος, κινδυνεύομε εμείς να κα- τδικασθώμε επί διαρρήξει και επί παραβίασει ολκογενειακού άσύλου;

—Αν όμως εἶνε ένοχος, όπως ύπ- πτεύομαι, θά πιάσωμε τό πουλί στη φωλιά του και θάμουν άποφασισμέ- νος να κάμω και χειρότερα για να πιάσω εκείνον που σκότωσε άπάνθρω- πα τό κορίτσι.

Έβγαλε από την τσέπη του ένα δια- μοντένιο εργαλείο που κόβουν τό γυα- λι και άθόρυβα έκοψε ένα μεγάλο κομ- μάτι. Πέρασε κατόπιν τό χέρι του από μέσα και άνοιξε με προσοχή τό πα- ράθυρο. Τέντωσε κατόπιν τό χέρι του "Άλλεν και τον βοήθησε να πατήσῃ στην κορνίζα και νάρθῃ κοντά του.

Ήσυχία άπόλυτη επικρατούσε στο σπίτι.

—Μη κάνεις θόρυβο, ψιθύρισε ο Πρέντις.

Έβγαλαν τά περιστροφά τους και όσο πιο άθόρυβα μπορούσαν δρασκέ- λισαν τό παράθυρο και θρέθηκαν σε μία κρεβατοκάμαρα. Από κει προ- χώρησαν στο διπλανό διαμέρισμα και βγήκαν στον διάδρομο. Μία φωτεινή γραμμή κάτω άπ' την πόρτα ένός άλ- λου δωματίου τους έδειξε ότι εκεί θρί- σκονταν άνθρωποι κι' όταν πλησίασαν

ευδιάκριτες διμιλίες εφθασαν στ' αυτιά τους.

—Επρεπε νά'χι επιστρέψει σε τόσο διάστημα ο Νίκυ, έλεγε μιά φωνή.
—Καμιά φορά μιά τέτοια δουλειά άργοπορεί, γιατί ίσως να μη μπόρεσε να ένεργήσει ευθύς, απάντησε μιά άλλη θαρρότερη φωνή.

—Τήν άλλη φορά τελείωσε ευθύς. Μόλις μπήκε και βγήκε, παρατήρησε τρίτος.

—Δέν εγκρίνω όμως τη σκέψη να μαζευνήτε όλοι εδώ, είπε πάλι εκείνος πουχε μιλήσει πρώτος.

—Γιατί τάχα; Δέν είστε ο δικηγόρος μας; είπε γελώντας ένας από τους άλλους.

Ο Πρέντις άνοιξε άθόρυβα, σαν χα-ραγμάδα, την πόρτα και άφου έρριξε ένα θλέμμα την ξανάκλεισε σιγανά.

—Είπε ο Ρέφερντ, ο Άγκινάλντο και ο Σίμμονς, πιθύρισε στον σύντροφό του. Ποιός νάνε άρά γε ο Νίκυ;

—Αυτός που σκότωσε την κοπέλλα, χωρίς άλλο... Τώρα θα θέλουν ίσως να βγάλουν άπ' τη μέση και τη νοικοκυρά. Άς τρέξωμε.

Προχώρησαν προς το παράθυρο και θγήκαν πάλι άθόρυβα όπως είχαν μπη. Έτρεξαν στο αυτοκίνητό τους και διευθύνθηκαν ολόταχως προς την πανσιόν «Μαριόζ».

Ύστερ' από λίγα λεπτά τ' άμάξι σταμάτησε στη γωνιά του δρόμου και προχώρησαν προς το σπίτι.

—Εστω κι' άν δέν προλάβωμε εγκαίρως, θα μπορέσωμε πάντως να πιάσωμε τον Νίκυ, όποιος κι' άν είναι, είπε ο Πρέντις.

★

Ανέθηκαν τρέχοντας και χωρίς να κτυπήσουν μπηκαν και διευθύνθηκαν προς το δωμάτιο που έφερε την επιγραφή «Γραφείον».

Ο Πρέντις έβγαλε με το ένα χέρι το περιστροφό του και με το άλλο τράβηξε την πόρτα και την κράτησε ορθάνοιχτη.

Στο άνοιγμά της φάνηκε έναν άντρας που με τη ράχι γυρισμένη προς την είσοδο ήταν σκυμμένος πάνω από ένα τραπέζι.

—Σήκω επάνω! φώναξε έντονα, ο Ντάλ προχωρώντας μέσα στο δωμάτιο.

Ο άγνωστος μισοστράφηκε ξαφνιασμένος και ο Πρέντις μπόρεσε να διακρίνη ότι ήταν σκυμμένος πάνω άπ' τη νοικοκυρά την Βίρτζι Κόλλινς και ότι τά δάκτυλά του έσφιγγαν άκόμη το λαρύγγι της.

Τήν ίδια στιγμή ο άγνωστος έλευθερώσε το δεξί του χέρι και με μιά γρήγορη κίνηση τώφερε πίσω άπ' τον ώμο του. Ο Πρέντις διέκρινε μιά άστραπή χάλυβος και νοιώθοντας τί τίναζε ο άλλος, γονάτισε άμέσως, ενώ πίσω του άκούσθηκε ένα βογγητό. Ο Άλλεν δέν είχε αντίληψη τί σήμαινε ή χειρονομία αυτή του κακοποιού και δέν είχε προλάβει να προφυλαχθί. Χωρίς να διστάση πιά περισσότερο ο Ντάλ σκόπευσε και πυροβόλησε τον κακούργο. Η σφαίρα τον θήκε στο άριστερό μάτι και με μιά σωριάστηκε σαν κεραυνόπληκτος.

Ο Ντάλ στράφηκε τότε και είδε τον Άλλεν να στριβίζεται με κόπο, θογγώντας, στην πόρτα, ενώ ένα μαχαίρι ήταν μπηγμένο στον δεξιό του ώμο.

—Διάβολε! φώναξε. Δέν ποδλαβα να τον έμποδίσω πριν το πετάξη.

Ο Άλλεν ήταν κάτωχρος. Έδειξε το μαχαίρι και μουρμούρισε.

—Βγάλε αυτό το άναθεματισμένο μαχαίρι.

Ο Πρέντις άφαίρεσε με προσοχή το μαχαίρι και στήριξε στην άγκαλιά του τον Άλλεν, που ήταν έτοιμος να πέση κάτω άναίσθητος και προσπάθησε να τον τραβήξη έξω. Έν τώ μεταξύ περνώοντας κοντά από ένα τραπέζι, όπου διέκρινε το τηλέφωνο, κοντοστάθηκε και με το δεξί του χέρι τηλεφώνησε να του στείλουν το γρηγορότερο ένα φορείο.

—Πώς τά πάς; ρώτησε άνήσυχος τον Άλλεν, όταν εκείνος συνήλθε κάπως.

—Καλά, απάντησε εκείνος.

—Μπορείς να κρατηθής λίγο άκόμα ώπου νάρθ το φορείο;

—Είμαι καλά... μόνον φαίνεται πως το μαχαίρι άγγιξε κάποιο κόκκαλο κι' αυτό με κάνει να υποφέρω τρομερά.

Πραγματικώς, τη στιγμή εκείνη ξανάχασε τις αισθήσεις του και μόνον μετά μερικά λεπτά συνήλθε.

—Τί απέγινε ή γυναίκα; ρώτησε. Πέθανε;

Ο Πρέντις έρριξε ένα βλέμμα στα δυο σώματα που ήταν ξαπλωμένα στο δωμάτιο και είπε:

—Έκείνη όχι... μά κείνος ναι. Εκείνη άρχίζει να συνέρχεται κάπως, μά εκείνος ποτέ! Τώρα αυτό θα μας χρησιμεύσει για να πιάσωμε τον Ρέφερντ.

Ο Χάλααν είπε πως «οι νεκροί δέν μιλούν», μά εγώ τώρα θα κάνω τους νεκρούς να μιλήσουν. Άν θρώ τον Ρέφερντ πριν άκόμη μάθη ότι αυτός έδω σκατώθηκε, θα μπορέσω να του άποσπάσω μερικές όμολογίες. Άν όμως πληροφορηθί πως ο Νίκυ είναι σκατωμένος δέν μπορεί να τον προδώσει, τότε θ' άρνηθί πως είχε οιαδήποτε σχέση μαζί του.

—Άν ξαναγυρίσης τώρα στον Ρέφερντ πάρε μαζί σου μερικούς άστυνομικούς.

—Α! μπα... δέν είναι δουλειά για πολλούς.

—Μά ούτε και για ένα. Σκέψου ότι εκείνοι είναι τρείς.

—Δέν πειράζει.

Έν τώ μεταξύ ή Βίρτζι Κόλλινς συνήλθε, άνακάθησε, σηκώθηκε κι' έκανε δυο-τρία άσταθή θήματα.

—Τί συνέβη; ρώτησε θλέποντας τον σκατωμένο.

—Ό,τι σου είχαμε προείπει, όταν άρνιώσουν να μάς βοηθήσης, άποκρίθηκε ο Ντάλ.

★

Δέκα λεπτά άργότερα ο Πρέντις βρισκόταν και πάλι στην κατοικία του Ρέφερντ. Ανέθηκε από τη σκάλα κινδύνου και δρασκέλισε το παράθυρο το ίδιο άθόρυβα όπως και την πρώτη φορά.

Τίποτε δέν είχε αλλάξει μέσα στο διαμέρισμα από την πρώτη του επίσκεψη μισή ώρα νωρίτερα. Η ίδια ή-συχία, ή ίδια φωτεινή γραμμή κάτω από την πόρτα του διαδρόμου, πίσω από την όποία άκούονταν διμιλίες. Μά ήταν τόσο άπορροφημένος στην προσπάθειά του να περπατά άθόρυβα ώστε δέν μπόρεσε άμέσως να γινώρη σε ποιούς άνήκαν οι φωνές αυτές.

Στάθηκε μια στιγμή με τ' όπλο στο χέρι πίσω από την πόρτα κι' άκουσε τον Ρέφερντ να λέη:

—Τό μόνο άνακριβές σ' αυτή την ιστορία είναι πως είναι... φανταστική άπό την μιά έως την άλλη όσκη.

Παρά τον γελαστό τόνο του, όμως,

δέν ήταν δυσκολο να διακρινη κινεσε μιά κρυφή στενοχώρια.

—Μπορεί σε πολλά ν' άπατήθηκα, Ρέφερντ, σ' αυτό όμως δέν άπατώμαι, άποκρίθηκε μιά φωνή που ο Πρέντις δέν μπόρεσε να γινώρη.

Μισάνοιξε άθόρυβα την πόρτα και είδε τον δικηγόρο να στέκεται στη μέση του δωματίου και να μιλά σε κάποιον που δέν φαινόταν από κεί. Πιο πέρα ο Άγκινάλντο ήταν ξαπλωμένος σ' ένα ντιβάνι και στα πόδια του καναπέ καθόνταν ο Ντίκ Σίμμονς.

—Όλ' αυτά εινε παραμύθια, είπε ο Άγκινάλντο άνοιγοντας τά μάτια. Έγώ ήμουν πάντοτε εν τάξει μ' εκείνους για λογαριασμό των όποιων εργαζόμουν.

Ο Πρέντις άνοιξε περισσότερο τις πόρτες και είδε ότι ο άνθρωπος στον όποιον μιλούσαν ήταν ο Πέτι Χάσλετ. Σήκωσε την ασφάλεια του όπλου του, μπήκε στο δωμάτιο και διέταξε:

—Καθήστε ήσυχα όλοι! Μη κουνηθί κανείς.

Και γυρίζοντας στον Χάσλετ προσέθεσε:

—Κι' εγώ σε πίστεψα, παληόσκυλο, πως δέν σκότωσες το κορίτσι!

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ο Ρέφερντ.

—Συλλάβάμε τον Νίκυ κι' αυτός μάς τά ειπε όλα!

Ένώ κύτταζε τον Ρέφερντ παρακολουθούσε συγχρόνως με την άκοη του ματιού του τον Άγκινάλντο, που κινήθηκε για να σηκωθί.

—Τόλμησε να κινηθίσει το φώναξε. Το δωμάτιο ήταν αρκετά μακρύ και ή πόρτα άπ' όπου είχε μπη ή άσττυνομικός ήταν στο μέσον μιάς πλευρας.

Ο Άγκινάλντο και ο Σίμμονς ήταν στην απέναντι γωνιά του δωματίου ήσαν ο Ρέφερντ με τον Χάσλετ στην άριστερή γωνιά, σχηματίζοντας έτσι ένα τρίγωνο στην κορυφή του όποιου βρισκόμακρύνθηκε άπ' τον σύντροφό του και έτσι το τρίγωνο έγινε τετράγωνο.

—Γύρισε στην πρώτη σου θέση, τον διέταξε ο Ντάλ κι' έστρεψε προς τά εκεί το όπλο του.

Μά την ίδια στιγμή άντελήφθη μιά κίνηση προς το μέρος του Ρέφερντ. Στράφηκε και είδε ότι κάτι ζητούσε στην τσέπη του. Έστρεψε έναντιόν του σε και έδειξε άδεια τά χέρια του. Έν Σίμμονς προχωρούσε προς το μέρος του. Στράφηκε, μά ο κακούργος έτον άρπαξε γερά άπ' το γόνατο και πάνω άπ' τον άλλον και μολονότι τώρβωσε, γιατί τον κρατούσε γερά. Στη θέση που βρισκόταν αντίκρυζε τον σλετ βρισκόνταν πίσω του. Ο Χάπαίκτης, που ως τότε έμενε ξαπλωμένος, άνακάθησε και έπεχείρησε να είχε γαντζωθί στα ρούχα κι' ενώ ο Άγκινάλντο προσπαθούσε να το ξεμπλέξη, ο Πρέντις που, εύτυχως, κρατούσε άκόμα το πιστόλι του, πυροβόλησε. Μά ο Σίμμονς τον τράβηξε δυνατά την ώρα εκείνη και ή σφαίρα άστόχησε.

Ο Άγκινάλντο με πολλές προσπάθειες κατώρβωσε να έλευθερώση το όπλο του μά τη στιγμή άκριβώς που το διηύθυνε κατά του Πρέντις, εκείνος (Τό τέλος εις την σελίδα 69).

—“Αν όμως έπαθε τίποτε η μηχανή σας, να σάς την διορθώσω ! προθυμολογήθηκε ο Φράνκ.

Και οι κοπέλλες μόνο που δεν τον φίλησαν από την χαρά τους, όταν σε δυο λεπτά είδαν το αυτοκίνητό τους επιδιορθωμένο.

—Τι ευγενικός πού είνε ! είπε η ξανθιά στην άλλη.

—Και πόσο όμορφος ! ψιθύρισε η φίλη της στην ίδια γλώσσα.

Ο Φράνκ, που ήξερε αγγλικά, κοκκίνισε ως τ' αυτιά...

—Σας ευχαριστούμε πολύ, κύριε... είστε η καστανή. Έσείς πού πάτε ;

—Κατά το Σωτέν κι' εγώ !

—Τότε έλατε μαζί μας, εκτός αν δεν θέλετε να διακόψετε την πεζοπορία σας !

Ο νέος χαμογέλασε. Το ευγενικό του παρουσιαστικό ξεγελούσε πολλούς και στους δρόμους τον έπαιρναν για πλουσιόπαιδο που έκανε πεζοπορία για γούστο...

—Ευχαρίστως, δέχομαι ! έκανε ο νέος. Και φυσικά αναλαμβάνω το βολάν !

Τούτο έδωσαν μ' όλη τους την καρδιά.

Μιά καλή μάρκα αυτοκινήτου κι' ένα δυστυχισμένο κορίτσι...

ΣΤΟ δρόμο ο Φράνκ έμαθε πως οι δυο νέες πήγαιναν στα σπίτια τους για τις διακοπές του Πάσχα. Ήταν κι' οι δυο μαθήτριες στο παρθεναγωγείο του δόκτορος Μιλ. Το αυτοκίνητο ήταν της καστανής. Αυτή πήγαινε στο Σωτέν, κι' η άλλη θα κατέβαινε στο Ρουέν.

Πλησίαζε μεσημέρι. Ο Φράνκ σταμάτησε το αυτοκίνητο μπροστά σ' ένα ξεχωριστό ξενοδοχείο.

—Τι θα λέγατε να ταμπουράσουμε καί ;

—Πολύ ευχαρίστως !

Κάθησαν μπροστά σ' ένα καλό, απλό γεύμα με καλό κρασί του τόπου και σταγόνιο ψωμί.

Έφαγαν με την όρεξη και το κέφι της νεότητος. Αυτό το κοινό συμπόσιο τους έκανε ακόμη πιο φίλους.

Όταν ήλθε η ώρα να πληρώσουν, ο Φράνκ έβγαλε το εκατοστάριο του.

—Σας παρακαλώ ! έκανε η καστανή. Σας παρακαλώ ! Αφήστε με έμένα !

—Στη Γαλλία, δεσποινίς, αφήνουν στους καθαλιέρους αυτές τις μικροφροντίδες !

—Μά και γώ Γαλλίς είμαι !

—Ένας λόγος περισσότερος, συνέχισε ο Φράνκ και πλήρωσε σαν γάμος.

Ύστερα από μια στιγμή που η καστανή σηκώθηκε, η ξανθιά κύτταξε τον νέο και γέλασε.

—Τι είνε δεσποινίς ; Γιατί γελάτε; ρώτησε καλόκαρδα ο Φράνκ.

—Μου φάνηκε άστείο πού πληρώσατε για την Βάννα !

—Και γιατί σάς φαίνεται άστείο ;

—Να πληρώνη κανείς ένα γεύμα στην μοναχοκόρη του Ντυπρέ !

—Τού Ντυπρέ των αυτοκινήτων ;

—Ολόκληρη !

—Καλή μάρκα ! έκανε ο Φράνκ.

Τ' αυτοκίνητα Ντυπρέ, υπερπολυτελείας, αεροδυναμικά, τάξεως θαμνάσια αυτός. Κι' αυτή λοιπόν η νέα ήταν η κόρη του θαυμάσιου Ντυπρέ, του πιο πλούσιου Γάλλου ! Μά στον Φράνκ αυτό δεν έκανε καμιά εντύπωση. Τα χρήματα δεν τον ενδιέφεραν ποτέ.

Η ξανθιά τον κύτταξε μ' έκπληξη. Ήταν από τους λίγους που δειχναν απόλυτη αδιαφορία για το τί ήταν η Βάννα κι' ηκούοντο να θαυμάσουν την μάρκα των αυτοκινήτων της.

Δεν κάθισαν πάλι στο ξενοδοχείο. Σηκώθηκαν ενωρίς τ' απόγευμα, και σε μισή ώρα ήταν στο Ρουέν, όπου θα κατέβαινε η Μαίρη...

Μόλις ύστερ' από τ' αποχαιρετιστήρια φιλήματα, οι δυο νέοι βρέθηκαν μόνοι τους σ' αυτοκίνητο, ένοιωσαν ξαφνικά στενωχώρα, μ' και ανακουφισι μαζί. Έντ' έδειχναν πως περιμεναν κάτι να μείνουν μόνοι, μόλις έμειναν, αυτή η θαυμασία μοναξιά, λες και τους συνέτριψε με το άπλοτο που έφερνε μαζί της. Η κοπέλλα ήταν πιο άγρυπνη από τον νέο.

Πλούσια κληρονόμος, μοναχοκόρη του Ντυπρέ, από πολύ μ...

Και με πηγαίνεφερναν από την Γαλλία, στην Αίγυπτο, στη Σκωτία, στις Ινδίες με τ' τραίνα και εσπέρια χωρίς να καταλάβουν το γιατί.

κη είχε να παλαίψη έναντιον πλήθους αίσχρων εκβιαστών και προικωθηρών, που την πολιορκούσαν από ανέκαθεν, πράγμα που την έκανε να νοιώθη ένα ένστικτο φόβο για τους άνδρες, λες και τα τόσα λεπτά που είχε, διέφθειραν θαθεία, τελειωτικά, καθ' έναν που την πλησίαζε. Πίσω από την ίδια, δεν έβλεπαν παρά την γιγαντιαία σιλουέτα του Ντυπρέ. Του πολιτευομένου με την τεραστία δύναμη του πολυκατομυριούχου βιομηχάνου. Μά μήπως και στο ίδιο το σπίτι της ήταν ευτυχισμένη; Η μητέρα της, από μια άριστοκρατική, πολύ αυστηρή οικογένεια, παντρεύτηκε τον πατέρα της από ανάγκη, γιατί η καταγωγή του Ντυπρέ της ήταν κάτι παραπάνω από ταπεινή. Ποτέ της δεν κατάφερε ν' αγαπήσει τον άντρα της. Μά ούτε και την κόρη της αγάπησε, έτσι γιατί έμοιαζε πολύ τον πατέρα της.

Ω! Η ζωή στο μέγαρο των Ντυπρέ δεν ήταν καθόλου ευχάριστη για την Βάννα ! Σαν τον βασιλιά Μήδα που, ό,τι άγγιζε γινόταν χρυσάφι, το χρυσάφι σπύτι της έκανε ένα χρυσό παραβάν για τον κόσμο, που πίσω απ' αυτό, τα λυπημένα νεύατά της μικρούλας αναπτύσσονταν χωρίς στοργή και χωρίς αγάπη...

Ο Φράνκ ώστόσο ένοιωθε δίπλα της μια θαυμασία ξεγνοιασιά... Ήταν τόσο μακριά απ' όλα αυτά !

Καθώς την κατάλαβε λιγάκι στενωχωρημένη, γύρισε και της χαμογέλασε... Έτσι χαμογελούσε μ'όλο στο δάση του, όταν έδενε την πληγή μιας πληγωμένης αντιλόπης, ή όταν κρατούσε στις χούφτες του ένα σκίουρο που η καρδούλα του χτυπούσε γρήγορα - γρήγορα...

Και στο άδω του αυτό χαμόγελο η κοπέλλα ένοιωσε μ'α γλυκιά θαλπωρή στην καρδιά, λες και ήταν η ίδια μια αντίλοπη που την κινήγησαν, και που την χάιδευαν τώρα χέρια γεμάτα στοργή.

—Πώς σάς λένε ; ρώτησε απλά.

—Φράνκ Ρόιζ. Και σάς Βάννα Ντυπρέ...

—Α! τ' έχετε ;

—Μου το είπε η δεσποινίς Μαίρη. Πρώτης τάξεως αυτοκίνητα τα Ντυπρέ !

Το είπε τόσο παιδιαστικά, με τόση αφέλεια, που της φάνηκε σαν να την ήξερε χρόνια.

—Οα σάς λέω Φράνκ, και θα με λέτε Βάννα ! του είπε...

... Διάβαιναν ένα κάμπο από άνθισμένες μυλιές. Τα όμορφα λουλούδια αρωματίζαν τον ανέξιατικο αέρα με κάτι αφάνταστο λεπτό και αϊθέριο.

Ηθελε να της πη κάτι, τρυφερό και καλό...

—Χαίρεσαι πού θα π'ας σπύτι σου και θα ξαναβείς τον πατέρα και την μητέρα σου ;

—Όχι ! Καθόλου !

Τον κύτταξε και η ίδια μ' έκπληξη γι' αυτό που είχε πει για-τί, φυσικά, δεν μπορούσε να του εξηγήσει πως σκαίνονταν την αμόσφαιρα εκείνη του σπιτιού της, όπου η μητέρα της κρατούσε μια πόζα γεμάτη μίσος έναντιον του ανθρώπου που περιφρονούσε, και όπου ο πατέρας της, ο μεγάλος Ντυπρέ, υπέφερε, γιατί λάτρευε την γυναίκα του, σαν κολασμένους.

Όχι ! Δεν της άρεσαν οι μέρες που περνούσαν οι τρεις τους χωρίς να ξέρουν τί να πουν. Άλλως τε αυτό συνέβαινε από ανέκαθεν. Η Βάννα μεγάλωσε με γκουβερνάντες με ξένους... Ήταν η κόρη του Ντυπρέ ! Τίποτ' άλλο...

Η κατάπληξη όμως του Φράνκ, στην απότομη, σχεδόν εκείνη αντίληψή της, ήταν τόσο μεγάλη, που έκοψε με μιας την ταχύτητα του αυτοκινήτου...

—Γιατί, κοριτσάκι, δεν είσαι ευτυχισμένη σπύτι σου ;

Δεν απάντησε. Μά ο τόνος του την έκανε απόλυτα ευτυχισμένη. Ποτέ, ποτέ στην μικρή ζωή, της χρυσουβουτηγμένης κό-υλας που ήταν, δεν βρέθηκε κάποιος να την δνομάση «κοριτσάκι» με τόση απλότητα και τόση ανιδιοτέλεια.

—Αν και ήταν τόσο νέε, ακόμα, στο βάθος ήταν σωστή γυναίκα και διαψύσε για ό,τι ανθρώπινο μπορούσε να συναντήσει στη ζωή της. Και σ' αυτό το όρατο ξανάθ' αγόρι, αυτό άκριβως την τραβούσε : το ανθρώπινο που της πρόσφερε, που της το έδινε μ' όλη την απλότητα της πρωτόγονης φύσης του...

«Είναι ένας αληθινός άνδρας, ένα τρυφερό και θερμό αγόρι...»

ΣΟ για τον Φράνκ, αυτός εξακολουθούσε να την νοιώθη σαν ένα λεπτό πληγωμένο αγέριμ και από ένα ένστικτο την μεταχειριζόταν όπως και κείνα στα δάση του Καναδά. Ωστόσο ένοιωθε και κάτι που τον τάρωσε, που τουδινε

μια λαφριά, ήδονική ζάλη. Μά αυτός δεν ήταν από τους ανθρώπους που θα μπορούσαν ν' αναλύσουν τα αισθήματά τους. Μπορεί βέβαια αυτό που ένοιωθε ναταν από τα καστανά μεγάλα μάτια της κοπέλλας, τα τόσο γλυκά, τόσο γυναικεία... Ή την μεταξένια παρουσία της, μια παρουσία παρηγορη, γλυκιά, που έδινε μια θαθεία γαλήνη... Μπορεί ακόμα ναταν από τα είκοσί του χρόνια που έσκυβαν τρυφερά, πάνω στα δεκαεπτά της κοπέλλας, σαν να θέλανε να ψιθυρίσουν — ω, μακρυνή ακόμη κι' αδέσβαιη — την αϊώνια έπωδο της άπλης αγάπης... Μπορεί όμως ναταν κι' από το άρωμα που σκόρπιζαν οι γύρω άνθισμένες άμυγδαλιές.

—Έχεις πατέρα και μητέρα, Βάννα, ψιθύρισε, μά εγώ είμαι μόνος εδώ. Π'ας σπύτι σου για να γιορτάσεις το Πάσχα, κι' εγώ σχεδόν ξέχασα πως πλησιάζει Πάσχα. Έπειτα, αλήθεια, είσαι κόρη του Ντυπρέ, μά εγώ λέγομαι Φράνκ Ριθιέρ και τίποτε άλλο, και η δουλειά μου είναι μηχανικός στα αυτοκίνητα.

—Και γιατί τα λες αυτά, σ' αυτόν τον τόνο ;

—Γιά να σου πώ πόσο δύσκολο θ'αναι νάμαστε φίλοι έμεις οι δύο !

—Κουτό, κουτό παιδί ! Και τί πειράζουν όλ' αυτά ;

—Μ'ας χωρίζουν πολλά πράγματα, Βάννα !

Μ' έν' απότομο κίνημα σταμάτησε τ' αυτοκίνητο. Πέρα στο βάθος, φανηκε ο γκριζός όγκος ενός τεραστίου πύργου, που φαινόταν σχεδόν σαν φρούριο...

—Το σπίτι μας ! έκανε η Βάννα.

Ο Φράνκ σφύριξε από θαυμασμό.

—Αυτό μέσα κατοικείς ;

—Ω! Δυο μήνες τον χρόνο !

—Κι' έπειτα ; Έχετε κι' άλλα σπίτια ;

—Ένα μέγαρο στο Λονδίνο, κι' ένα στη Ρώμη... Α! ναι ! Και στο Παρίσι ! Μια έκαυλη στην Κιανή Άκτι, μια στην Αίγυπτο, μια στην Ταϊτή. Ακόμα...

—Μήν π'ες κι' άλλα !... Μου φαίνεται σαν να πέσανε άπ'αυτο μου όλ' αυτά τα μέγαρα, και να με κάνανε λυώμα με το βάρος τους ! Κι' εγώ Βάννα πού δεν έχω παρά αυτό το πακέτο που βλέπεις, και είκοσιτρία φράγκα !

Μιλούσε με πραγματική απελπισία... Η νέα τον κύτταξε ό-πως δεν κύτταξε κανέναν ως τα τότε. Είχε μια τρελλή διάθε-σι να θυβίση τα χέρια της στα χρυσά σκουρόμαλλα του, το μόνο χρυσάφι που πόθησε και που δεν ήταν δικό της... Δεν τόκαμε ώστόσο γιατί ένοιωθε πως δεν ήταν σωστό ίσως και γιατί την ίδια στιγμή ο Φράνκ πήδηξε από τ' άμαξι.

—Είμαι καλύτερα να σ' αφήσω εδώ, της είπε.

Στην σκέψη πως θάχανε για πάντα το όμορφο αυτό αγόρι την έπιασε άπελπισία.

—Μά Φράνκ, δεν θα σε ξαναδώ ;

—Μου φαίνεται πως καλύτερα όχι, Βάννα. Τι σχέσι μπορεί ν'αχ' ένας φτωχός εργάτης σαν και μένα με την κόρη του Ντυ-πρέ ; Να ντρέπεται δηλαδή για μένα σε λίγο καιρό ;

Η νέα πήδηξε κι' αυτή απ' τ' αυτοκίνητο και χτύπησε με πείσμα το πόδι της χάρμα.

—Τό βλέπει κανείς πως δεν σ' ενδιαφέρει η φίλιά μου ! Με την πρώτη πρόφασι, με πετάς.

—Δεν σε πετάω Βάννα, γιατί δεν έχω άλλον στον κόσμο ε-γώ. Δεν έχω τίποτε. Πρέπει όμως να σκεφθώ ό,τι δεν σκέ-πτεσαι εσύ. Είμαι άντρας. Και είμαι και μεγάλος...

«Ναι, είναι άντρας, σκέφτηκε η Βάννα, ένας αληθινός, τί-μιος άνδρας. Ένα αγόρι θερμό και τρυφερό, που όμα είναι κοντά σου διώχνει όλες τις κακές σκέψεις, όλες τις αγωνίες...»

Και πού κοκέτα τώρα πού πονηρή απ' αυτόν, αά γυναίκα που ήταν, πλη-σίασε χαδιάρικα, κι' ακούμπησε το χεράκι της στο γυμνό του ήλιοκα-μένο μπράτσο.

—Φράνκ, κύτταξέ με στα μάτια !

ψιθύρισε.

Ο νέος χλώμιασε... Μά την κύτ-ταξε.

—Αληθινά δεν θέλεις νάμαστε φί-λοι ;

—Θέλω !

—Μά τότε... Γιατί ;...

—Έσκυψε το κεφάλι του... Δεν καταλάβαινε πως έγινε αυτό... Πώς έγινε αυτή η πληγωμένη αντιλόπη με τα θαθεία, όγχα μάτια, να τον κ'άνη ό,τι θέλει, έτσι πού να νοιώθη αυτός μια παράξενη γλυκιά ταραχή για την ήττα του. Οι γυναίκες ήταν για τον Φράνκ ένα κεφάλαιο έντελώς άγνωστό του...

—Θά κάνω ό,τι θέλεις ! ψιθύρισε. Κι' άμέσως μόνος του άπόρησε, για-τί το είχε αυτό.

Η νύχτα έπεφτε. Μια δροσερή νύ-

χτα όπου τ' αστέρια άνοιγαν και άνθιζαν σαν γλυκά λουλούδια...

Η Βάννα δεν είχε τραβήξει το χέρι της από το μπράτσο του...

—Αφού είμαστε φίλοι, τελειωτικά, τότε ;...

—Τότε τί ;

Τα μάτια της ήταν δυο θάραθρα σκιάς...

—Δεν θά... με φιλήσεις ;

Κοκκίνισε λαφριά, και ένοιωσε εύγνωμοσύνη πού η νύχτα τον τύλιγε κι' έκουβε την ταραχή του.

—Έσκυψε, και άδελφικά ακούμπησε τα θερμά, έφηδικά του χείλη στο μάγουλό της. Έπειτα απότομα χώρισαν κι' οι δύο.

... Κάτι είχε γέννηθη ανάμεσά τους, άγνό και λευκό... Πιό άγνό από το φεγγαρόφωτο, πιό λευκό από τα αστρολούλουδα που τρεμόφεγγαν δειλά, πιό άγνό από το διάφανο Άπριλιάτι-κο βράδυ...

—Βάννα, αν με χρειαστής να ξέρεις πως θάμαι στην διάθεσί σου.

Τα χέρια τους ένώθηκαν πάλι δειλά. Κάτι άγνωστο και ά-πέραντο τρυκίμισε την καρδιά του νέου. Αυτός, ο φτωχός ερ-γάτης, πού δεν είχε σπύτι, πού δεν είχε σχεδόν πατρίδα, έ-νοιωθε τώρα μια τέτοια δύναμη μέσα τους, σαν να μπορούσε να προστάτευε την κληρονομία του Ντυπρέ από κάθε κακό...

Μά μήπως εκείνη την στιγμή ήταν η Βάννα, η δεσποινίς Ντυπρέ, πού κάθε της κίνηση την σημείωναν οι έφημερίδες και τα περιοδικά και των δύο κόσμων ;

Ήταν ένα άλλο κοριτσάκι πού στη νέα καρδιά της άρχισε να χαράζεται η μορφή ενός ξανθόμαλλου κεφαλιού με γαλανά κι' άπίστευτα τρυφερά μάτια... Ναι... Δεν ήταν τίποτε άλλο πα-ρά δυο ανθρώπινα παιδιά, δυο όμορφα παιδιά χαμένα στο πέλα-γος των σκοταδιών και της ευτυχίας τους... Μ' όλο πού ήταν ολομόναχοι εκεί πέρα μιλούσαν χαμηλόφωνα, κυριευμένοι από αυτό το αίσθημα πού κάνει τους έραστές να συνεννοούνται σαν να είναι συνωμότες...

—Θά μείνης πολύ στον πύργο; ρώτησε ο Φράνκ πνιχτά.

—Γιατί ρωτάς ;

—Γιατί τώρα μου φαίνεται πως αν δεν σε δω γρήγορα δεν θα μπορέσω να ξήσω !

Χαμογέλασε για τον τόσο γρήγορο θρίαμβό της.

—Έξη μέρες ακριβώς... Έπειτα θά ξαναγυρίσω στο παρ-θεναγωγείο.

—Λοιπόν εγώ θά προσπαθήσω να πιάσω εκεί δουλειά. Άπό τον μεγάλο δρόμο περνάνε πολλά αυτοκίνητα.

—Όποτε θά ξαναδωθούμε Φράνκ !

—Και βέβαια ! κοριτσάκι μου...

Σχεδόν άσυναίσθητα την τραβήξε και πάλι στην άγκαλιά του. Ήμέρα δεν θά τολμούσε ποτέ... Μά το σκοτάδι ήταν τόσο πυ-κνό.

Ένοιωσε την καρδιά της να πάλλη δυνατά και γρήγορα, ά-παράλλακτα σαν την καρδιά μιας κυνηγημένης λαφίνας, εκεί, στα μακρινά του δάση...

—Κοριτσάκι μου ! ψιθύρισε και πάλι με άμετρη συγκίνηση. Μόνη της πρόσφερε τα χείλη της, κι' αυτός πλησίασε τα δι-κά του...

... Με μιάς τ' αστέρια έγιναν πιό φωτεινά μέσ' στο άση-μένιο τους φεγγαρόβλημα, και η νύχτα έγινε πιό πυκνή για να τους άγκαλιάση.

—Φράνκ... Σ' αγαπώ, ψιθύρισε πρώτη η κοπέλλα.

—Κι' εγώ σε λατρεύω...

Ήταν τόσο δύσκολο να χωρισουν ! Τα χέρια τους δεν έλεγαν να λύσουν το σφιχτό τους. Στα τελευταία η Βάννα έβριξε μια ματιά στο ρολόγκι της και σφύριξε:

—Πρέπει να του δίνω, αν δεν θέλω να τρελλαθουν σπύτι μου από άνησυχία. Ο πατέρας θάχ'η τηλε-φώνήσει παντού. Θά με φαντάζονται άσφαλώς άναίσθητη σε κανένα χαν-τάκι, με την όχτακύλινδρη κόουσα για σκέπασμα ! Άντίο !

Τον φίλησε πεταχτά, και πήδησε στ' άμάξι. Την ίδια στιγμή, το μεγαθήριο βόγγησε ελαφρά στην άρχη, κι' έπειτα άθόρυβα γλίστρησε στο δρόμο και χάθηκε στο σκοτάδι...

Σαν έμεινε μόνος ο Φράνκ, ανέπνευ-σε θαθεία, κι' έπειτα κάθισε κατάχα-μα. Έτρεπε να σκεφθ'η, να καταλάβη αυτήν την άπέραντη ευτυχία πού ένοι-ωσε τόσο τέλεια, τόσο δυνατή, άπέ-ραντη.

Μά δεν μπορούσε να συγκεντρώση τις σκέψεις του πού δούζαν σαν έντο-μα μεθυσμένα από ήλιο ένα καυτό άπο-μειήμερο.

Και ξαφνικά, έγειρε και φίλησε το χόμα — λες κι' ήθελε μ' αυτό να δει-ξη όλη του την εύγνωμοσύνη στην πλά-σι ολόκληρη...

Η Βάννα και ο Φράνκ έσπλωσαν στα χορτα-ράκια και μιλούσαν για το σπίτι της.

«Ο δήμαρχος έσκυψε πάνω στὸν Φράνκ σὰν νὰθελε ν' ἀκού-
σῃ τί ἔλεγε. Γιατί ἔβλεπε τὰ χεῖλη του νὰ κινούνται, μὰ δὲν
ἄκουε κανένα ἤχο.

—Τί εἶναι παιδί μου, θέλεις τίποτε ;

Μὲ δυσκολία ὁ νέος ψιθύρισε, τόσο σιγὰ, ποὺ τὰ λόγια του
μόλις ἀκούονταν :

—Μά... σὰς εἶπα...

—Τί μοῦ εἶπες ;

—Πῶς... πῶς... ἄρ... ἄρχι... σσ...

«Ο δήμαρχος κούνησε τὸ κεφάλι... Δὲν εἶχε ἀκούσει τίποτε,
μὰ καὶ ὁ νέος δὲν εἶπε τίποτε. Ἐνῶς ὁξὺς πόνος ἔκανε τὸ παι-
δί νὰ χλωμιάσῃ πρὸ πολλοῦ, μὲ μιὰ σύσπαισι ὁδύνης στὸ πρόσωπο.
Γονατιστὸς ὁ δήμαρχος κοντὰ του πήρε τὰ χέρια του στὰ δικὰ
του.

Σ' αὐτὸ τὸ νεανικὸ πρόσωπο ἔβλεπε κάτι, ἀλλὰ δὲν καταλά-
βαινε καλὰ τί ἔβλεπε... καὶ τί τοῦ φάνηκε πῶς τοῦ θύμιζε αὐ-
τὸ τὸ κάτι. Ἀπὸ μακριὰ ἀκούστηκε ἡ σειρήνα τοῦ αὐτοκινή-
του πρώτων βοηθειῶν.

«Ὡς τόσο ὁ Φράνκ ἔνοιωσε πῶς δὲν τᾶχε πῆ ὅλα. Ἦταν
ἀκόμη πολλὰ ποὺ δὲν εἶχε ἐντελῶς ξεκαθαρίσει. Καὶ δὲν ἤθελε
ὁ Φράνκ, νὰ μείνῃ μὲ ἀμφιβολίες αὐτὸς ὁ συμπαθητικὸς ἄν-
θρωπος ποὺ ἔγερνε ἐπάνω του μὲ τόση καλωσύνη... Τὴν ἴδια
στιγμὴ ἔνα σωρὸ ἀσπροντυμένοι ἄνθρωποι τὸν πλησίασαν, καὶ
προσπαθοῦσαν νὰ τὸν τοποθετήσουν σ' ἕνα φορεῖο.

Τώρα, λοιπὸν, δὲν θὰ περφοῦναι νὰ τὰ πῇ! Κι' ἂν εἶχαν
σκεπτοῖ οἱ ἀσπροντυμένοι αὐτοὶ νὰ τὸν βάλουν στ' αὐτοκίνητο,
ἔπρεπε ὁ καλὸς ἄνθρωπος ποῦταν σιμὰ του νᾶλθῃ κι' αὐτὸς
μαζὶ του. Ἐνοιωσε δὲ ὅτι δὲν θὰ ζούσε, κι' ἤθελε νὰ τὰ πῇ
ὅλα πρῖν...

Γι' αὐτὸ ἔσφιξε κάπως τὸ χέρι του
πάνω στὸ χέρι τοῦ δημάρχου.

—Μὲ θέλει! εἶπε ὁ καλόκαρδος ἄν-
θρωπος.

—Τότε ἔλατε καὶ σεῖς μαζί! Ἀπάν-
τησε ὁ γιατρός.

—Βέβαια! Ἀφοῦ μὲ θέλει, δὲν
μπορῶ νὰ τὸν ἀφήσω...

Μόλις τοπθῆσαν τὸ παιδί στ' αὐ-
τοκίνητο, ὁ δήμαρχος φώναξε :

—Κυττάξτε! χαμογελάει!

Ἀδύνατα, τρεμουλιαστά, κουνήθη-
καν καὶ πάλι τὰ χεῖλη τοῦ Φράνκ.

—Γιὰ... νὰ καταλάβετε... πῶς...
ἄρχισε...

—Μὰ αὐτὸς μιλάει! Κάτι θέλει νὰ
πῇ! φώναξε ὁ δήμαρχος. Σταματήστε
τὴν μηχανή γιατί μ' αὐτὸ τὸν θόρυ-
βο δὲν ἀκούω τίποτε!

—Μὴν δίνετε σημασία, κύριε, εἶπε
ὁ νοσοκόμος ποὺ ἦταν μέσα... Ἐτοί-
μοι προσπαθοῦν ὅλοι τους νὰ μιλήσουν.

Αὐτὰ ὅμως ποὺ λένε δὲν ἔχουν σημα-
σία.

—Πῶς δὲν ἔχουν σημασία! φάνη-
κε στὸν Φράνκ πῶς ἀπαντοῦσε δυνατὰ
καὶ καθαρά, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὴν Βάννα σὰς λέω!

Μὰ πάλι δὲν ἀκούστηκε τίποτε, ἐνῶ ὁ Φράνκ ἐξακολουθοῦσε
νὰ μιλάει, νὰ κουνᾷ τὰ χεῖλη του γιὰ νὰ τελειώσῃ τὴν κου-
βέντα του...

Ὁ μοντέρνο παρ- βενωγωγεῖο

Ε ΠΙΑΣΕ δουλειὰ στὸ συνεργεῖο ἐπιδιορθώσεως αὐτοκι-
νήτων τῆς περιοχῆς, ὅπου καὶ πραγματικὰ ἂν καὶ τὸ
μέρος ἦταν σχεδὸν ἔρημο — ἕνα μικρὸ χωριὸ, μερικὸ
πύργο ἀπὸ τοὺς παληοὺς εὐπατρίδες τοῦ τόπου, τὸ παρβενω-
γωγεῖο κι' ἔπειτα τὰ δάση — εἶχε μεγάλη κίνησι. Τ' αὐτοκίνη-
τα περνοῦσαν συνεχῶς στὸ δημόσιο δρόμο, καὶ πολλὰ εἶχαν
ἀνάγκη ἀπὸ ἐπιδιορθώσεις.

Μὰ ἦταν κι' ἐνθουσιασμένος καὶ γιὰ κάτι ἄλλο : τὰ Νορ-
μανδικὰ μεγάλὰ δάση, τοῦ θύμιζαν τὸν Καναδὰ, τὴν ἄγρια πα-
ρεῖδα του μὲ τ' ἀπέραντα δάση καὶ τὰ πλατεῖα ποτάμια... Δὲν
καθόταν στὸ χωριὸ, φυσικὰ. Ἐστῆσε μιὰ καλύβα στὸ δάσος,
καὶ κάθε μέρα μόλις τελείωνε τὴν δουλειά του, πῆγαινε ἐκεῖ.

Τὸ Πάσχα πέρασε, καθὼς καὶ ἡ ἄλλη ἐβδομάδα, κι' ἀκόμη
δὲν ἔμαθε τίποτα γιὰ τὴν Βάννα. Συχνὰ τριγύριζε ἔξω ἀπὸ τὸ
παρβενωγωγεῖο, ἢ πῆγαινε γιὰ νὰ φτιάξῃ κανένα αὐτοκίνητο.
Τὰ κορίτσια τὸν κύτταζαν προσεκτικὰ γιατί ἡ λεπτοκαμωμένη
ὄμορφιά του, τὸν ἔκανε νὰ φαίνεται σὰν πρῆγνιπόπουλο ποὺ
φύρεσε, ἔτσι γιὰ γούστο, τὴν φόρμα τοῦ ἐργάτη...

Τὸ παρβενωγωγεῖο φυσικὰ, μοντέρνο καὶ συγχρονισμένο, δὲν
θύμιζε διόλου τὰ παλιὰ μοναστήρια. Αὐτοὶ ποὺ τὸ διηθύναν
ἤξεραν καλὰ, πῶς τὰ κορίτσια τους, προωρίζονταν νὰ ξεκοκκα-

λίσουν μὲ τὰ γερά δόντια τους τεράστιες περιουσίες, γι' αὐτοὺς
εὗρισκαν πῶς δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ τοὺς ἐμπνεύσουν τὸ μίσος
τῶν ἐγκοσμίων, καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν λιτότητα. Πάλι καλὰ
ἂν κατάφεραν νὰ τὶς μάθουν μερικὰ ἀπαραιτήτα πράγματα, νὰ
τὶς τελειοποιήσουν στὶς ξένες γλώσσες, νὰ τὶς ἐμποδίσουν νὰ
μιλοῦν σὰν μόρτες, καὶ νὰ προσέχουν νὰ μὴ δημιουργοῦν μὲν-
δαλα.

Τὸ κᾶνισμα ἀπαγορευόταν ἀστυερῶς. Ὡστόσο ὁλόκληρο τὸ
ἴδρυμα μύριζε κᾶνὸ, σὰν θάλαμος οὐσσάρων. Στὰ δωμάτια
ποὺ εἶχαν κρεμάσει σεμνὲς εἰκόνες, τὰ κορίτσια κόλλησαν στὸ
πίσω μέρος τους ἡθοποιοὺς τοῦ κινηματογράφου, καὶ οἱ σε-
μνὲς εἰκόνες στόλιζαν τοὺς τοίχους μόνο τὴν ἡμέρα τῆς ἐπι-
θεωρήσεως.

Ἡ κάθε μιὰ εἶχε κάπου ἀφημένο, σ' ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώ-
πης ἢ στὴν Ἀμερική, κάποιον φλέρτ. Οἱ φωτογραφίες του ἦ-
ταν σ' ὅλα τὰ σχολικὰ βιβλία, καὶ δὲν ἦταν παράξενο διορθώ-
νοντας κάποιον τετραβῖο ὁ καθηγητὴς, ἀντὶ γιὰ γρατὰ νὰ βρῇ
μπροστὰ του τὸ προφίλ ἐνδὲς ὑποψηφίου Ραμὸν Νοβάρου...

Ὁ Φράνκ ὅμως δὲν κύτταζε καμμιὰ. Περίμενε τὴν Βάννα.
Μιὰ μέρα καθὼς ἔπινε τὸν καφέ καὶ ἔτριβε μιὰ τυχαία ματιὰ
στὴ διπλανή του ἐφημερίδα, παρ' ὀλίγο νὰ μπῆξῃ μιὰ φωνή.
Εἶδε πάνω σ' αὐτὴν τὴν φωτογραφία τῆς Βάννας. Μιάς Βάν-
νας ἐπίσημης, μακρυνῆς, ἀριστοκρατικῆς. Ἀρπᾶξε τὴν ἐφημε-
ρίδα καὶ διάβασε :

«Ἡ δεσποινὶς Ντυπρέ, κόρη τοῦ γνωστοῦ πολιτευτοῦ καὶ
διομηγένοῦ αὐτοκινήτων Ντυπρέ, ἐπιστρέφει εἰς τὸ κολλέγι-
ον, κατοικίῃ τῆς ἀσθενείας τῆς μητρὸς τῆς, κυρίας Τερέζας
Ντυπρέ, τὸ γένος ντὲ Ραγιάρο.

«Ὡστε γι' αὐτὸ εἶχε ἀργήσει ἡ Βάν-
να! Τὴν εἶχε ἀργοπορήσει ἡ ἀρρώ-
στεια τῆς μητέρας τῆς. Ἡ καὶ μὲν ἡ
μικρούλα! Ποιὸς ἔξωτι τὴν δυσάρεστες
στιγμὲς θὰ εἶχε περάσει. Κι' αὐτὸς ἦ-
ταν τόσο ἄδικος, τόσο κακὸς! Θεέ
μου! Ἡ καὶ μὲν ἡ μικρούλα Βάννα! Καὶ
ἔαφνικὰ ἔνοιωσε μιὰ θερμὴ δίψα
γιὰ τὴν παρουσία τῆς, γιὰ τὰ μάτια
τῆς, γιὰ τὰ ὀλόγλυκα χεῖλη τῆς!

Ἐνα ἀπόγευμα στὴν καρδιά τοῦ δάσους

Δ ΕΝ ἄργησε ὅμως καὶ νὰ τ' ἀπο-
λάβω. Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, κα-
θὼς τὴν εἶδε στὴν πλατεῖα τοῦ
χωριοῦ νὰ πηδᾷ ἀπὸ τ' ἀμάξι τῆς γιὰ
νὰ ταχυδρομήσῃ ἕνα γράμμα, τῆς ἔκο-
ψε ὁλόχαρος τὸν δρόμο:

—Βάννα!

—Φράνκ!

Κυττάχτηκαν σὰν νὰ ἦσαν ἔτοιμοι
νὰ πέσῃ ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλ-
λου.

—Ἀργήσες τόσο νᾶλθης Βάννα!

—Ἐγώ; Νὰ ξεχάσω ἔσένα Βάννα; Μὰ ὅλο ἔσένα σκεπτό-
μουν!

—Ἦταν ὁρατὸν ἡ πλατεῖα ἦταν γεμάτη, ἀπὸ κόσμο καὶ ὁ
Φράνκ πλησίασε τ' ἀμάξι κι' ἀνοίξε τὴν μηχανή του σὰν νὰ τὸ
διώρθευε, ἐνῶ ἡ Βάννα εὗρισκε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν πλη-
σιάσῃ.

—Δὲν μὲ ἔξασες Φράνκ, ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ ;

—Ἐγώ; Νὰ ξεχάσω ἔσένα Βάννα; Μὰ ὅλο ἔσένα σκεπτό-
μουν!

—Φράνκ, πρέπει νὰ σὲ δῶ, νὰ σὲ δῶ ὅμως μόνος.

—Νᾶλθης σίτι μιν, Βάννα, εἶναι μέσ' στὴν καρδιά τοῦ δα-
σους! Μπορεῖς αὐριο ;

—Καὶ βέβαια μπορῶ!

—Λοιπὸν θὰ σὲ περιμένω στὸ σταυροδρόμι πρὸς τὸ Ρουέν.

Θ' ἀφήσωμε τ' ἀμάξι κάπου ποὺ θὰ σοῦ πῶ καὶ θὰ πάμε στὸ
δικό μου ἀνάκτορο! Μὰ πρῖν πρέπει νὰ μοῦ πῆς σὲ ποιὸν ἔ-
γραφε!

—Ζηλεύεις, Φράνκ;

—Ἐγώ; Νὰ ζηλέψω; Μὰ ἂν τύχῃ καὶ μάθαινα πῶς ἔγραφε
σὲ κάποιον... Ὡς τὸν ἔσκιζα στὰ δυὸ σὰν σαφέλλα...

Ἡ Βάννα χαμογέλασε εὐτυχισμένη. Μὰ ὁ Φράνκ δὲν ἄστει-
νόταν.

✱

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔπλυνε καλὰ τὰ χέρια του γιὰ νὰ φύγουν
ἡ μούτζουρες ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, μὰ τὰ ἔτριψε τόσο πολὺ, ποὺ
κατάφερε νὰ τὰ πληγώσῃ. Ὅταν εἶδε ἡ Βάννα ἔκανε τόση
φρασάρια, σὰν νὰ ἦταν τοῦλάχιστον τραυματίας τοῦ μεγάλου πο-
λέμου. Ἐκοψε τὸ μαντηλάκι τῆς λουρίδες-λουρίδες καὶ τοῦ
τὰ ἐπέδεσε... Ὁ Φράνκ ἔνοιωσε ἄμετρη εὐτυχία, γιατί ποτὲ
δὲν εἶχε σκεφθῇ νὰ τὸν περιποιηθῇ ἔτσι...

Ἀμα ἔφτασαν στὴν καλύβα του, ὁ Φράνκ στάθηκε ντροπια-

σμένος. Ἦταν ἕνα μεγάλο τετράγωνο δωμάτιο ἀπὸ πασσάλους
καὶ φτέρη. Οἱ πασσαλοὶ ἦταν μπηγμένοι στὸ χῶμα καὶ τὰ λε-
πτότατα κλαδιά ποῦκαναν τὰ τοιχώματα, ἦταν στερεωμένα μὲ
ζούρα. Μέσα ἦταν ἕνα πρωτόγονο κρεβάτι, ἕνα τραπέζι, μιὰ
καρέκλα, κι' ἕνα φανάρι. Ἦταν ἀκόμη καὶ μιὰ κρεμάστρα ἀπὸ
τὴν ὁποία ὅμως δὲν κρεμῶταν τίποτε. Ὁ Φράνκ φοροῦσε τὸ
καλὸ του χρωματιστὸ πουνάμισο μὲ τίς πολλὰς τσέπες.

—Μὴ μοῦ πῆς πῶς τᾶφτασες ὅλ' αὐτὰ μόνος σου! φώναξε
ἡ Βάννα μὲ θαυμασμό.

—Μὲ κοροϊδεύεις Βάννα; Ἐγὼ ποὺ ντρέπομαι τόσο νὰ σὲ
φέρω σ' αὐτὴ τὴν ἀκουδοπηλιά!

Ἐνοιώσαν καὶ οἱ δυὸ μιὰ κάποια ἐλαφρὰ ἀνεξήγητη στενο-
χώρια ποὺ δρεῖθησαν ξαφνικὰ μόνον τους μέσα στὸ δάσος... Ἐ-
κλεινε μέσα τὴν τῆς θαρῆκα καὶ τόση ἐπισιμότητα ἡ μονα-
ξιά αὐτὴ γιὰ τὰ δυὸ αὐτὰ ἄγνα παιδιά, ποὺ δὲν τόλμησαν νὰ ξανα-
φιληθοῦν ἐκεῖ μέσα.

Ἡ Βάννα κάθησε στὴν σκιά ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα, καὶ ἐνῶ
ὁ Φράνκ ἔξπλωσε μπρούμυτα πλάι τῆς, στὰ χορτάρια, ἄρχισε
νὰ τοῦ μιλάει γιὰ τὸ σίτι τῆς.

—Ἡ μαμά ἦταν πολὺ ἄερωστη... Καὶ δὲν ἤθελε κανένα κον-
τά της. Οὐτὸν τὸν μπαμπά, οὐτὲ ἔμένα. Εἶχε τοὺς συγγενεῖς τῆς
τοὺς ντὲ Ραγιάρο... Μοῦ φαίνεται πῶς τοὺς ἀγαπᾷ περισσό-
τερο ἀπὸ μᾶς. Αὐτὸ τὸ καταλαβαίνει ὁ μπαμπᾶς, καὶ φυ-
σικὰ στενοχωρεῖται. Ἦταν δύστροπος, κακόκεφος, ἀμίλητος...
Σχεδὸν δὲν μ' ἐπρόσχεζε ἔμένα... Μόνο μὲ διάταζε. «Βάννα, κάνε
τοῦτο», «Βάννα, πῆγαινε δῶ», «Βάννα τρέχα ἐκεῖ».

—Δὲν σ' ἀγαπᾷ;

—Ναί, ἀλλὰ μὲ τὸν δικό του τρόπο. Εἶνε ἕνας ἄνθρωπος σι-
δερένιος ποὺ κατήργησε τὴν δική μου θέλησι. Ἀπὸ μικρὸ παιδί

αὐτὸ γινόταν. Οἱ παιδαγωγοὶ μου λά-
βαιναν διαταγὲς ποὺ τὶς ἐτελοῦσαν
σὰν στρατιῶτες. Καὶ μὲ πηγαινοφέρε-
ναν ἀπὸ τὴν Γαλλία στὴν Αἴγυ-
πτο, ἀπὸ τὴν Σκωτία στὴν Ἰνδία χω-
ρὶς νὰ καταλαβαίνω τὸ γιατί... Κάνω
πάντα ὅ,τι θέλει! Δὲν ἔξωτις τί θαν-
μάσιος ἄνθρωπος ποὺ εἶνε ὁ μπαμπᾶς!

—Τὸν ἀγαπᾶς πολὺ, Βάννα;

—Σὰν Θεό! Ὅσο καὶ νὰ θέλω νὰ ἐ-
παναστατήσω, πάντα θὰ ὑποχωρῶ σὺν
τὸ τέλος!

—Καί... Ἄν θελήσῃ νὰ σὲ παντρέ-
ψῃ μὲ κανένα σπουδαῖο τιτλούχο;

—...Δὲν ξέρω!

—Δὲν ξέρεις, Βάννα;

—Μὴ μὲ βασανίζεις, Φράνκ... Δὲν
ξέρω!

—Μοῦ φαίνεται πῶς θάθελα νὰ τὸν
γνώριζα τὸν πατέρα σου, ἔκανε ὁ νέος
σκεπτικὸς, καὶ θάθελα ἀκόμη νὰ γνώ-
ριζες καὶ σὺ τὸν γέρο μου! Δὲν ξέ-
ρεις τί τύπος ἦταν ὁ γέρος...

—Μὰ, δὲν μοῖστες πῶς δὲν ἔχεις...

—Ναί, πέθανε, γι' αὐτὸ δὲν γίνεται
τίποτε! Ἦμουν δεκατεσσάρων χρόνων
κι' εἶμαστε στὰ δάση τοῦ Καναδά...

Ἐτοίμασα τὰ ὅπλα ἀπὸ θραύς, καὶ
πρῖν φέξῃ τὸν ἔσπλησα. «Αἰ! τοῦ λέω. Θὰ μᾶς πάρῃ ἡ μέρα!»,
τὸ μὰ ὁ γέρος μου βόγγαγε. Σηκώθηκα κι' ἔψησα λαβδί, γιατί τὸ
τασί μᾶς εἶχε τελειώσει. Τοῦββα νὰ φᾶ, μὲ δὲν ἔτρωγε. Πῆ-
γα νὰ δῶ τίς πυγίδες, μὰ μόνο μιὰ εἶχε μιὰ ἀλεπού. Μιὰ μι-
κρούλα ἀλεπού μισοπαγωμένη. Τὴν πήρα κι' εἶδα κι' ἔπαθα νὰ
τὴν ζεστάνω. «Εἶσαι τυχερὴ ποὺ δὲν εἶνε ὁ πάτερ φαμίλιας μα-
τῆς μου!» τῆς εἶπα. «Εἰδεμὴ κακομοῖρα μου πῆγαινε χαμένη».

Στὰ τελευταῖα συνῆλθε, καὶ ἡ ἄθλια μὲ δάγκασε σὰν νᾶθελα τὸ
κακό της. Τὴν ἀφήσα νὰ πάη νὰ παίξῃ μὲ τὴν παρὰ της. Σὰν
γύρισα, ὁ γέρος ψυχομαχοῦσε. «Νὰ πάς... στὴν Νορμανδία, μὴ-
γε, καί...» Μὰ νὰ! Πέθανε κι' αὐτὸ ἦταν ὅλο.

Ἐπειτα τὸν ἔγρα-
ψα στὸ μουσάμτι τῆς ἔλτας, πήρα καὶ τὰ τομάρια, καὶ τὸν φέρε-
τωσα στὴν βάρκα. Εἶχα πολλὴ δουλειὰ μὲ τὸ ρεῦμα κι' ἔτσι δὲν
περφότασα νὰ κλάψω... Αὐτῶμον καὶ γιὰ τὰ ἔσα ποὺ ἄφηνα,
ὅχι γιὰ τίποτ' ἄλλο, ἀλλὰ γιατί θὰ νόμισαν ὅτι ἔφυγα ἀπὸ κακία.

Καὶ ποὺ θάβρισκαν γὰρ; Αὐτὸ λέω! Πάντως θάφαινε καλὰ τὸ
γέρο, κάτω, κι' ἐγὼ πούλησα τὰ τομάρια. Ἐμείνα κάμποσα χά-
νια ἐκεῖ καὶ ὕστερα ἦλθα στὴ Γαλλία γιὰ νὰ καταλήξω στὴ Νορ-
μανδία ὅπως μοῦ εἶπε ὁ γέρος. Φαίνεται πῶς τοῦ τὸ σφύριξε ὁ
ἄγγελος τοῦ τῆς ὕστερη στιγμῆς του, γιὰ νὰ βρῶ ἔσένα, Βάννα!

Τὸ κορίτσι τὸν ἄκουγε γοητευμένο. Τόση δροσιὰ εἶχαν τὰ λό-
για του, τόση ὁμαρφιά κι' ἀγνότητα ποὺ θαρρεῖς πῶς ἔφεραν
μαζὶ τους τὸ ὠραῖο, πεντακάθαρο ἄσπρην τοῦ δάσους, τὴν ἄσπι-
λες ἀνατολές, τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν χάρι τῶν ἀγριμῶν, ποὺ ἔβδν
μὲ νερὸ καὶ χόρτα μωρῶμένα. Μὰ ἔτσι τῆς φαινόταν κι' ὁ Φράνκ.

Ἐνα ἄγριμι, ἕνα γλυκὸ πρωτόγονο ἄγριμι, κάτι σπάνιο, καλὸ
καὶ πολύτιμο...

—Καὶ ἦσαν μόνο δεκατεσσάρων χρόνων, ἀγάπη μου! ψιθυ-
ροῦς

—Ἡ ζωὴ τῶν κυνηγῶν εἶνε σκληρὴ, εἶπε σηκώνοντας τοὺς ὤ-
μους του. Ἀντὶθέτως κανεῖς πρὸ γρήγορα.

—Καὶ μητέρα; Δὲν εἶχες μητέρα;

—Δὲν τὴν γνώρισα... Ἐγὼ ἕνα μεταγιὸν ἀπάνω μου μὲ τὴν
φωτογραφία τῆς. Μὰ μοιάζει σὰν ἄγγελος καὶ δὲν τ' ἀνοίγω
συχνά... Κάποτε θὰ τὴν δείξω σ' ἔσένα.

Ἡ Βάννα ἔνοιωσε μιὰ ἀπέραντη τρυφερότητα νὰ τὴν πλημ-
μυρίξῃ. Ὁθέλει νὰ γίνῃ αὐτὴ μόνη γιὰ τὸν Φράνκ ὅλες οἱ γυ-
ναῖκες ποὺ δὲν γλύκαναν τὴν ζωὴ του: Μιὰ μαμά, μιὰ ἀδελφή,
μιὰ φίλη... Ὅλες οἱ γυναῖκες...

—Ξέρεις ὅμως, δέκομε τις σκέψεις τῆς ὁ Φράνκ, πρέπει νὰ
φάμε κάτι. Καὶ μὲ θαυμαστὴ ἐπιδεξιότητα, ἄναψε φωτιά, κι' ἔ-
ψησε καφέ. Ἐπειτα ζέστανε καὶ τὸ φρέσκο γάλα ποὺ εἶχε σ' ἕνα
πῆλινο δοχεῖο, καὶ πάνω στὰ πράσινα χόρτα ποὺ ἔστρωσε, ἔβα-
λε δυὸ γαβάθες ἐκδρομικὲς ἀπὸ καλὸ σελιδόντι.

—Μοῦ τῆς χάρισε μιὰ μελαχροινὴ, στὸ παρβενωγωγεῖο σου,
γιατί τῆς διώρθεωσα τὸ μανιτῶ. Μιὰ ἄλλη, ποὺ τῆς ἔφτιαξα τὸ
βολάν, μοῦ χάρισε ὁλόκληρα σύνεργα κουζίνας! Ἀνακύλησαν,
ὁλέπει, πῶς ζῶ μόνος μου! εἶπε ὁ Φράνκ καθὼς ἀράδιαζε μὲ
παιδικὸ ἐνθουσιασμό τὰ δῶρα ποὺ πήρε, χωρὶς ὅμως νὰ προσέ-
ξῃ ὅτι τὸ μέτωπο τῆς Βάννας εἶχε σκοτεινιάσει, λὲς κι' ἦταν
ἐτοιμὴ νὰ κλάψῃ.

—Μὰ τόσες σχέσεις εἶχες μὲ τὸ παρβενωγωγεῖο;

—Φυσικὰ! Ἀφοῦ ἐπιδιορθώνω τ' αὐτοκίνητα ποὺ πηγαινοφέ-
ρονται σ' αὐτό;

—Καί... μὲ τὰ κορίτσια;

—Μά... Ἀφοῦ τ' αὐτοκίνητα ἦσαν δικὰ τους;

Ἡ Βάννα ἔσπασε:

—Καὶ φυσικὰ, ὅλες αὐτὲς οἱ σουσουραδίτσες σοῦ εἰχον-

ται! Σὲ βρίσκουν ὁμορφὸ παιδί, νόστι-
μο, καλὸ, καί... σὲ κυνηγοῦν! Τὶς ἔξω-
ρω ἐγὼ ὅλες αὐτὲς! Τὶς ἔξω ἀπὸ τὴν
καλή! Δὲν θὰ ἡσυχάσουν ἂν δὲν σὲ
κερδίσουν!

Ὁ Φράνκ τὴν ἄκουγε ἐκπληκτός.
Καλὰ-καλὰ δὲν καταλάβαινε τὸν θυ-
μὸ τῆς καὶ τὴν ἔλεια τῆς. Ἦταν τόσο
ἀδικοαλογητὴ! Αὐτὸς οὐτὲ κᾶν τὶς
κύτταζε αὐτὲς τίς «σουσουραδίτσες»,
ὅπως τὶς ἔλεγε ἡ Βάννα. Τοὺς ἔκανε
δουλειὰ καὶ ἀντὶ νὰ τὸν πληρώσουν,
τοῦ ἔκαναν δῶρα. Τί φυσικώτερο ἀπ'
αὐτό;

—Ἀγάπη μου, τῆς εἶπε, ἂν δὲν θέ-
λῃς, δὲν θὰ ξαναδεχθῶ πιά τίποτε.

—Πρώτα πῶτα δὲν εἶνε ἀνάγκη!

Ἐγὼ μπορῶ νὰ σοῦ χαρίσω πολὺ ὡ-
ραιότερα πράγματα.

Ὁ Φράνκ ἔγινε κατακόκκινος.

—Ὅχι, μικρούλα μου, γιατί ἀπὸ σέ-
να δὲν θὰ δεχόμουν τίποτε! Αὐτὲς μπο-
ροῦν νὰ μοῦ χαρίσουν πράγματα! εἶνε
μιὰ πληρωμὴ σὲ εἶδος, κι' ἐγὼ εἶμαι
ἐργάτης. Ἀπὸ σένα, ὅμως, τ

«Εγώ δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ σ' ἀγαπῶ!»

ΜΕΣΑ στὸν κόσμο, ὁ ἄνθρωπος εἶναι πάντα ἐρημος. Ἀπὸ τὴν στιγμή πού φεύγει ἀπὸ τὴν μητρική ἀγκαλιά, ἀπὸ τὴν θερμὴ ἐπαφὴ τῆς νεαρᾶς μάννας, πού εἶναι γιὰ τὸ δρεφὸς ἡ ὑπερτατὴ γαλήνη, ἡ πληρότητα πού λέγεται εὐτυχία, ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει πιά ἄλλο ἀποκούμπι... Σ' ὅλη του τὴ ζωὴ γυροῦν αὐτὴν τὴν τρυφερότητα, αὐτὸ τὸ λιμανάκι τῆς ἀγάπης ὅπου θὰ γύρει τὸ κουρασμένο του κεφάλι γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὰ πάντα. Καὶ σπάνια, πολὺ σπάνια, τὸ βρῖσκει στὴν ἀγάπη μιᾶς ἄλλης γυναίκας, πού τὸν νοιώθει ὅσο καὶ ἡ νέα μητέρα τὸ δρεφὸς τῆς... Πού ξέρει νὰ προλαβαίνει ὅλες του τὶς ἐπιθυμίες, γιατί γνωρίζει καὶ τὶς βαθύτερες ἀνάγκες του... Πού καταλαβαίνει ὅσα λέει κι' ἀκόμα ὅσα δὲν λέει... Κι' ὅλα αὐτὰ εἶναι ἡ ἀγάπη... Κι' ἅμα κανεὶς βρῇ μιὰ τέτοια ἀγάπη, δὲν σκέπτεται πιά παρὰ πῶς νὰ κἀν εὐτυχισμένη αὐτὴν πού τὸν ἐδῶσε. Δὲν θὰ τὴν πληγώσῃ, οὔτε θὰ τὴν πικράνῃ, γιατί γίνεται αἷμα ἀπὸ τὸ αἷμα του, καὶ κἀνοντὰς τῆς κακῆ, εἶναι σὰν νὰ χτυπᾷ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του...

Καὶ σὰν νᾶκαμαν καὶ οἱ δύο μαζί τὶς ἴδιες αὐτὲς σκέψεις, ξαφνικά λὲς καὶ μεγάλωσαν, καὶ ὠρίμασαν, ἐνοιώσαν τὴν βαθύτερη οὐσία τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου, μιὰ κι' ἤξεραν πιά τὸ μυστικὸ τους.

Ἐφαγαν μὲ ὄρεξι νεαρῶν καννιβάλων, καὶ τὸ μαῦρο σταρένιο ψωμί, φάνηκε στὴ νέα πιδ νόστιμο ἀπὸ τὰ πιδ ἀκριβὰ γλυκά... Ἐπλυναν ὕστερα μαζί τὰ σερόβια στὴν πηγή, καὶ ἡ Βάννα ἀσχολήθηκε μὲ τὸ νυκοκοιριὸ τοῦ Φράνκ. Ἐρραψε ἕνα κουμπὶ στὸ πουκάμισό του, ἔσφαξε, ξεσκόνισε, στόλισε... Κυρίως στόλισε. Καὶ ἡ φτωχὴ πρωτόγονη καλύβα ἄλλαξε ὅψι ἀπὸ τὴν στιγμή πού πέρασαν ἀπὸ καὶ τὰ χέρια τῆς μικρῆς νεράδας... Λουλούδια στὸ ποτήρι, λουλούδια μὲς τῇ φτέρῃ, λουλούδια στὸν μεγάλο ντενεκεδένιο κουβά...

—Καθὼς βλέπεις, ξέρω νὰ μεταχειρίζομαι τὰ δέκα δάκτυλά του! τοῦ εἶπε.

—Καὶ μήπως θὰ σοῦ χρειαστοῦν; εἶπε σιγὰ καὶ μὲ πικρίαν ὁ Φράνκ. Ἐοῦ θὰ παντρευθῇ κανένα βασιλιά τοῦ πετρελαιοῦ ἢ τοῦ λάστιχου.

—Μὰ ὅχι λοιπὸν κουτέ... Ἐγὼ θὰ παντρευθῶ βέβαια ἕναν βασιλιά... Ἐναν βασιλιά ὅμως τοῦ δάσους, τῶν πηγῶν, τῆς ὁμορφῆς, ἐλευθέρῃς ζωῆς! Ἐνα κατάξανθο βασιλιά, ὁμορφο σὰν τὸν ἥλιο...

—Ξέρεῖς ὅτι αὐτὰ δὲν γίνονται...

—Γιατὶ δὲν γίνονται;

Στὰ μάτια τῆς ἔφεγγε ἡ ἄγρια ἀποφασιστικότης. Ἐκείνη ἡ ἴδια ἀποφασιστικότης πού ἔκανε τὸν πατέρα τῆς δυνατὸ, ἀρχηγὸ σ' ὅλες τὶς περιστάσεις. Ἦσυχά ὅμως ὁ Φράνκ ἔξακολουθοῦσε:

—Καὶ ὅχι μόνον δὲν γίνονται ἀλλὰ κι' ἐγὼ δὲν τὸ θέλω! Γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ σ' ἔχω ὅπως εἶσαι μαθημένη, ὅπως εἶσαι σπιτί σου. Μὰ καὶ νὰ τῷθελα, νὰ τὸ θέλαμε καὶ οἱ δύο μας, δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ κάποιος ἄλλος. Μὲ φαντάζεσαι, σ' ἄλήθεια, μπρὸς τὸν πατέρα του;

—Κύριε Ντυπρέ, ἤλθα γιὰ τὴν κόρη σας!

—Πολὺ καλὰ νῆ μου! Ποιὸς εἶσαι;

—Ὁ Φράνκ Ριβιέρ, ἀπὸ τὸν Καναδά. Ὁ πατέρας μου ἦταν κυνηγός...

—Θαυμάσια! Καὶ σὺ;

—Ἐγὼ; Ἐγὼ ἐπιδιορθῶν αὐτοκίνητα...

—Σοβαρά; Ἐχῶ καμμιά δεκαριὰ χιλιάδες στὰ ἐργοστάσια μου σὰν καὶ σένα ἐπιδιορθωτές. Περιουσία;

—Μιὰ καλύβα! Τὴν ἔφκισα μόνος μου. Ἄν δὲν κατῇ, εἶναι καλὴ γιὰ τὸ καλοκαίρι!

—Θαύμα! Πᾶρε τὴν κόρη μου, ἐσένα ἀκριβῶς ὀνειρευόμουν! Καλὰ πού ἦρθες!

Τὰ μάτια τῆς Βάννας ἦταν γεμάτα δάκρυα θυμοῦ πού ἄκουε αὐτὸν τὸν φανταστικὸ εἰρωνικὸ διάλογο τοῦ Φράνκ.

—Εἶσαι κακὸς, νὰ λὲς ὅλες αὐτὲς τὶς ἀνοησίες! Τί σοῦκανα καὶ μὲ βασανίζεις ἔτσι; Φράνκ, σ' ἀγαπῶ!

—Ἐγὼ δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ σ' ἀγαπῶ!

—Τὰ χεῖρά σου δὲν παίζουν ρόλο!

—Ὅχι γιὰ ἕναν ἄνδρα ἐλευθέρου καὶ ἀνεξάρτητο. Ἀλλὰ γιὰ ἕνα σπιτικό, παίζουν...

Ὁ Φράνκ ἔκρυβε τὰ γράμματα τῆς Βάννας σὲ κάποια γωνία τοῦ δάσους.

σιωπηλὰ καὶ ἀφίνοντας ἕνα στεναγμὸ, φώναξε ἀποφασιστικά: —Στὸ διάβολο ὅλα! Σὲ λατρεύω! Καὶ δὲν ἔχω ἄλλο ὄνειρο! Ἦταν ἡ ὥρα νὰ φύγῃ. Μόλις τὴν ἔβαλε στὸ αὐτοκίνητο, τῆς εἶπε σοβαρά:

—Ξέρεις, εἴμαστε πιά ἀρραβωνιασμένοι!

—Ναί! Καὶ γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ, ὅχι πολλὰ μὲ τὶς μαθητριές μου τοῦ παρθενωγείου! Νὰ ἐξηγουέσθε! Ὅθι μὲ κἀνῃς νὰ γίνω θηρίο, ὅπως δὲν μὲ ξέρεις! Ἀ, ὅλα κι' ὅλα! Σὲ θέλω μοναχὰ δικό μου! Ἀκούς; Ὁλότελα δικό μου!

«Θέλαμε μόνο νὰ ποῦμε ἀντίο»

ΜΟΥ φαίνεται πῶς ἦμουν δικός τῆς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού ἀντίκρισα ἐκεῖνα τὰ μάτια! ἀνοιγόκλεισαν γρηγορότερα τὰ χεῖλη τοῦ Φράνκ.

Μίλησες παιδί μου; ἔκανε ὁ δήμαρχος. Περιέργο! Μοῦ σφίγγει τὸ χέρι, μὲ κυττᾷ, κινεῖ τὰ χεῖλη του, ἀλλὰ δὲν λέει τίποτε, ἐνῶ φαίνεται πῶς κάτι ὅλο καὶ λέει...

—Εἶναι γιατί ἡ σφαῖρα τρύπησε τὸν πνεύμονα! εἶπε ὁ νοσοκόμος. Εὐτυχῶς δὲν ἔμεινε μέσα. Βγήκε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἀλλὰ τὸ τραῦμα εἶναι σοβαρότατο!

—Τρύπησε τὸν πνεύμονα! Διάβολο! ἔκανε ὁ δήμαρχος. Αὐτὸς ὁ εὐλογημένος ὁ Ἄντουαν, στὸν πνεύμονα τοῦ παιδιοῦ πῆγε νὰ ρίξῃ...

—Νά, φτάσαμε! ἔκανε ὁ νοσοκόμος. Νὰ δοῦμε τί θὰ πῇ ὁ ἀρχίατρος!

—Δυσκολεύεται καθὼς μιλῶ, ἀλλὰ πρέπει νὰ σὰς ἐξηγήσω... Δὲν θέλαμε τίποτα κακό... Μόνο νὰ ποῦμε ἀντίο... Αὐτὸ μοναχά. Πρέπει νὰ τὸ καταλάβετε γιὰ τὴν Βάννα, ὅχι γιὰ μένα... Γιὰ τὴν Βάννα!

—Δὲν τὸ ξέρε κανεὶς αὐτὸ τὸ παιδί; ἔκανε ὁ δήμαρχος. Αὐτὴ ἡ προσπάθειά του νὰ μιλήσῃ, εἶναι... εἶναι δραματική...

★

Μόλις τὰ κατάφερε ἡ Βάννα νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ παρθενωγεῖο, ἐρχόταν νὰ τὸν δῇ. Καὶ ἅμα δὲν μιλοῦσαν γιὰ τὴν ἀγάπη τους, τῆς ἔλεγε γιὰ τὸν Καναδά... Τὸ ἄγριο, ὥραια μέρος πού μεγάλωσε. Τῆς μιλοῦσε γιὰ τὸν βαρὺ χειμῶνα πού τρομοκρατεῖ τοὺς ἀνθρώπους καὶ σκοτώνει τὰ μικρὰ ζῶα.

—Εἶχα πάντοτε ἕνα παγωμένο μικρούλιό μου στὴν μπλούζα μου, τῆς ἔλεγε. Ὁ πατέρας μου μὲ κοροῖδευε, λέγοντας πῶς δὲν κάνεις νὰ εἶναι κανεὶς κυνηγός καὶ ν' ἀγαπᾷ ἔτσι τὰ ζῶα! Ἐγὼ ὅμως δὲν ἦμουν κυνηγός... Ἐμένα μ' ἄρεσαν οἱ μηχανές... Τὰ ζῶα τ' ἀγαποῦσα! Ἀ! τ' ἀγαποῦσα! Τὸ σκυλί μας, τὸν Μπλάκ, τὸν εἶχα γιὰ σύντροφο. Ἐπλυνόμουν αὐτὸν, καὶ μὲ ἔσταινε. Κάποτε ὅμως μὰς ἔκλεψε τὰ παξιμάδια... καὶ τὸν σκοτώσαμε... Τί νὰ κάναμε;

Ἡ Βάννα τὸν ἄκουγε, τὸν ἄκουγε καὶ δὲν χόρταινε νὰ τὸν ἀκούῃ. Τώρα μπορούσε νὰ χαϊδεύῃ ὅσο ἤθελε τὰ χροσὰ μαλλιά του... Ἦταν πιδ σοβαρὴ ἀπ' αὐτόν. Τὸν ἀγαποῦσε βαθειά, βαθειά, τόσο πού τῆς φαινόταν διαρκῶς καὶ κατὶ πολλὰ βαρὺ γιὰ τὰ ξέγνοιαστα νεῖα τῆς πού ἔκλεινε μέσα τῆς.

—Χρυσό μου παιδί, σκεπτόταν διαρκῶς... Γλυκό μου ἀγόρι! Δὲν μιλοῦσαν ποτὲ γιὰ τὸ μέλλον, γιατί τὸ μέλλον τοὺς τρόμαζε καὶ τοὺς δύο... Ἀφίνονταν στὴ χαρὰ νὰ ζοῦν καὶ νὰ χαίρονται τὴν στιγμή...

Τὰ βωντανὰ τοῦ δάσους τοὺς εἶχαν συνηθίσει καὶ ἅμα περ-

πατοῦσαν, οἱ σκύλοι καὶ τὰ πουλάκια ἐρχόνταν καὶ φτεροκοποῦσαν γύρω τους ἡ ἐπαιζαν μαζί τους.

ἤξεραν ὅλα τὰ δένδρα, ὅλες τὶς γωνιές. Καὶ ὅταν γύριζαν στὴν καλύβα τοῦ Φράνκ, ἦταν χαρούμενοι σὰν ἕνα ξέγνοιαστο ζευγάρι νέων θεῶν...

Ἀμα δὲν ἐλεπόντουσαν, ἔγραφαν. Γέμιζαν μὲ τὴν ἀγάπη τους κόλλες καὶ κόλλες. Ὁ Φράνκ εἶχε ἕνα κρυφὸν στοῦ δάσους ὅπου φύλαγε τὰ γράμματα τῆς Βάννας. Καὶ ἅμα μπορούσε, πῆγαινε καὶ τὰ ξαναδιάβαζε κι' ἄς τᾶχε πιά μάθει ἀπέξω...

Καὶ οἱ μῆνες κυλοῦσαν. Κυλοῦσαν κι' ὁ καθ' ἕνας ἔφερνε τὸ μεθύσι τους, τὴν χαρὰ τους, τὰ ὄνειρά τους καὶ τὶς ὥραιες τους πραγματοποιήσεις.

Καὶ ὕστερα ἦλθε ἡ μέρα τοῦ χωρισμοῦ... ἤξερε βέβαια πῶς ἡ Βάννα τὸν ἀγαποῦσε... Σὰν κλεινόταν ὁμως σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς πολυτελεῖς ἐκείνους πύργους, σὰν περνοῦσε λίγος καιρὸς, ἡ καλύβα τοῦ Φράνκ δὲν θὰ τῆς φαινόταν γελοία; Ἡ ἀγάπη του δὲν θὰ τῆς φαινόταν ξεθαρωσιμένη. Μιὰ κοριτσίστικη ἀγαμία κτη περιπέτεια πού ἀπλῶς διέκοπτε τὴν μονοτονία τοῦ παρθενωγείου;

Γιὰ τὸν Φράνκ, ἡ Βάννα ἦταν ἡ μικρούλα τοῦ ἀρραβωνιαστικού. Μὰ αὐτὸς ὁ φτωχὸς ἐργάτης, τί ἦταν γι' αὐτήν; Ἀμα ἡ ράτσα τῆς τὴν ξανάπαιρνε μπορούσε νὰ τὴν ξαναδῇ πιά;

Τὶς νύχτες τριγυρνοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ παρὰθῦρα τῆς γιατί τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ γυρίσῃ στὴν ἐρημὴ καλύβα του. Ἡ φλόγα τῶν ἔκκοι χρόνων του, εἶχε φουντώσει τὴν ἀγάπη του, πού εἶχε γίνε σωστὸ ἡφαίστειο πού τὸν σκότωνε. Δὲν θὰ μπορούσε νὰ ζήσει χωρὶς τὴν Βάννα. Πᾶει... τελείωσε...

Τὴν τελευταία βραδυά, ἦταν καὶ οἱ δύο πολὺ λυπημένοι ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Τόσο λυπημένοι πού δὲν μπορούσαν νὰ μιλήσουν...

—Φράνκ... ψιθύρισε ἡ κοπέλλα τρέμοντας. Πῶς θὰ χωρίσουμε ἀπόψε; Πῶς θὰ ποῦμε ἀντίο;

—Θὰ ποῦμε ἀντίο μὲ τὸν τρόπο πού θὰ σοῦ πῶ ἐγώ... Θὰ γυρίσῃς στὸ παρθενωγεῖο στὴν ὥρα σου, καὶ θάρω ἀπὸ τὴν σιδερένια σκαλίτσα τῆς πυρκαϊᾶς, νὰ σὲ καληνυχτίσω...

—Μὰ ἀγάπη μου, δὲν εἶναι σωστό...

—Ὁλα εἶναι σωστά, ἀφοῦ εἶναι ἡ τελευταία βραδυά πού βλέπουμε!

—Δὲν γίνεται, Φράνκ!...

—Ὅστε δὲν θέλεις νάρθω; Θὰ γλυστερήσω ἀδόρυβα, πού οὔτε τὰ σκυλιὰ δὲν θὰ μ' ἀκούσουν. Καὶ θὰ σοῦ φέρω τὰ γράμματά σου...

Τὸ μενταγιὸν πού ἀνερώνει...

ΤΙΣ τὰ πῆγα τὰ μεσάνυχτα. Μόλις ἔσκυψα νὰ φιλήσω τὰ ὠραία τῆς κλειμένα ματάκια, τότε ὁ Ἄντουαν μοῦ εἶπε: —Κατέβα γιὰτι πυροβολᾷς. Κατέβηκα μερικὰ σκαλιὰ γιὰ νὰ μὴ φανῶ πού γίγαινα. Γότῃ ὁ φύλαξ πυροβόλησε. Ἐνοιώσα ἕνα φοβερὸ κᾶψιμο στὸ στήθος, καὶ κατακλύθησα κάτω, στὸ χῶμα. Κατρακύλησα, καὶ δὲν προφτάσαμε νὰ ποῦμε ἀντίο. Καὶ μεῖς δὲν θέλαμε τίποτ' ἄλλο... Αὐτὸ μοναχά θέλαμε... νὰ ποῦμε ἀντίο... Αὐτὴ ἡ Βάννα φεύγει, καὶ δὲν προφτάναμε. Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκριβῶς...

—Λοιπὸν, γιατίε; ρώτησε ὁ δήμαρχος μ' ἀγωνία.

—Θὰ ζήσῃ! Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία... Μὲ λίγη προσοχὴ! Τί τρελλόπαιδο! Ποιὸς ξέρει γιὰ πιδ ἀπὸ τὰ κοριτσόπουλα τοῦ παρθενωγείου...

—Αὐτὸ πιά, μόνο αὐτὸς τὸ ξέρει... πρέσθεσε ὁ δήμαρχος. —Μὰ τόση ὥρα τί σὰς ἔλεγα! σκέφθηκε ὁ Φράνκ. «Γιὰ τὴν Βάννα!».

★

Ἦταν ἑαυλωμένος σ' ἕνα κρεβάτι νοσοκομεῖου, μὲ τὰ μάτια κλειστά. Τὸν εἶχαν ἐπιδέσει, ἀλλὰ ὁ πυρετὸς ἄρχισε νὰ τὸν τρώῃ... Χτυπιῶταν στὸ κρεβάτι του, καὶ ἄδικα ὁ δήμαρχος προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἡσυχάσῃ.

—Αισθάνομαι μεγάλη συμπάθεια γι' αὐτὸ τὸ παιδί. Μάθατε, γιατίε πιδ εἶναι;

—Ναί... Ἐνας νέος ἐργάτης τοῦ συνεργείου. Στὸ λαίμω τοῦ βρήκαμε αὐτὸ τὸ μενταγιόν.

Ὁ δήμαρχος τὸ πῆρε στὰ χέρια του καὶ τ' ἀνοίξε μὲ προσοχὴ. Εἶδε τὴν φωτογραφία μιᾶς γυναίκας καὶ λίγες λέξεις σ' ἕνα πολὺ λεπτὸ χαρτί...

—Γρήγορα ἕνα αὐτοκίνητο! φώναξε κλεινώντας τὸ μενταγιὸν καὶ τρέχοντας πρὸς τὴν ἐξοδο ὅσο πιδ γρήγορα μπορούσε. Νὰ μὲ πᾶρῃ ὁ διάβολος ἂν τὸ φανταζόμουν ποτὲ αὐτό...

Δὲν πέρασαν λίγα λεπτά, πού ἔφυγε ὁ δήμαρχος καὶ στὸ δωμάτιο τοῦ Φράνκ ὠρμησε μιὰ κοπέλλα μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Στ' ἀντίκρουμά τῆς ὅλοι ἐγνώρισαν τὴν μονακριβὴ κόρη τοῦ Ντυπρέ.

—Φράνκ, ἀγάπη μου, σὲ σκότωσαν! φώναξε μὲ κλάματα.

—Βάννα! ψιθύρισε ὁ νέος μισανόγοντας τὰ μάτια του. Δὲν ὀνειρεύομαι; Εἶσαι σὺ;

—Ναί, Φράνκ, καὶ δὲν θὰ φύγω πιά ἀπὸ δίπλα σου! Θὰ γί-
ας καλὰ χρυσό μου ἀγόρι καὶ θὰ παρῶμε! Θὰ καθίσω μ'

ἐγὼ στὴν καλύβα σου, καὶ ἡ πιδ μεγάλη μου εὐτυχία θὰνε δι-
θάμαι γυναῖκα σου! Δικὴ σου, ἀγάπη μου... Δικὴ σου! Φράνκ-
μὲ ἀκούς;

—Σὲ... ἀκούω, ἀπάντησε καθὼς χαμογελοῦσε μὲ κόπο.

Ἐνας Σαῖντ Ἰλαίρ μπορεῖ νὰ παντρευθῇ μιὰ Ντυπρέ

Ο ΤΑΝ εἶπαν τοῦ μαρκησίου, ὅτι ὁ δήμαρχος ζητοῦσε δια-
στικά νὰ τὸν δῇ, πετάχτηκε ἀπάνω καὶ πέρασε τὴν ὀρι-
πα του στὴ στιγμή. Μιὰ δλόκληρη ζωὴ περιμενε νὰ δι-
τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ νάρθῃ τρέχοντας στὸν πύργο του, μὰ δὲν τολ-
μοῦσε νὰ πολυελπίζῃ...

—Λοιπὸν; εἶπε μόλις τὸν εἶδε.

—Μαρκήσιε Σαῖντ Ἰλαίρ, διηγηθῆτε μου ὅσο μπορείτε: πύ-
πιστὰ καὶ γρήγορα τὰ τοῦ θανάτου τοῦ γυιου σας.

—Νά... Μετὰ τὸν θάνατο τῆς γυναίκας μου, ὁ ἀδελφός τῆς
ἕνα ἐλεεινὸ ὑποκείμενο, ἂν καὶ κόμης, μοῦ ζητοῦσε διαρκῶς λε-
πά. Στὰ τελευταία γιὰ νὰ μ' ἐκβιάσῃ, μοῦ κλέψε τὸ παιδί, ἡ
λικίας τότε ἕξι μηνῶν... Ἀπὸ λάθος κάποιον φίλου μου ποὶ
εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία, ἡ κοινὴ γνώμη ἀναταράχθηκε, καὶ ἡ
ἀθλιος γιὰ νὰ γλυτώσῃ, φυγάδευσε τὸ παιδί ἐξὸ ἀπὸ τὴν Εὐ-
ρώπη, δίνοντας λεπτὰ σ' ἕνα μετανάστη γιὰ νὰ τὸ πᾶρῃ στὴν Ἀ-
μερική. Ὁ μετανάστης δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὸ παιδί, παρὶ
μόνο πῶς ἦταν ἐξώγαμο τοῦ γαμπροῦ μου... Ἐγὼ ὅμως ποὶ
ἤθελα τὸ παιδί μου καὶ δὲν μ' ἔμελλε νὰ τιμωρηθῇ ὁ κλέφτης
τοῦ μήνισα πῶς τοῦ δίνω ὅσα-ὅσα νὰ μοῦ πῇ ποῖς ἦταν ἡ
μετανάστης. Θὰ συναντιόμασταν στὸν πύργο μου ἐδῶ, μὰ ἐν-
δυστύχημα πού τοῦ συνέβη, δὲν μὰς ἄφησε νὰ ἐξηγηθῶμε. Τὸ
ἔφεραν ἐτοιμοθάνατο τὸν ἀθλιο καὶ τοῦ κάκου προσπάθησα νὶ
τὸν κάνω νὰ μιλήσῃ. Τὸ μόνο πού ἔλεγε, ἦταν «Ρί... Ρί...»
Τίποτ' ἄλλο. Ὁ κόσμος νόμισε ὅτι σκοτώθηκε καὶ τὸ παιδί μα-
ζι, γι' αὐτὸ μὲ θεωροῦσαν τρελλὸ πού ἐγὼ ἔξακολουθοῦσα νὶ
νομίζω πῶς ζῇ... Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία! Τότε ἐγὼ, φυσικά, ἔ-
κανα ὅτι μποροῦσα γιὰ ν' ἀνακαλύψω ἔστω καὶ ἕνα μονάχα
μὰ ὁ προκομμένος ὁ κουνιάδος μου ἔκανε καλὰ τὶς δουλειές του...
Δὲν βρήκα τίποτε!

—Λοιπὸν, μαρκήσιε, ἀκούστε. Στὸ νοσοκομεῖο μας βρέθηκε
ἕνας νέος μὲ αὐτὸ τὸ μενταγιόν.

Ὁ μαρκήσιος τᾶνοιξε μὲ χεῖρα πού ἔτρεμαν, καὶ διέκρινε μιὰ
γνωστὴ του μινιατούρα τῆς γυναίκας του. Ἀπὸ πίσω, τὸ στέμ-
μα τὸν Σαῖντ Ἰλαίρ μὲ τὸ οἰκόσημό τους μὲ τὴν φράση: «Ὁ, τι
θέλω μπορᾷ».

—Μὰ αὐτὸ εἶναι τὸ μενταγιὸν τοῦ Φρανσουά! φώναξε ὁ γέ-
ρος σὰν τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ.

—Ὁ νέος λέγεται Φράνκ Ριβιέρ!

—Ὦψιστε Θεέ! Εἶναι ὁ γυιὸς μου! Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία!
Εἶναι ὁ γυιὸς μου! Θεέ μου! Ποιὸς ξέρει τί στερήσεις πέρασε
τὸ παιδί μου! Εὐτυχῶς πού ἡ περιουσία μου εἶναι τεράστια ἀ-
κόμη, καὶ θὰ χαρῇ τὴν ζωὴ του...

Ὁρθιοι, ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν μιὰ κι' ἡ ἄλλη ἀπ' τὴν ἀντίθετη με-
ριά τοῦ κρεββατιοῦ τοῦ Φράνκ, ὁ γέρο-μαρκήσιος καὶ ἡ Βάννα,
τὸν κύταζαν μὲ μάτια πού ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ νὰ καταδροχθῇ
μὲ ὄρεξι τὸ πρόγευμά του. Ἦταν πιά σ' ἀνάστροφαι καὶ ἦταν ὅλο
ἐθουσιασμό, πῶχε βρῇ ἕναν πατέρα σὰν τὸν Σαῖντ Ἰλαίρ.

Ἡ Βάννα δὲν τὸν ἄφηνε οὔτε στιγμή. Ὁ Ντυπρέ εἶχε δώσει
τὴν συγκατάθεσί του γιὰ τὸ γάμο τους μ' ὅλη του τὴν καρδιά.
Νᾶχῃ γαμπρὸ πλοῖο, τιτλοῦχο, πού λάτρευε τ' αὐτοκίνητο καὶ
τὸ ἐν τῷθε, τί ἄλλο μπορούσε νὰ θέλῃ; Ὅσο γιὰ τὴν κυρία Ντυ-
πρέ, ἦταν ἡ πιδ συγκινημένη ἀπ' ὅλους. Οἱ Σαῖντ Ἰλαίρ ἦταν ἀπὸ
τὰ πιδ παλαιὰ δνόματα τῆς Γαλλίας, κι' ἕνας Σαῖντ Ἰλαίρ μπο-
ροῦσε νὰ παντρευθῇ μιὰ Ντυπρέ!

Ὁ Φράνκ ὅμως καὶ ἡ Βάννα δὲν πολυσκοτίζονταν γι' αὐτὰ.
Ἦταν εὐτυχισμένοι, γιατί ἦταν ὁ Φράνκ καὶ ἡ Βάννα. Καὶ πιδ-
τερο ἀπὸ τὸ κάθε τι, τοὺς συνέδεσε ἡ χειρονομία τῆς νέας ποὶ
θέλεγε νὰ τὸν παρῇ τὴν ἐποχὴ πού ἦταν ἕνας ἁπλὸς ἐργάτης.

—Ἐλπίζω νὰ μὴ ἀργήσῃς νὰ γίνῃς ἐντελὼς καλὰ, ἔλεγε ὁ
Σαῖντ Ἰλαίρ, γιατί διάζομαι νὰ κάνω κόρη αὐτὸ ἐδῶ τὸ κορι-
τσάκι...

—Ὅχι ὅσο διάζομαι ἐγὼ νὰ τὸ κάμω γυναῖκούλα μου, ἔλεγε ὁ
λαμπροκόπος καὶ κοκκινίζοντας ὁ Φράνκ.

—Καὶ μὴν ξεχνάτε καὶ τὸν κομπάρσο! ἔκανε ὁ δήμαρχος... Για-
τί, ἐγὼ θὰ σὰς παντρεύω, καὶ θά...

Ὁ μαρκήσιος τὸν σκουτίζε...

—Καὶ θὰ βαφτίσῃς τὰ παιδιὰ τους; τοῦ εἶπε κρυφὰ χαμογε-
λώντας. Αὐτὰ νὰ τὰ λὲς σὲ μένα! Εἶναι λιγὰκι νωρίς γιὰ τέτοιες
κουβέντες μπροστὰ στὰ παιδιά...

Ὁ Φράνκ ὅμως καὶ ἡ Βάννα δὲν κατάλαβαν οὔτε καὶ ἤθελαν νὰ
καταλάβουν τί αὐτῆτοςαν οἱ δύο γέροι.

Χαμένοι ὁ ἕνας στὰ μάτια το

Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΜΑΙ ΕΝΑΣ ΦΑΝΤΑΡΟΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

χιουμοριστική... φαντασία του κ. ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Εν Μετώπῳ τῇ 17ῇ Ἰου-
λίου 2038.

Ἀγαπητὴ μου Μητέρα,
Σοῦ γράφω ἀπὸ τὴν πρῶ-
την γραμμὴν τοῦ πυρός. Μό-
λις πρὸ ὀλίγου ἐτελείωσα
μιά φοβερὴ μάχη πού εἶχα-
με μὲ τοὺς ἐχθρούς. Μάχη
νὰ ἰδοὺν τὰ μάτια σου! Ὁ-
χι σὰν ἐκείνες τὶς ἀστείες
συμπλοκές, πού διαβάσαμε
στὴν ἱστορία τοῦ 1938...

Ἐγώ, μητέρα, εἰμαι δε-
κανέας καὶ διευθύνω ἕνα
στράτευμα τεσσάρων δισε-
κατομμυρίων. Μὴ σοὺ φανή
ὑπερβολικὸς ὁ ἀριθμὸς, δι-
ότι δὲν πρόκειται περὶ ἀν-
δρῶν, ἀλλὰ περὶ μικρόβιων.
Πρέπει ὅμως νὰ ἔχῃς ὑπ' ὀ-
ψιν σου, ὅτι ἕνα μικρόβιον
σήμερα εἶναι καλλίτερος μα-
χητὴς ἀπὸ ἕνα στρατιώτη
τοῦ παλαιοῦ καιροῦ. Ἀπό-
δειξίς ὅτι ἡ σημερινὴ μάχη
ἐκρίθη ἀπὸ τοὺς ἐλιγμούς
καὶ τὰς ἐπιθέσεις τῶν μικρο-
βίων.

Στὸ κρίσιμότερο σημεί-
ον τῆς συρράξεως, ἐνῶ ἐ-
μαίνοιο τὰ ἀσφυξιογόν-
οι ἀκτῖνες τοῦ θανάτου, οἱ
ἐναέριοι βομβαρδισμοί, ὁ
στρατάρχης μας ἀνέκραξε:
— Πρέπει νὰ τοὺς χτυπή-
σουμε τοὺς ἐχθρούς κ α τ α κ
έ φ α λ α!

Καὶ ἀμέσως ἐκινητοποιή-
θηκαν τὰ μικρόβια τῆς ...
μηνιγγίτιδος καὶ τοῦ τύφου.
Αὐτὴν τὴν ἔννοian εἶχε ἡ
φράσις τοῦ στρατάρχου «νὰ
τοὺς χτυπήσωμε κ α τ α κ έ
φ α λ α». Σὲ λίγο, ὅλο τὸ
μέτωπον τοῦ πολέμου
ἐφλέγετο ἀπὸ τὸν πυρετό!...

Ἡ μάχη ἄρχισε νὰ κινή-
σῃ ὑπὲρ ἡμῶν. Ὁ στρατάρχης
μας ἐβιάσθηκε νὰ καταφέρει
κατὰ τοὺς ἐχθροὺς τὸ τελικὸ
χτύπημα.

— Ἐμπρός ἰ, διέταξε. Τὸ
μέτωπον τοῦ ἀντιπάλου πρέ-
πει νὰ καταρρεῖ!

— Νὰ κ α τ α ρ ρ ε ὀ-
σ η ἰ; Ἀμέσως!, ἀπήντησαν
οἱ διοικητὰι τῶν μονάδων.

Καὶ ἐκινητοποιήσαν τὰ
μικρόβια βρογχικοῦ... κ α-
τ α ρ ρ ο υ καὶ... δ ι α ρ-
ρ ο ῖ ας. Καταλαβαίνει,
κατόπιν αὐτοῦ τοῦ τελευ-
ταίου ἰδῶς, σὲ ποιὰν ἀξιο-
λύπητην κατάστασιν ὑπεχώρη-
σαν οἱ ἐχθροί!...

Ἡ νίκη ἔσπευε τὰ ὅπλα
μας ἢ μᾶλλον τὰ μικρόβιά
μας.

Δὲν μπορεῖς, μητέρα νὰ
φαντασθῇς τὸ μεγαλειοντὸν
συγχρόνων μαχῶν τοῦ 2038!
Προχθές, αἰφνης, σὲ μιὰν
ἄλλην μάχη, ἐξαπελύσαμε
κατὰ τοὺς ἐχθροὺς μικρόβια
ἐλονοσίας. Καὶ ὁ ἐχθρὸς
ἄρχισε νὰ μᾶς χτυπᾷ μὲ...
κουφέτα κινήσης. Γιὰ ν' ἀ-
μυνθῇ δηλαδὴ κατὰ τῶν μι-

κροβίων τοῦ λαβερὰν, διέ-
ταξε... κινινοποιήσιν!

Οἱ συγκρούσεις διεξάγον-
ται καθημερινῶς μέσα στὰ
μεγαλειώδη νέφη τῶν καπνο-
γόνων. Μαχόμεθα ἐκ τοῦ ἀ-
φανοῦς. Ἐμεῖς ἔχομε στὴν
«Καπνογονικὴν Ὑπηρεσίαν»
ἕνα πολὺ ἱκανὸ διοικητὴ, ὁ
ὁποῖος ἀνήκει καὶ σὲ ἐνδο-
ξη καπνικὴν οἰκογένεια. Εἶ-
νε διεγγόνος τοῦ παλαιοῦ
ἀκαδημαϊκοῦ ΓρηγορίουΞε-
νοπούλου, ὁ διοικῶν τὴν ἐ-
λαφρὰν ταξιαρχίαν τῶν «σε-

λέμηδων», προκαλύπτει δὲ
ὅλο τὸ στράτευμα μὲ καπνο-
γόνους, προστάζων τοὺς ὑπ'
αὐτόν:

— Καπνίζετε Καραβασι-
λή!... Ἐμπρός, μάρς!...

Στὸν σημερινὸ πόλεμο,
μητέρα δὲν μένει καμμιὰ ἐι-
δικότης ἀνεκμετάλλευτη. Τὸν
κύρ Κώστα, αἰφνης, τὸν
ζαχαροπλάστη τῆς γειτονί-
ας μας, ξέρεῖς πού τὸν κα-
τέταξαν; Στὴν ὑπηρεσίαν
δηλητηρίων. Χρησιμοποιοῦν-
ται καὶ τὰ δηλητήρια εἰς

εὐρεῖαν κλίμακα! Χθὲς τὸ
βράδυ, παρέλαβε τὸ στρά-
τευμα μας μεγάλες ποσότη-
τες... ἀθηναϊκῆς φέτας τοῦ
1938. Τρέμετε ἐχθροί!...

Ὅλα ἔχουν κινητοποιηθῇ.
Ἐμψυχα καὶ ἄψυχα στὸν πό-
λεμο αὐτόν. Μιὰν εἰκόνα τοῦ
μετώπου δίνει τὸ παρακάτω
ποίημα ἑνὸς συναδέλφου, ὁ
ὁποῖος προσεβλήθη ὑπὸ μα-
νίας καταδιώξεως καὶ κατε-
τάγη στὰ καταδικαστικὰ σώ-
ματα. Ἰδοὺ τὸ ποίημα:

Ἐμπρός, ἡ μάχη ἤρχισε
βαδίσαι μὲ ὀρμή,
φαντάροι, δέντρα, ἔντομα,
σύννεφα, ποταμοί!

Μ' ἐρ' ὄπλου λόγῃ ἐφορ-
(μούν

τὰ τάγματα... ὀρέων.
Τὸ αἷμα τοῦ ἐχθροῦ θά πι-

(ούν
συντάγματα... κορέων!

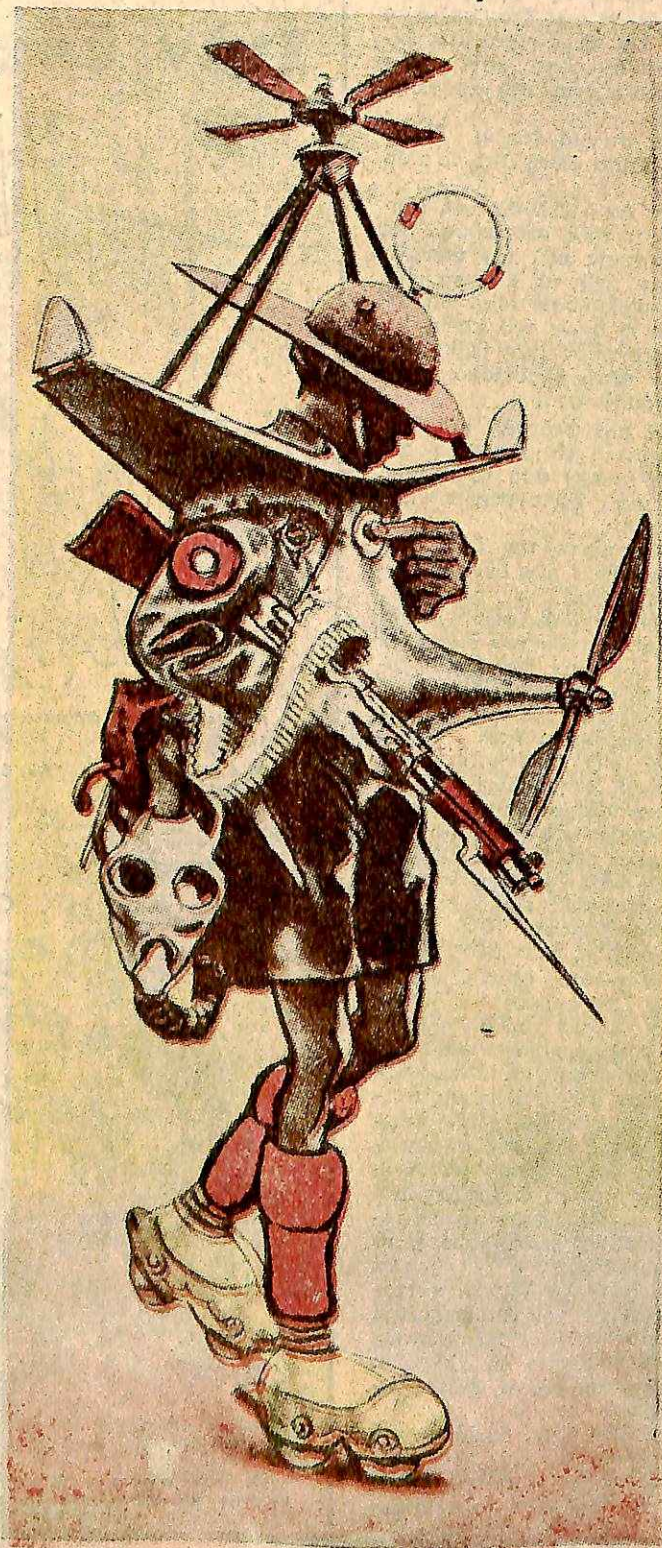
Περὶ τὸν νὰ σοὺ πῶ, μη-
τέρα, ὅτι εἶναι καὶ ἡ ἡμῶν
πολὺ καλὸς ὀργανωμένη.
Δεν τραυματίζεται εὐκόλα
ἕνας φαντάρους σήμερα. Τὸ
σῶμα του εἶναι τελείως προ-
στυλαγμένο. Γι' αὐτὸ τὰ γε-
νικά ἐπιτελεῖα ἔθεσαν εἰς ἐ-
φαρμογὴν κατὰ τὸν πόλεμο
αὐτόν τὶς «ψυχικὲς λεγόμε-
νες ἐπιθέσεις».

Μιὰ τέτοια ἐπιθεσις διε-
νεργήθη ἀπὸ τὸ δικό μας
μέτωπον πρὸ ἡμερῶν. Διέτα-
ξε ὁ Ἀρχιστρατάρχης τὸ σῶ-
μα τῶν γυναικῶν ἢ μᾶλλον
τὰ σῶματα τῶν γυναικῶν
νὰ προελάσουν μέχρι τῶν
ἐχθρικῶν ναοσκιωμάτων. Οἱ
ἐχθροὶ κατελείφθησαν ἐξ ἐ-
φόδου. Παρεδόθησαν σὲ...
ἀγκάλας τῶν μαχητῶν
μας ἀνισχυτῶν! «Νετ' ὀλίγον»
ἐκείνες τοὺς ἐγκατέλειψαν
ἀσπλάγῃ... αὐτῆς λοι-
πὸν τῆς σκληρᾶς ἐγκαταλεί-
ψεως, οἱ ἐχθροὶ ἐνοίωσαν
βαθύτατα... ψυχικὰ τ ρ α ὀ-
μ α τ α. Καὶ πλείστοι, τὴν
ἐπὶ-ἐνῆν, ἀπέθαναν... αὐτο-
χειρισθέντες!

Καὶ ἔτσι, ἐξ αὐτῆς τῆς
γυναικείας ἐπιθέσεως ἐπὶ ἡλ-
θε διπλοῦν γιὰ μᾶς ὄφελος:
Οἱ μὲν τάξεις τοῦ ἐχθροῦ ἀ-
ραιώθηκαν, ἐμεῖς δὲ προσ-
δοκοῦμε αὐξήσιν τῶν στρα-
τιωτῶν μας μετὰ ἐνεαμίη-
νον!...

Ὅλα εἶναι σήμερα ζητήμα-
τα στρατηγικῆς. Τί σοὺ λέ-
ει, αἰφνης, ἡ ἐμπνευσις ἑνὸς
ἐπιτελικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐσκέ-
φθηκε νὰ ἰδρῶσιν... ἐξοχικά
κέντρα στὴν πρώτη γραμ-
μή; Ὅσοι ἐχθροὶ παραπλά-
νιθηκαν στὰ κέντρα αὐτὰ...
έ σ φ α γ η σ α ν ἀνηλεῶς.

Τελειῶνω τὸ γράμμα μου,
διότι αὐτὴ τὴ στιγμὴ διαβί-
βάζεται σ' ὅλο τὸ στράτευ-
μα διὰ τοῦ ραδιοφώνου τὸ
σάλπισμα τοῦ σιωπητηρίου.
Σ' ἀπαράξωμαι ὁ υἱός σου
ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΦΑΚΙΡΩΝ

ΣΤΗ ΧΩΡΑ τῶν ζωντανῶν νεκρῶν

Ἀπὸ πολλὸν καιρὸ ἀντικείμενον μελέτης
πολλῶν σοφῶν εἶνε ἡ ἱκανότης τῶν φακίρων
— τῶν προνομιούχων αὐτῶν ἀνθρώπων — πού
ὕφισταται διάφορα σωματικά μαρτύρια κ' ἄ-
πὸ τὰ ὅποια βγαίνουν πάντα σοοὶ κ' ἀ-
ελαβεῖς.

Ὑπάρχει στὶς Ἰνδίες μιὰ φυλὴ τῶν
«Νυόκων», ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι
ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους-θαύματα, δηλα-
δὴ φακίρας μεγάλης ὀλκῆς.

Ἄλλ' ὁ περιφημότερος ἀναμφισβήτητος
ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ὁ φακίρ Ἑλατί, ὁ ἀνθρώπος
πού περπατᾷ ἐπάνω στὴ φωτιά.

Τὸν εἶδαν μὲ τὰ μάτια τοὺς ἀναρτήματοι
ἀνθρώποι νὰ περπατᾷ ἀνάμεσα σὲ οὐρανο-
μήκειες φλόγες καὶ σὲ μιὰ ἀπόστασι περίπου
εἴκοσι μέτρων καὶ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν πυ-
ρριν αὐτὴ κολασι σοός καί... ἀκαδούρτι-
στος!

Οἱ διάφοροι ἐπιστήμονες πού ἀσχολήθη-
καν μὲ τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ κατόρθωμα
τοῦ φακίρου τὸ ἐξηγήσαν μὲ τὴ θαυματουργὴ
δύναμι τῆς θελήσεως. Δηλαδή ἡ θέλησις τοῦ
ἀνθρώπου αὐτοῦ εἶνε τόσο δυνατὴ, ὥστε ὁ-
πρινικὰ ἀκόμη καὶ κάθε ἐξωτερικὴ προσβο-
λὴ ἐναντίον τοῦ ἀτόμου του.

Ἄλλοι πάλι φακίροι ἐπιτυχάνουν, χάρις
σὲ διάφορα βότανα, νὰ ἐκμηδενίσουν τὸν
πόνον.

Ἰδοὺ τί ἀφηγείται γι' αὐτοὺς ἕνας Εὐ-
ρωπαϊὸς πού ἐξῆσε κοντὰ σ' αὐτοὺς τοὺς
φακίρας ἐπὶ ἕναν ὁλόκληρο χρόνο.

Εἰς μιὰ πρωτὴ ἡλθαν νὰ μοῦ ἀναγγεί-
λουν μερικὰ ἰθαγενεῖς τῆς φυ-
λῆς τῶν Νυόκων, ὅτι ὁ ἀρχηγός
τοὺς θά ἔδινε πρὸς τιμὴν τοῦ μιὰ γιορ-
τῆς, στὴν ὁποίαν θά χόρευε ἕνας νέος
τὸν χορὸ «Γιαμολίγκων».

Πράγματι, τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας
ἐκείνης πῆγα στὴ γιορτῇ. Εἶδα τὸν
νέο πού ἐπρόκειτο νὰ χορεύῃ, νὰ πλη-
σιάξῃ τὸν μάγο τῆς φυλῆς τοῦ Καλόλα,
γιὰ τὴν ἐπιβαλλομένη προετοιμασία.

Ἐκεῖνος, τότε, ἔβγαλε μέσα ἀπὸ τὶς
πτυχές τοῦ φορεμάτος του δυὸ σακ-
κουλάκια γεμάτα ἀπὸ δυὸ διαφορετι-
κὲς σκόνες.

Ἐδῶς ἀπὸ τὴ μιὰ στὸ νέο νὰ τὴ
ρουφήξῃ ἀπὸ τὴν μύτη καὶ ἀπὸ τὴν
ἄλλην γιὰ νὰ τὴν καταπιῇ.

Ἡ σκόνη αὐτὴ εἶνε τὸ «κίνγκω»
μοῦ ἐξηγήσαν.

Καὶ εἶδα τότε τὰ μάτια τοῦ νέου νὰ
χάνουν τὴ λάμψιν τοὺς καὶ νὰ γίνων-
ται ἀπλανῆ.

— Ἐμπρός, περπάτα, εἶπε ὁ μάγος
Καλόλα.

Καὶ ὁ νέος ἐπροχώρησε.

— Στάσου, ξαναεἶπε ὁ μάγος.

Κι' ὁ νέος καρφώθηκε στὴ θέσι του.

Ἦταν φανερό ὅτι θρῖσκόνταν ὑπὸ τὴν
ἐπίδρασι ἑνὸς φαρμάκου, πού τοῦ εἶχε
ἀφαιρέσει τὴν κυριαρχία ἐπὶ τοῦ ἐαυ-
τοῦ του καὶ τὸν εἶχε μεταβάλει σὲ νευ-
ρσαστο.

— Τὸ μυαλό του εἶνε νεκρὸ, μοῦ εἶπε
ὁ Καλόλα καὶ τὰ κορμί του δὲν αἰσθά-
νεται καθόλου τὸν πόνο. Περιττήρησε
τὴ σκόνη πού ρούφηξε; Αὐτὴ σκοτώνει
κάθε πόνο. Περιμένε καὶ θά ἰδῇς!

Πῆρε τότε ἕνα μακρὸ κι' ἀρκετὰ
χονδρὸ σπάγγο καὶ ἔχωσε τὴν ἀκρὴ
τοῦ στὴ μύτη τοῦ νέου. Ἐπειτα τὸν
διέταξε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ
θάζοντας τὸ χερί του μέσα, τράβηξε
ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ λαιμοῦ του τὴν ἄ-
κρην τοῦ σπάγγου καὶ τὴν ἔβγαλε ἔξω.
Ἐτοὶ κρατώντας τον, τὸν παρέσυρε
στὸ κέντρον τῆς πλατείας καὶ τὸν ὀ-

ποχρέωσε ν' ἀρχίσῃ νὰ χορεύῃ τρα-
βώντας τον ἀπὸ τὶς δυὸ ἄκρες τοῦ
σπάγγου.

Τὸ θέαμα ἦταν τρομερό. Οἱ φλέβες
τοῦ νέου φούσκωναν, ὁ ἰδρὼς ἔτρεχε
ἀπὸ τὸ μέτωπό του, ἀλλὰ ἡ ἀπόλυτη
σιωπὴ τοῦ καὶ τὸ ἀπλανὲς βλέμμα τοῦ
ἐδείχναν ὅτι δὲν αἰσθανόταν τὸν πα-
ραμικρὸ πόνο.

Ὁ χορὸς αὐτὸς κράτησε ἀρκετὰ λε-
πτὰ τῆς ὥρας. Ὑστερὰ ὁ Καλόλα ἐ-
συρε τὸν νέο παράμερα καὶ μὲ κάλε-
σε κοντὰ του. Τοῦ ἔφεραν ἕνα χαμη-
λὸ ξύλινο σκαμνάκι. Διέταξε τὸν Νυό-
κα νὰ σκύψῃ, τοῦ τράβηξε τὴ γλῶσ-
σα καὶ τὴν τοποθέτησε ἐπάνω στὸ κά-
θισμα. Ὑστερὰ παίρνοντας ἕνα καρφί,
τὸ θύβισε, μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς σφυ-
ριοῦ, στὴ γλῶσσα καὶ τὴν κάρφωσε
στὸ ἐξέλο!

Κατόπιν φώναξε:
— Σηκώ ἐπάνω, Νυόκα, καὶ χόρευε.

Αἰσθάνθηκα τὸ κορμί μου ν' ἀνατρι-
χιάξῃ θάλεπόντας τὸν νέο νὰ σηκώνε-
ται μὲ κόπο, ἐνῶ γύρω του τὰ τύμπα-
να θορυβοῦσαν διαβολομένα, νὰ τρε-
κλίσῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα ν' ἀρ-
χίσῃ ἕναν τρελλὸ χορὸ. Τὸ σκαμνὶ
κρεμῶταν ἀπὸ τὴ γλῶσσα του, πού
τόρᾳ εἶχε βγῇ πάρα πολλὸ ἀπὸ τὸ στό-
μα του.

Κατόπιν μετέφεραν τὸν Νυόκα μέσα
στὴν καλύβα. Τοῦ ἐκάρφωσαν τὴ
γλῶσσα κι' ἔπεσε τότε κάτω ἀναισθη-
τος, σὲ βαρὺν ὕπνον.

Ὅταν τὸ θράδυ ἐπέστρεψα στὴν κα-
λύβα μου, σκέφθηκα σοβαρὰ ἀν αὐτὸ
πού εἶδα ἦταν ὄνειρο ἢ πραγματικό-
της. Σκέφθηκα ὅτι γιὰ νὰ ἀντιληφθῶ
τί συνέβαινε ἔπρεπε νὰ ὑποβληθῶ κι'
ἐγὼ στὴν ἐπίδρασι τοῦ μυστηριώδους
φαρμάκου.

Τὴν ἄλλη μέρα, πράγματι, ζήτησα
ἀπὸ τὸν Καλόλα μιὰ δόσι ἀπὸ τὰ σκο-
νάκια του. Κάθησα ἔμπροσς τοῦ τραπέ-
ζι μου, ἐπάνω στὸ ὅποιο εἶχα τὸ ρολόϊ

μου, ἕνα φύλλο
χαρτί κι' ἕνα μο-
λύδι.

Ἐσκόπευα νὰ
σημειώσω τὶς ἐν-
τυπώσεις μου. Πῆ-
ρα τὴ σκόνη στὶς
2 ἀκριβῶς καὶ πε-
ρμίνα.

Σὲ λίγο τὸ χέ-
ρι μου ἀπλώθηκε
μὲ ἀδράνεια κά-
τω ἀπὸ τὸ τραπέ-
ζι καὶ τὸ μολύδι
κύλησε στὸ ἔδα-
φος. Δὲν εἶχα τὴν
παραμικρὴ θέλη-
σι, ἤμουν ἀνίκα-

νος νὰ κάμω τὴν παραμικρὴ κίνησι.
Τὸ φάρμακο μοῦ εἶχε παραλύσει τὸ
μυαλό. Οὔτε κἂν σκεπτόμουν τίποτα.
Οὔτε ὠνειρεύομουν, οὔτε κοιμώομουν,
οὔτε αἰσθανόμουν καμμιὰ ἀπὸ τὶς φυ-
σικὲς ἢ ψυχικὲς ἀντιδράσεις πού δο-
κιμάζουν ὅσοι κάνουν χρῆσι ναρκωτι-
κῶν. Οἱ δεικταὶ τοῦ ρολογιοῦ μου ἐ-
δείχναν 4 καὶ τέταρτο, ὅταν ἡ ἐπίδρα-
σις τοῦ φαρμάκου ἔπαψε ἀπτότομα ὅσο
καὶ ἀπτότομα εἶχε ἀρχίσει.

Ἐνα δευτερόλεπτο πρὶν, ἤμουν σὰν
ζωντανὸς νεκρός καὶ ἀμέσως ὕστερα
ζαναθρῆκα τὴ φυσιολογικὴ μου κατά-
στασι.

Ἡ θέλησις, ἡ ἐνέργεια, ἡ πρωτοβου-
λία, πού γιὰ δυὸ ὁλόκληρες ὥρες τὶς
εἶχα στερηθῇ τελείως, ζαναθρῆαν. Τὸ
πείραμα αὐτὸ μὲ ἐδίδαξε καὶ μὲ ἐπει-
σε ὅτι τὸ φάρμακο αὐτὸ κάνει τὸν ἀν-
θρώπου σκλάβο ἑνὸς ἄλλου.

Αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις θά μοῦ μείνῃ ἀ-
έχαστη ἀπὸ τὸ ταξίδι μου στὴ χώρα
τῶν ζωντανῶν νεκρῶν.

Μ. ΖΑΡΑΓΚΙ

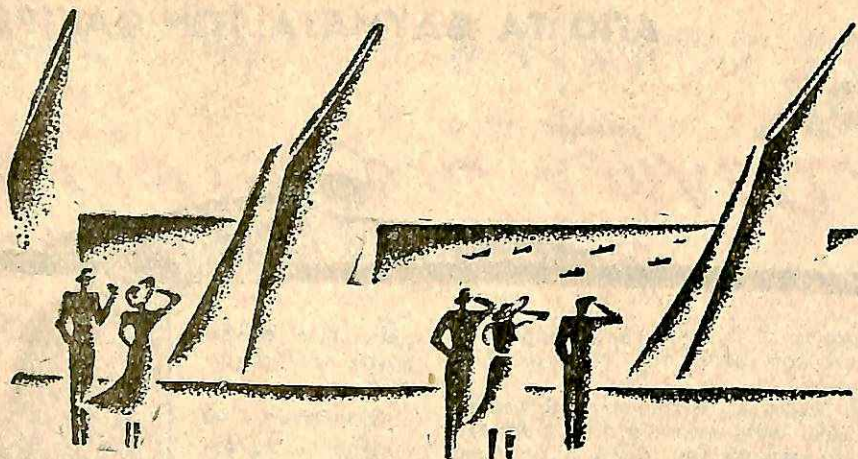
ΔΙΑΠΑΝ-
ΤΗΣΕΙΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ

20 ΕΡΕΤΗΣΕΙΣ

πού δημοσιεύονται εἰς τὴν σελίδα 34 τοῦ παρόντος

- 1.— Ἀπὸ 632.
- 2.— Τὸ Ἐξέρειτ Ἰμαλάων. Ὑψος 8.840 μέτρα.
- 3.— 62.138 μ.
- 4.— Ὁ Σαμψών.
- 5.— Πὰ νὰ κἀν τὸ σαποῦν διαφανές.
- 6.— Κέρκυρα, Παῖος, Λευκάς, Ἰθάκη, Κεφαλληνία, Ζάκυνθος καὶ Κύθηρα.
- 7.— Οἱ Κινεζοὶ κατὰ τὸν Ζ' μ. Χ. αἰῶνα.
- 8.— Θερμικὸν δυναμικὸν μίαν καυσίμου ὕλης καλεῖται τὸ ποσὸν τῶν θερμίδων πού περιέχεται σὲ κάθε χιλιόγραμμον αὐτῆς.
- 9.— Τοῦ Χέοπος—138 μ.
- 10.— 85.000 κανόνια, 400.000 πολυβόλα.
- 11.— Ἀπὸ ἑλίου Γόφερ. Μῆκος 300 πῆχεις, πλάτος 50 π. καὶ ὕψος 30 π. (ΓΕ. ΝΕΣΙΣ: Κερ. Στ' 14—35: «Κά-
με εἰς σεαυτὸν κινεῶν ἐκ ἐξέλου

- Γόφερ, τὸ μὲν μῆκος τῆς κινεῶν
θέλει εἶσθαι τριακοσίων πῆχεων, τὸ
δὲ πλάτος αὐτῆς πενήκοντα πῆχεων
καὶ τὸ ὕψος αὐτῆς τριακοσὶ πῆχεων.
- 12.— Τόκιω 5.662.000 κατοίκους.
- 13.— Ὁ Κρόνος καὶ ἡ Ρέα.
- 14.— Τὴν ἡμέραν τρίαμιση χιλιάδων, περίπου
καὶ τὴ νύκτα τέσσαρα χιλιάδες πε-
ρίπου.
- 15.— Ἡ πόλις Μόνα.
- 16.— 3 πόδια καὶ 3 Ἴντσες.
- 17.— Τὸ μπυλιάρδο.
- 18.— Στὶς 30 Ἰουλίου 1863, στὴν Γκριν
πῶντ τῆς Πολιτείας Μίτσιγκαν.
- 19.— Ὁ Δευκαλίων καὶ ἡ Πύρρα ἐπὶ τοῦ
ὄρους Παρνασσοῦ.
- 20.— Στὶς 4 Ἰαννουα 1776. Κτήσις τῆς
Μεγάλης Βρετανίας.

ΚΛΟΠΗ ΣΤΟ ΜΟΝΤΕ-ΚΑΡΛΟ

Ο Τζάκ Ρόθερμπυ έδεσε με επίμελεια την γραβάτα του μπροστά στον καθρέφτη, βούρτσισε το σακκάκι του και έβαλε, ως τελευταίο συμπλήρωμα της τουαλέτας του ένα μικρό ρεβόλβερ στην πίσω τσέπη του πανταλονιού του.

Ένα αδιόρατο χαμόγελο άνθιζε στο πρόσωπό του ενώ κατέβαινε την σκάλα που οδηγούσε στο χώλλ του ξενοδοχείου.

Στάθηκε μπροστά σ' έναν τοιχοκολλημένο πίνακα και διάβασε με προσοχή τα ονόματα αυτών που θα έλάμβαναν μέρος στον μεγάλο αγώνα ταχύτητας βενζινακάτων.

Το χώλλ ήταν άδειο. Ο ήλιος έλαμπε έξω και οι δρόμοι ήταν πλημμυρισμένοι από κόσμο. Ο Τζάκ Ρόθερμπυ όμως προτίμησε να καθήσει σε μιάν απ' τις πολλές αναπαυτικές πολυθρόνες του χώλλ.

Παράγγειλε ένα ουίσκι με σόδα και ζήτησε τον κατάλογο των νεοαφιχθέντων ξένων και τον έδιάβαζε επί αρκετή ώρα με ενδιαφέρον.

Επί τέλους έφάνηκε ότι βρήκε αυτό που ζητούσε. Σηκώθηκε, πλήρωσε και πήρε τον ανατολικό δρόμο που οδηγούσε στο Καζίνο. Δεν παρέτήρησε όμως ότι ο μικρός κοντόχονδρος κύριος, ο οποίος έπαιρνε το πρόγευμά του στο χώλλ κρυμμένος πίσω από μιάν εφημερίδα, έσηκώθηκε και τον άκολουθησε κατά πόδας.

Στην τράπεζα του Καζίνο ήταν μεγάλη κίνηση και πολύ δύσκολα κανείς μπορούσε να βρει κάποιον που ζητούσε. Ο Ρόθερμπυ όμως προχώρησε σε λίγο και ευθείαν με προτεταμένο χέρι σ' ένα τραπεζάκι, στο οποίο καθόταν μιά νέα γυναίκα και ένας λεπτός κύριος, άψογα ντυμένος, πράγμα που τον έκανε να φαίνεται λιγότερο γέρος.

«Ω, λαίδη Έβελιν Ι ΤΙ έκπληξες να θρηνήτε εσείς εδώ! είπε ο Τζάκ. Λόρδε Ντέλαγκ, πώς είσθε;

«Η νέα γυναίκα έσήκωσε μιά στιγμή τα φρύδια της σαν να ήθελε να θυμηθεί κάτι, μα σε λίγο τον άεγνώρισε και εφώνησε ένθουσιασμένη:

—Καλέ πατέρα, δεν γνωρίζεις τον κύριο Ρόθερμπυ; Τό περασμένο καλοκαίρι κατοικούσε τον ίδιο καιρό με μās στο «Άππελμπεκ, στη Σκωτία».

«Πώς είσθε κύριε Ρόθερμπυ; έξακαλούθησε η νέα. Δεν κάθεστε; Ασφαλώς βρίσκεσθε εδώ για τους αγώνες των βενζινακάτων. Ξέρω πώς είσθε ένας ένθουσιώδης θιασώτης αυ-

τού του σπόρτ.

Ο Τζάκ ευχαρίστησε και κάθισε. Σε λίγο κι' οι τρεις άφωσιώθηκαν στην όμιλία τους και κανείς δεν έπρόσεξε τον κοντόχονδρο κύριο, ο οποίος με μεγάλο κόπο είχε κατορθώσει να πιάσει ένα τραπεζάκι κοντά τους και προσποιώταν πως ήταν θυσισμένος στο διάβασμα της εφημερίδας.

—Θά έχετε βέβαια άκούσει για τη θρασεία κλοπή στο διαμέρισμα της κομήςσας Μοντζάλλε; ρώτησε ο λόρδος Ντέλαμ.

Ένας προσεκτικός παρατηρητής θα άντιλαμβανόταν ότι τα δάχτυλα του Ρόθερμπυ για ένα δευτερόλεπτο συνεσπάρησαν πριν άπαντήσει.

—Ναι, σήμερα τό πρωί στο πρόγευμα άκούσα γι' αυτό, είπε ο Τζάκ, γιατί κατοικώ στο ίδιο ξενοδοχείο.

«Πρόκειται για μιά μεγάλη κλοπή, έξηκολούθησε ο Ρόθερμπυ. Κοσμήματα τριάντα χιλιάδων λιρών! Μά αυτά άποτελούσαν ένα μεγάλο μέρος της περιουσίας της».

«Η κίνηση στους δρόμους είχε σχεδόν σταματήσει. Ήταν μεσημέρι και ο Ρόθερμπυ έτοιμαζόταν να φύγει.

—Λοιπόν, λόρδε Ντέλαμ, θά συναντηθούμε σήμερα στις δύομισι ως συναγωνιστάι στους αγώνες των βενζινακάτων; Πρόκειται πάλι να λάβετε μέρος με την «Μόνα»;

Ο Τζάκ ύποκλιθηκε μπροστά στη λαίδη Έβελιν και άπεχώρησε για τό γεύμα.

Ο άνθρωπος με την εφημερίδα έπλήρωσε επίσης και σηκώθηκε.

Στό έστιατόριο γινόταν πολύς λόγος για την χρεσινή άνήκουστη και θρασυτάτη κλοπή. Η άστυνομία είχε λάβει όλα τα μέτρα για την σύλληψι του δράστου. Όλοι οι ξένοι και όλα τα πλοία που έπρόκειτο ν' άναχωρήσουν απ' τό λιμένα υποβάλλονταν σ' έναν αυστηρό έλεγχο. Μολταυτα δεν είχαν κατορθώσει ν' άνακαλύψουν τό ίχνη του δράστου. Από χρόνια τώρα δεν είχε γίνει μιά τόσο μεγάλη κλοπή—όλοι τό διαβεβαίωναν αυτό.

«Η ώρα είναι ακριβώς δύομισι...»

«Η «Μόνα» βρίσκεται κι' αυτή στην άφετηρία.

«Αλλά εαφνικά, η Έβελιν άφησε απ' την τρομάρα της να πέσουν τα κιάλια απ' τό χέρι της. Είχε διακρίνει ότι στο τιμόνι της «Μόνας» δεν καθόταν ο πατέρας της, αλλά κάποιος άλλος. Παιός όμως;

«Ήθελε να φωνάξει, αλλά ήταν πιά άργά. Τό σινιάλο χιά την άναχώρη-

σι είχε δοθή και οι βενζινακάτοι έξώρμησαν πεταχτές για τόν αγώνα, ενώ τά πλοία έσφύριζαν και τό πλήθος συνωθειτό και ξεφώνιζε.

Βισοτική η Έβελιν άνοιξε δρόμο ανάμεσα στο πλήθος. Προαισθανόταν κάποιο κακό και κατευθύνθηκε στον μικρό ναύσταθμο των βενζινακάτων. Όταν έφθασε εκεί, στηρίχτηκε για νά μñ πέση.

Μπροστά της βρισκόταν ο πατέρας της, άναίσθητος και δεμένος δίπλα σε έναν σωρό από ξύλα. Όλα έδειχναν πως είχε προηγηθή μιά σφοδρή πάλη. Με τυρετώδη βία έλυσε τά σχοινιά και έσυρε προς τά έξω τό άκίνητο σώμα του πατέρα της στον καθαρό άέρα και χωρίς νά χάση καιρό έτρεξε νά ειδοποιήση την άστυνομία.

Εν τώ μεταξύ οι βενζινακάτοι είχαν διατρέξει τό ήμισυ της διαδρομής. Θά έφθαναν στο σημείο που ήταν η σηματοδύρα και θά εγύριζαν.

Η «Μόνα» προηγήτο με σημαντική διαφορά από τις άλλες βενζίνες. Τά μάτια όλων την παρακολουθούσαν και κανείς δεν ύποπτευόταν την μυστηριώδη σκέψι του κυβερνήτου της. Μόλις όμως η «Μόνα» έφθασε στη σηματοδύρα, άκούστηκε από χιλιάδες στόματα μιά φωνή έκπληξας.

«Αντί νά γυρίση, εξακολούθησε τό δρόμο της μακριά προς την άνοιχτή θάλασσα χωρίς νά έλαττώση την ταχύτητά της».

Με ένα χέρι ο Ρόθερμπυ κρατούσε σταθερά τό τιμόνι και στο άλλο λαμποκοπούσε τό μικρό Μπράουνινγκ, με τό όποιο φοβέριζε τόν μηχανικό της «Μόνας».

«Αλλά τό ταξίδι διαρκώς γινόταν πιό κουραστικό γιατί τώρα τά κύματα χτυπούσαν επάνω στην πλώρη και έπρεπε νά χρησιμοποιήσι και τά δύο του χέρια στο τιμόνι.

—Θά σου δώσω διακόσιες λίρες αν καθήσης φρόνιμα και εξακολουθήσης τη δουλειά σου, είπε ο Τζάκ στον μηχανικό. Πίσω, κάτω απ' τό κάθισμα, βρίσκεται η βαλίτσα με τά κοσμήματα της κομήςσας ντε Μοντζάλλε.

Ο μηχανικός έδέχθηκε την πρόταση. Τότε ο Τζάκ έβαλε πάλι τό ρεβόλβερ στην τσέπη του και έβγαλε τόν ύδρογραφικό χάρτη.

Φοβόταν νά διασχίση με την «Μόνα» την Μεσόγειο.

—Πρέπει, είπε στον μηχανικό, νά φθάσωμε στην Μασσαλία πριν προλάβουν νά τηλεγραφήσουν. Από κει θά πάρουμε τό πλοίο για την Άμερική.

—Ψηλά τά χέρια! άκούστηκε μιά διαπεραστική φωνή.

Και όταν ο Τζάκ ύψωσε τό βλέμμα του, είδε άπέναντί του άκριβώς ένα μεγάλο άστυνομικό περίστροφο.

Ο μηχανικός είχε βγάλε τό κασκέτο και τά σκούρα γυαλιά του, και κύτταξε με ειρωνικό χαμόγελο τόν Τζάκ που έτραυλίζε.

—Λαμβάνω την τιμή νά σας συστηθώ. Μίστερ Μάκ Γκίλτυ, της Σκώτλαντ Γυάρντ! Είπ' άλήθεια ότι εί-

χες καταστρώσει περίφημα τά σχέδιά σου, αλλά είχα κι' εγώ καλά τό νού μου, είπε ο άστυνομικός.

Και έσυνέχισε σε ειρωνικών τόνο:—Εφέρθηκα λιγώτερο σκληρός με τόν μηχανικό από ό,τι έφέρθηκες εσύ με τόν γέρο Ντέλαμ... Και τώρα γύρισε πίσω γρήγορα, παλιέ μου φίλε...

Στό Μόντε Κάρλο σε περιμένει ο έπιθεωρητής Ούμπεντ, άνυπόμονος νά σού περάση τις χειροπέδες. Ο. ΚΙΛΛΕΡ

ΟΙ περιπέτειες Άριστέιδη του Άτυχούς

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΤΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ

Ευδυμογράφημα του Κ. Δ. ΨΑΘΑ

Έτδων περίπου τριάντα. Ψηλός. Λιγνός. Πρόσωπο παρά πέντε συμπάθες. Αν δεν είχε αυτιά τόσο μεγάλα, μάτια τόσο μικρά, στόμα τόσομεγάλο, μήτη τόσο γαμφής, θά μπορούσε νά λεχθή ωραίος άντρας ο κ. Άριστέιδης Άτυχής. Κι' αν δεν ήταν τόσο τραγικά άτυχής θά μπορούσε νά είνε ευτυχής κι' ευχαριστημένος από τη ζωή του. Άλλά όλα τά άλλα ήταν μηδέν μπροστά στη φοβερή άτυχία του κ. Άριστέιδη Άτυχή, του άτυχέστερου των άτυχών στον κόσμο.

Με τούς άγκώνες άκουμπημένους στο τραπέζι και τις παλάμες στα μάγουλα, ήταν βυθισμένος στους πλέον έρεβώδεις ρεμβασμούς, την ευτυχή αυτή στιγμή που θά κάμωμε την γνωριμία του κ. Άτυχή. Μπροστά του μιά μακαρονάδα, σκέτη, με σάλτσα από κρέας. Δεν ήταν, βέβαια, η άπλότης αυτή συνεπεία στομαχικής τόν ύδιοτροπίας, ούτε άνορεξιάς. Άγρία πείνα έλυμάνετο τά σωθικά του αλλά συγχρόνως έρημιά φρικτή έπικρατούσε στις τσέπες του.

Άλλά καθώς έτρωγε στο πεζοδρόμιο του ταπεινού εκείνου έστιατορίου, όπου κατέφευγε τις ήμέρες του μεγάλου κατατρεγμού της μοίρας, συνέβη στον κ. Άτυχή περιπέτεια πρωτοφανής. Έπέρασε ένας εφημεριδοπώλης. Τόν σταμάτησε κι' άγόρασε μιά εφημερίδα. «Έβγαλε με συγκίνηση από την τσέπη του ένα λαχνό. Έκύτταξε τούς αριθμούς. Άνεπήδησε στην καράκλα του! Έξανακύτταξε καλύτερα. «Ωχρίασε. Έτριψε τά μάτια του, εξανακύτταξε για τρίτη φορά κι' έβεβαιώθη. «Άρχισε τότε νά τρέμει. Είχε κερδίσει τόν πρώτο αριθμό, ένα δολάκλιορο εκατομμύριο! Έκανε νά φωνάξει απ' τη χαρά του, αλλά του είχε κοπή η φωνή. Σηκώθηκε επάνω, αλλά του ήρθε ζάλη. Έκύτταξε δόλογυρά του, αλλά ομίχλη έσέκαψε τά μάτια του. Και έπεσε λιπόθυμος.

Έτρεξαν τά γκαρσόνια. Έτρεξε κόσμος. Κύκλος έσχηματίσθηκε δόλογυρά του. Τού έκαναν ό,τι μπορούσαν για νά τόν φέρουν στις αισθήσεις του. Κάποτε, τέλος, συνήλθε ο κ. Άτυχής. Άντρομος εκύτταξε νά βρή τό πολύτιμο λαχείο. Άλλά, φευ!... έμβρόντητα με τά μάτια του αντίκρυσαν την έξής φρικαλέαν σκηνήν! Ένας πελώριος σκύλος, υκαρφα, ωμένος με τά δυο πόδια άπάνω στο τραπεζάκι κι' έπωφελομένος από την γενική ταραχή, έτρωγε μακαρίως τη μακαρονάδα του. Μαζί με τά μακαρόνια δέ τό άνεκτίμητο λαχείο, που είχε πέσει μέσ' στο πιάτο περνούσε σιγά-σιγά μέσα στο στόμα του τετράποδος έγκληματίου.

Άλλόθεν ούρλιασεν ο κ. Άτυχής:—Ούρτυ!

Και έπεσε επάνω στο σκυλί νά του βγάλη τό λαχείο απ' τό στόμα. Δεν έπρόφτασε νά βγάλη παρά μόνο τό μισό. Τό άλλο μισό του λαχείου έμεινε, άλλοίμονο! μέσα στο στόμα του τετραπόδου κι' ύπήρχε κίνδυνος νά εξαφανισθή στο βάραθρο του στομάχου του. Μαινόμενος ο κ. Άτυχής άρπαξε τό σκυλί απ' τό λαιμό και έχωσε σά τρελλός τό χέρι του στο στόμα του. Άνθρωπος και σκύλος κυλίστηκαν

στο δρόμο. Άλλά προτού προφτάσουν νά τούς χωρίσουν οι περιεργοί, ο σκύλος, έξαγριωθείς, έδάγκωσε τό χέρι του κ. Άτυχή και τό έβαλε στα πόδια. Άκολούθησε τότε σκηνή σπαρακτική. Έξאלλος ο κ. Άτυχής έτινάχτηκε επάνω και άρχισε νά καταδιώκη τό τετράποδο με γοερές φωνές:

—Πιάστε το, χριστιανοί, μούφαγε ένα εκατεμμύριο!

Ήταν ένα κυνήγι άπεγνωσμένο. Εύ. λύγιστος και ταχύπους ο σκύλος έφευγε με τά πόδια μπροστά και τ' αυτιά κυματίζοντα προς τά πίσω, σαν νέος Έκτωρ. Άπελπισμένος ο άνθρωπος τόν κατεδίωκε με μανία, όπως ο Άχιλλεύς κάτω από τά τείχη της Τροίας τόν μέγαν αντίπαλό του. Και έπειδή δεν ήξερε τό όνομα του σκύλου τόν έφώναζε ίκετευτικά με διάφορα όνόματα...

Ο κόσμος είχε άναστατωθή. Και θά συνελαμθάνετο ο κ. Άτυχής επί διαπαράξει της ήσυχίας, αν δεν συνέβαινε, τέλος, ύστερ' από έναν άγωνιώδη Μαραθώνιο, νά τρωπώση ο σκύλος σ' ένα σπιτί. Έμπηκε μαινόμενος και ο κ. Άτυχής κι' έσκόνηται πάνω σ' έναν κύριο σοβαρόν:

—Τι θέλετε, κύριε!

—Τό σκύλο!

—Τόν Άζόρ;

—Δεν ξέρω πώς τόν λένε:

—Μά είνε δικό μου τό σκυλί.

—Δικό σου είνε, αλλά δικό μου είνε τό εκατομμύριο! Δεν ντρέπεστε ν' άφήνετε τά κολλά σας πεινασμένα, νά τρώνε τά λαχεία του κόσμου!

—Είστε τρελλός;

—Όχι. Είμαι πλούσιος: Διηλαδή εγώ έτοιμαζόμουν νά γίνω πλούσιος έμπηκε στη μέση τό βρωμόσκυλό σας! Πρέπει νά του άνοιξω την κοιλιά!

—Όζω!

—Μη μου λές έμένα δξω!

—Όζω, σού είπα!

Ο κύριος έξηγρώθη. Έβούτηξε τόν κ. Άτυχή απ' τό γακά και άρχισε νά τόν δερνί ανηλεώς για νά θγάλη έξω. Άλλά τρελλός ήταν νά φύγη ο κ. Άτυχής:

—Τό σκύλο!

—Όζω!

—Θέλω τό σκύλο σου είπα!

—Βρέ πήγαιν' από δώ!

Έμαζεύτηκε δολόκληρη η οικογένεια. Έμαζεύτηκε η γειτονιά. Έμαζεύτηκαν

και περιεργοί περαστικοί. Ο κ. Άτυχής άφού έκλεισε καλά την πόρτα του σπιτιού για νά κρατή αίχμάλωτο τό σκύλο, έξήγησε άσθμαίνων την ύπόθεσι. Έβγαλε την εφημερίδα. Έδειξε τό μισό λαχείο. Είχε, άλλοίμονο, στα χέρια του δολόκληρο τόν πρώτο άριθμό πλñν του τελευταίου ψηφίου, που θρισκόταν στην κοιλιά του σκύλου. Έμεινον κατάπληκτοι όλοι με την περιπέτεια. Ο ιδιοκτήτης του σκύλου έσκέφθηκε τότε νά έκμεταλλευθή την περίστασι!

—Σοϋ τόν δίνω..»

—Πόσο;

—Δέκα χιλιάδες δραχμες.

—Δέκα χιλιάδες αυτό τό θρωμο!

—Είνε οικογενειακόν κειμήλιον!

—Ο σκύλος.

—Μάλιστα. Ο Άζόρ είνε πατρικό κειμήλιο.

Η οικογένεια άρχισε νά θρηνή δόλογυρα απ' τόν Άζόρ. Νά χύνη μαύρα δάκρυα και νά τόν μοιολογήσιν. Ο κ. Άτυχής βρισκόταν σε άδιέξοδο. Ούτε μιά πεντάρα παρακάτω δεν έδιναν τό σκύλο τους. Τό ποσόν, βέβαια, για ένα εκατομμύριο, δεν ήταν μεγάλο, αλλά δυστυχώς δεν είχε φιλά μαζί του!

—Σας τά χρωστώ, κύριε.

—Άδύνατον!

«Ανέδοτος έμεινε ο κύριος του σκύλου. Έτρεξε τότε ο άτυχής κ. Άριστέιδης, έξήγησε την ύπόθεσι σ' ένα φίλο του και δανείστηκε τις δέκα χιλιάδες. Υστερα γύρισε άσθμαίνων, έπηρε τό σκύλο υπό μάλης και έσπευσε σ' έναν γιατρό. Έξήγησε, τό καί τό... Άλλά ο γιατρός ζήτησε δυο χιλιάδικα για την έγχείρησι.

—Σοϋ τά χρωστάω, γιατρέ;

—Άδύνατον.

—Μά δεν έχω τώρα...

—Πίστωσις δεν γίνεται...

Έτρεξε πάλι άσθμαίνων σε άλλον φίλο του ο κ. Άτυχής, του έξήγησε την ύπόθεσι, έπηρε άλλα δυο χιλιάδικα και γύρισε στο γιατρό!

—Μήπως τό χώνεψες;

—Όχι άκόμη.

—Έμπρός λοιπόν!

Θύμα της τύχης ο άτυχής Άζόρ, εί-

δε τό πώς της ζωής για τελευταία φορά επάνω στο χειρουργικό τραπέζι του γιατρού. Τέλος μετά μιά ώρα τό άλλο μισό του λαχείου θρισκότανε στα χέρια του ευτυχούς κ. Άτυχούς.

—Τό λαχνό μου!

—Κερδίσατε;

—Τόν πρώτο αριθμό!

—Νά τό δοϋμε.

—Ορίστε...

—Ο τελευταίος αριθμός δεν είνε νά τάξει!

—Πώς! ωχρίασε ο κ. Άτυχής

—Κυττάξτε κι' εσείς.

—Εχάλασε μέσ' την κοιλιά του σκύλου;

—Όχι, αλλά τό δικό σας λήγει εις 3.

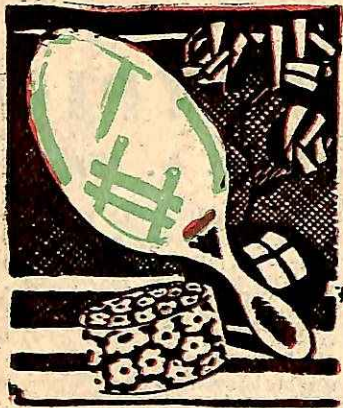
Ενώ ο πρώτος αριθμός λήγει εις 81

Ο κ. Άτυχής, ο άτυχέστερος των άτυχών, θ' αυτοκτονούσε. Άλλά έπει-

δή δεν είχε πιστόλι έτράβηξε κατ' έ-

θειαν στο Φάληρο διά τά περαιτέρω...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Τι εννοούμε με τη

Κουβεντούλες

«Η κακογλωσσία είναι ένα ελάττωμα που έχει τόσο διαδοθεί τα τελευταία χρόνια, ώστε έχει αντικαταστήσει σχεδόν κάθε άλλο θέμα συνομιλίας. Δεν μιλούμε δε για την άδεια κακογλωσσία — δηλαδή αν θρεθούν δύο φίλες και αρχίσουν να μιλούν για μια κακή τους φίλη συζητώντας για μερικές ιδιότητες του χαρακτήρα της — αλλά για την κακογλωσσία εκείνη που γίνεται συστηματικά και κάποτε δεν θαφίζεται καν σε πραγματικότητα. Τό ελάττωμα αυτό ήταν... προνόμιον των γυναικών και δεν ήταν φυσικά λιγότερο αντιπαθητικό γι' αυτό, αλλά... έδω και κάμποσον καιρό άρχισαν και πολλοί άνδρες να είναι κακογλωσσοί και αυτό δεν είναι θέματα προς επαινό τους. Είναι όμως παρατηρητέον ότι οι άνδρες που κοτσομπολεύουν είναι ως επί το πλείστον εκείνοι που δεν έχουν καμιά σοβαρή άσχολία και καθμένοι από το πωλό ως το θράβυ στα καφενεία δεν έχουν άλλο θέμα διμιλίας παρά να εξετάζουν πώς ζή ο ένας και τι κάνει ο άλλος. Οι τύποι αυτοί τ' γνωρίζουν όλα, αλλά και όλοι τους γνωρίζουν... ακόμη δε και τα γκαρσόνια που τους σεβρίζουν τους οκτείνουν που περνούν έτσι άσκοπα την ζωή τους. Γιατί τ'ό να καθήση ένας άνδρας μισή ώρα σ' ένα καφενείο, να συναντηθί με έναν φίλο του, ν' ανταλλάξουν λίγα λόγια, είναι φυσικό, είναι πράγμα που γίνεται, αλλά τ'ό να διημερεύη και να διανυκτερεύη στα καφενεία χειμώνα-καλοκαίρι είναι ο τελευταίος ξεπεσμός. Κι' ένας άνδρας που είναι ακόμη σ' ηλικία να εργασθί ή μπορεί να καταβλήη μόνος του σ' κάτι πιο σοβαρό και δεν τ'ό κάνει, αλλά προτιμά την καρέκλα του καφενείου, δεδαιώς δεν θα έρσκη άλλο θέμα συζήτησας, παρά να άσχολήται με τ'ό κοτσομπολιά».

Εσμεράλδα

Η μόδα

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΠΑΝΤΟΥ

«Τα λουλούδια και οι γυναίκες αλληλοελέγκονται, έλεγε μια παλιά παροιμία τον καιρό που τα λουλούδια ήταν φθηνά. Τώρα όμως που τα λουλούδια καθηντήσαν πλέον είδος πολυτελείας, επόμενον ήταν ν' αντικαταστήσουν τ'α μπιζού στο γυναικείο ντύσιμο».

Και βλέπουμε πλέον παντού: Σ'τα καπέλλα, σ'τα φορέματα, σ'τις γούνες ν' αντικαθιστούν περίφημα τ'α κοσμήματα, που δεν είναι εύκολο ν'α έχη έν άρθονα κάθε γυναίκα».

— Αν ρίξω μια ματιά σ'το ανεπίλητο της Σικιπαρέλλι, θα έβωμε:

...Ελαφιοτάτη θραυνή τουαλέτα με ένά ντραπάρια στο μέσον της φούστας έμπρός, που συγκρατείται μ' ένά μπουκέτο άπό πασχαλιές.

...Τσάντα θραυνή, που καταλήγει σ' ένά φερμουάρ άπό λουλούδια.

...Τόκα σχηματισμένη δολοκλήρη άπό «μπλύε», και τριαντάφυλλα.

...Ολόκληρο τ'ό στήθος ένός άπογευματινού κορασός, γαρνιρισμένο με μεγάλα γαρύφαλα. ...Ολόκληρο κορασός άπό μαργαρίτες και «μή με λημονέι».

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ

Τα θράβυ στη Γλυφάδα και σ'το «Τροκαντερό» βλέπει κανείς τις θραυτοτέρες έμφανίσεις. Μεταξύ

Εδότε άπό λινό. (Μέτρα: 1,20 επί 0,90). Σουέτερ άπό τ'ό ίδιο ύφασμα. (Μέτρα: 1,30 επί 0,90) Μάλλινο γκάνε για γαρνιτούρα. Λινό κοστούμι κορά. Αυτό τ'ό άρτε παριάζει για τις κυρίες που έχουν μακριές γάμπες. (Μέτρα: 1,10 επί 1 μ.). Βέστα. (Μέτρα: 2,35 επί 1). Σαλόπε άπό χοντρό λινό μπροστασιμένο με θελονιές τ'ό χειριού. (Μέτρα: 3 επί 1,5).

αύτων σημειώνω τις κομψότερες τουαλέτες:

Τ'ό Εύαγγελίδη άπό κρέμ έμπριμέ με φούστα συγκρατημένη με δύο βολάν πλισέ. Παρόμοια βολάν έγαρνίζαν τ'ό κορασός. Τ'ό ντεκολτέ ήταν τετράγωνο.

—Της Γεωργαντά άπό λοργκαντζά μαύρη, που κατέληγε σ'έν γιρλάντα άπό λουλούδια, και δύο «πάν» μεγάλα έσχηματίζαν έσάρια και έτελειώναν σ'έν ούρα.

—Της Παπαστεφάνου μία τουαλέτα Ντιρεκτουάρ άπό μπλέ πάλ μουσελίνα.

—Της Τσούχλου μία πρωτότυπη τουαλέττιτσα άπό άσπρόμαυρο

μεταξωτό ύφασμα που έσχηματίζε μεγάλα καρώ τοποθετημένα διαγωνίως.

Και καί, που μάς έκαμε ίδιας τέρας έντύπωσιν: πολλές τουαλέτες ήταν κατωμένες άπό έσκακερά ύφασματα, που ως γνώστον έννε πολύ της μόδας έφέτος.

Και είναι άνάγκη ν'α προσθέσωμε ότι τ'α έσκακερά αυτά ύφασματα έννε άκριβώτερα άπό πολλά μεταξωτά;

ΣΤΙΣ ΠΛΑΣ

Στις πλάς φερώνται καί ε'σά «μπλά» λινά ώραιότατα, που αποτελούνται άπό μία μπλουζίτσα με στρογγυλό γιακαδάκι, φιογκάκι «παπιγιόν», μανίκια ως τούς άνγκωνες και αντί για φούστα, ένά «σάρτα» άπό λευκό έπίσης λινό. Πρός συμπλήρωσιν υπάρχει μία φούστα άπό τ'ό ίδιο λινό που ε'γαίνει έξκουμπανομένη όταν θέλωμε ν'α κάμωμε ήλιοθεραπεία. Συνήθιζαν επίσης «ανσάμπλ» σ'έν χρώματα έκάτν, μπλέ νατίε και μπλέ μαριν ή συνδυάζουν δύο διαφορετικά χρώματα.

—Φοριούνταν πάντοτε και ο' πιτζάμες άπό διάφορα πολυχρώμα ύφασματα ριγέ ως επί τ'ό πλείστον. Τ'α πανταλόνια έννε μακρύα κι πλατιά, σ'έν δε κορασός τοποθετούμε αντίθετα τις ριγές. Τις πιτζάμες ένότες των πλάς συμπληρώνωμε ένίστες ένά μπλοτέρ άπό ύφασμα μετρητό.

Θ'α έχρηάζοντο δολοκλήρες σ'έν λίδες, για ν'α περιγράψωμε την ποικιλία που βασιλεύει στις διάφορες πλάς, μία ματιά δε τ'α πριναί σ'έν «Μπάτη», σ'έν Γλυφάδα, σ'έν «Άγιο Κοσμά», σ'έν Άλιμο, σ'έν Καλαμάκι, θ'α σ'έν πείση ότι οι άκτές μας δεν έστερον σ'έν κομψότητα έμφανίσεων των εύρωπαϊκών άκτών.

Καλλωπισμός-ύγεια

«Η ύγεια έννε άπ'ένά τ'α μεγαλύτερα άγαθά που άπ'έν έδωκε ή φύσις. Άπό την κατάστασιν της ύγείας μας εξαρτάται τ'ό κέφι μας, ή διάθεσίς μας για εργασία και δράσι, ή ικανότης μας ν'α γαρνούμε τ'ή ζωή. Και επειδή όλα έννε άλληλένδετα, άπό την καλή κατάστασιν της ύγείας μας εξαρτάται και ή όμορφιά μας. «Όταν ή ύγεια μας έννε σ'έν καλή κατάστασιν τρώμε με δρεξι, κοιμώμαστε ήσυχα, άντιμετωπίζωμε άγνογύστως κάθε καιρική μεταβολή, δεν έννευριζόμαστε με τ'ό τίποτε. Ύγεια όμως έφέρετε τί θ'α ή: Νά μην άντιλασιδανώμεθα ότι έννοει τ'άσφον άργανα σ'έν σώμα μας. «Όταν άσχημαίμε και καταλαβαίνωμε την ύπαρξιν κοιλιάς, σπασίμου, καρδιάς κτλ σημαίνει ότι ή ύγεια μας έχει κλονισθί. «Ό πολιτισμός δυστυχώς συντελεί σ'έν νά άλλ'έν έντελός τ'ή ζωή μας: νά την κάμη άνθυγιεινή και ύπερφυσική».

Σ'έν εργοστάσιον, σ'έν καταστήματα, σ'έν σχολεία, τ'ό περισσότερα σπίατα ζώμε μία ζωή στενωχωρή, κλεισμένη, χωρίς καθάρον άέρα και καταδυνασζόμεθα σ'έν τελειαν άκηνσία.

«Η έν έμμεθα εύποροι και δεν έργαζόμεθα, παρασυρόμεθα άπό την χλιδή και την πολυτέλεια και κάνωμε άνθυγιεινή ζωή μεταχειριζόμενοι διαρκώς αυτοκίνητα για την παραμικρή κούρσα. «Έτσι μόνοι μας καταστρέφωμε την ύγεια μας και προκαλούμε

γυναικα

πράγματι εδωχης ανθρωπος δεν παρασφεται ποτε απο περαστικες μοδες και φερεται παντοτε με ευπρεπειαν.

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Τ'ό θέατρο έννε καθρέφτης της καλής συμπεριφοράς. Σ'ας φαίνεται παραδοξολογία, και όμως έννε πραγματικότητα. «Ό εύγενής άνθρωπος, έν φτάνει ποτέ άργα σ'έν θέατρο, ή, αν τ'ό συμβή κάποτε δεν πηγαίνει ν'α καθήση σ'έν θέατρο μετά την έναρξιν της παραστάσεως, γιατί θ'α ένοχλήση τούς άλλους θεατάς. Περιμένει υπομονητικά ν'α τελειώση ή πράξις, ν'α γίνη διάλειμμα, κα τότε ζητεί άπό τον ταξιθέτη ν'α τ'ό δείξη τ'ή θέσι του. Στις χώρες που σέδονται την ήσυχία τ'ό πλυσον ποτέ δεν έπιτρέπεται ή είσοδος μετά την έναρξιν της παραστάσεως.

Μετά τ'ό ζήτημα της άφίξεως έρχεται τ'ό ζήτημα τ'ό θυρόδου. Ποτέ δεν θυροβεί ο άνθρωπος που έφέρει νά φερθί κατά την διάρκεια της παραστάσεως. Ούτε συνομιλεί με τον διπλανό του, ούτε λέει τις έντυπώσεις του ένός σω διαρκεί ή παράστασις, αν δε αυτό που έλέπει ή που άκούει δεν έννε της άρεσκείας του, περιμένει υπομονητικά ν'α γίνη διάλειμμα και φεύγει χωρίς ν'α έκφράση την άποδοκιμασία του.

Άλλη φοδερή συνήθεια, την όποια έχουν δυστυχώς οι περισσότεροι Ρωμιοί, έννε τ'ό ν'α σηκώνονται ν'α φεύγουν λίγο πριν άπό τ'ό τέλος της παραστάσεως. Έέννε μία άδικαιοσύνη ένδειξις περιφρονησεως, που δεν δείχνει τίποτε άλλο, παρά κακή άνατροφή.

Βιάζονται ν'α φύγουν, χωρίς ν'α σκέπτονται ότι και τούς καλλιτέχνας προσβάλλουν χωρίς λόγο, και αυτούς που θέλουν ν'α παρακολουθήσουν ήσυχα ήσυχα την παράστασι ως τ'ό τέλος, άνησυχούν.

Εέννε μία άδικαιοσύνη ένδειξις περιφρονησεως, που δεν δείχνει τίποτε άλλο, παρά κακή άνατροφή. Βιάζονται ν'α φύγουν, χωρίς ν'α σκέπτονται ότι και τούς καλλιτέχνας προσβάλλουν χωρίς λόγο, και αυτούς που θέλουν ν'α παρακολουθήσουν ήσυχα ήσυχα την παράστασι ως τ'ό τέλος, άνησυχούν.

Συμβουλές για τις μητέρες

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΣΠΟΡ.

Με την σημερινή διάδοσιν τ'ό άθλητισμού, τ'ό κάθε παιδάκι έπιβουή ν'α έπιδοθί σ'έν άυτόν.

Συμβουλευόμε όμως την κάθε μητέρα, ν'α προτιμήση ν'α στερήση τ'ό παιδί της άπό μίαν εύγαρήνησιν, παρά ν'α έπιτρέψη μίαν ύπερβολική έπίδοσιν σ'έν άθλητισμό, ή όποια, όπως κάθε ύπερβολή, μπορεί ν'α έχη κακά αποτελέσματα για την ύγεια τ'ό παιδιού της.

Δέν ύπάρχει άμφιβολία ότι ή φυσική άγωγή έννε άπαραίτητη για τ'ή σωματική άνάπτυξιν τ'ό παιδιού, αλλά δεν πρέπει ποτέ ν'α πείσθω στο σημεϊον, ώστε ως άποτελεσμα ν'α έχη την κόπωση.

Δυστυχώς αυτό συμβαίνει πολύ συχνά, έπειδή τ'ό παιδί, έξασκοντας εύχαρίστησιν στην έσκησιν τ'ό ένός ή τ'ό άλλου σπορό, δεν άντιλαμβάνεται την ίδια εκείνη στιγμή την κόπωση, και συνεχίζει μέχρις ότου σ'έν σθένει τ'όν έαυτό του πράγματι κουρασμένο.

«Άλλά άπό αυτό πρέπει άκριβώς ν'α τ'ό άποτρέψω ή μητέρα.

«Έφ' όσον ή ίδια δεν μπορεί ν'α τ'ό παρακολουθί έθμα πρς έθμα, ν'α μην έπιτρέψη σ'έν παιδί της την έπίδοσιν σ'έν άθλητισμό παρά μόνον έφ' όσον έρσικεται ύπό την έπιτήρησιν ειδικού καθηγητού».

«Όλα τ'α σπορ, όπως ή γυμναστική, τ'ό κολύμβημα, τ'ό τένις, ή έφσασκία, τ'ό γκόλφ, ή ιππασία, έννε ύγιεινά, έφόσον δεν γίνονται κατάχρησις, και έφόσον ή

Ο'ι πλυσισμένοις φοδότες έννε χαριτωμένες. Σ'έν άυτό τ'ό είδος τις φοδότες οι πιέτες έννε φαρδίες σ'ένος γοφού και πιασμένες με λοξές δελονιές στην έπάνω μεριά τους και άπό κάτω άνοιχτές. Για ν'α σιδερώνεται εύκολώτερα, πρέπει ν'α κανέτε στην άκρη καί κατά μήκος κάθε πιέτας μία πιασιά με τ'ή μηχανή. Τ'ό καρώ ζεφύρι έννε κατάλληλο γι' αυτές τις φοδότες. (Μέτρα: 2,40 επί 0,80). Μπλούζα άπό ζεφύρι, Μπάντες κολλητές για ν'α έσχωρήζον τ'α ρεγκλάν μανίκια. (Μέτρα: 1,60 επί 0,80). Τέσσερα ραψίματα (δελονιές), μία σ'έν κάθε πλάι, μία σ'έν μέση έμπρός καί άλλη μία σ'έν μέση πίσω, κι' ή φούστα έννε έτοιμη. Φτιάχνεται άπό ριγωτό ύφασμα και φοριέται με άσπρο κορασός άπό τ'ό ίδιο ύφασμα ή άπό άλλο χτυπητό χρώμα. Γενικά έννε κοστούμι κατάλληλο για την πλάς. (Μέτρα: 1,80 επί 0,80). Κορασός λαδάμπλ. Άπό τ'ό ίδιο ύφασμα κανέτε μπρετέλλες και ζώνη. (Μέτρα: 1,30 επί 0,90).

έν γένει σωματική διάπλασις τ'ό παιδιού τ'ό έπιτρέπει. «Άλλά, πρς θεού, άποτρέψατε την ύπερβολήν, έφόσον θέλετε την ύγεια των παιδιών σας, γιατί σ'έν περιπτώσιν αυτήν, τ'ό άρχαίο ρητό: «έν μέτρον άριστον» πρέπει ν'α έννε κατ' έσοχήν σεθαστόν.

Εσμεράλδα

Δί άπαντήσεις της Ιατρού της καλλονής

ΕΑΕΝΗΝ Νικολ., Αιγινον. — Παραπονείσθε για τ'ό λίκκαμμα, μ'ά άφού ζήτε τ'ή μισή μέρα σ'έν θάλασσα τί θέλετε ν'α σ'έν δουλεύετε; Τ'ό Α μ π ρ Σ ο λ α τ ρ προλαμάνει τ'α έγκαύματα ένι άμως τ'ό μαύρισμα

Η Ιατρος

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΝΑ ΜΟΥΣΤΑΚΙ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ 200.000 ΔΡΧ.

Πρό δλίγων ημερών ένα μεγάλο κινηματογραφικό συνεργείο έπληγε ένα πρωί σε κάποιο χωριουδάκι έξω από το Χόλλυγουντ, για να γυρίσει μερικές σκηνές της καινούργιας ταινίας «Σου-έξ». Μαζί ήταν και ο γνωστός ηθοποιός Σίδνεϋ Μπλάκμερ, που επρόκειτο να πρωταγωνιστήσει στις σκηνές αυτές. Ο Μπλάκμερ είχε φθάσει με το αυτοκίνητό του, στο οποίο είχαν και το θαλιτσάκι του, που περιείχε τα διάφορα σούβρα του και μεταξύ των άλλων ένα ψεύτικο μουστάκι, που επρόκειτο να φορέσει. Ο ηθοποιός άφησε το αυτοκίνητό του προσωρινώς σ' ένα σημείο, κοντά στο μέρος όπου επρόκειτο να γυρισθούν οι σκηνές και πήγε να παρακολουθήσει τις σχετικές προετοιμασίες. Έν τώ μεταξύ όμως κάποιος κλέπτης μπήκε στο αυτοκίνητο του Μπλάκμερ, το έβαλε μπρός και έφυγε. Η κλοπή του αυτοκινήτου εστέρησε τον ηθοποιό από το μουστάκι που επρόκειτο να φορέσει και συνεπώς δεν μπορούσαν να γυρισθούν οι σκηνές του έργου με τον πρωταγωνιστήν άμουστακον, ενώ το σενάριο τον ήθελε μουστακοφόρο. Έδωσε να φύγει άμέσως ένας βοηθός του σκηνοθέτου, να πάρει άδοταχώς από Χόλλυγουντ στον κομμωτή της κινηματογραφικής εταιρείας και να το φτιάξει ένα άλλο όμοιο μουστάκι, πράγμα για το οποίο τον έφεισε χρονικά διάστημα δύο ωρών. Έπειδή δε, όπως είναι γνωστόν, έκτος των πρωταγωνιστών όλοι οι άλλοι κομπάρσοι, δευτερεύοντες ηθοποιοί, όπερατέρ, μηχανικοί, ηλεκτρολόγοι πληρώνονται με την ώρα, η διώρος εκείνη καθυστέρησης έστοιχισε στην εταιρεία 2.000 δολάρια, το οποίο υποχρεώθηκε να πληρώσει ο ηθοποιός Σίδνεϋ Μπλάκμερ, αφού αυτός ήταν, έστω και άκουσώς του, ο αίτιος της καθυστέρησης εκείνης.

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΡΕΚΟΡ ΠΕΖΟΠΟΡΙΑΣ

Ο νεαρός Τσεχοσλοβάκος Γιάννος Βούιτεχ μπορεί να καυχήθῃ ότι κατέχει το παγκόσμιο ρεκόρ της πεζοπορίας. Πρό ένδεκα άκριβώς έτών, την 1ην Ιουλίου του 1927, ξεκίνησε από την Πράγα για να κάνει τον γύ-

ρον του κόσμου πεζή. Έκτοτε, πεζοπορών συνεχώς, έχει διασχίσει τρεις ήπειρους, την Εύρώπη, την Αφρική και την Αμερική και έχει διανύσει έν όλω 200.000 χιλιόμετρα. Έννοείται ότι μόλις κατά το ήμισυ έχει εκπληρώσει το σκοπό που έχει τάξει στον εαυτό του, γιατί του μένουν ακόμη η Ωκεανία και η Ασία, η οποία, ως γνωστόν, είναι έκτασιν ή μεγαλύτερα απ' όλες τις ήπειρους. Αλλά ο Γιάννος Βούιτεχ είναι αποφασισμένος να φέρη εις πέρας τον γύρο του κόσμου. Πρό δλίγων ημερών αποβιβάσθηκε στην Μελβούρνη και άρχισε να περιοδεύη, πεζή έννοείται, την Αυστραλία.

Όλες οι κυρίες δέν αγαπούν τα κοντά φορέματα. Ίδου μια τουαλέτα αρκετά μακρὰ που ένεφανίσθη τελευταίος στις κοφές του Παρισιού. Ίπποδρόμου. Η φούστα είναι πλισέ, ενώ τα μανίκια είναι γαρνιρισμένα με περά στρουθοκαμήλου. Με συμπλήρωμα μάλιστα της μεσαιωνικής αυτής τουαλέτας η κυρία που την φορεί έχει και καπέλλο με όλκληρο πουλί ως γαρνιτούρα!

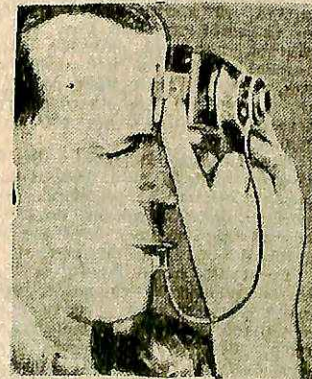
ΤΑ 7 ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Όπως είναι γνωστόν και έχει γραφή κατ' επανάληψιν στον διεθνή τύπο, χιλιάδες κοριτσιών και νέων μαζεύονται κάθε χρόνο στο Χόλλυγουντ με τη φιλοδοξία να γίνουν αστέρες της θόνης και πού στο τέλος καταλήγουν κομπάρσοι, μόλις καθορθώνοντες να έξασφαλίσουν ένα ή δύο ήμερομισθία την έβδομάδα, πωλητάι και πωλήτριαι, σερβιτόροι και σερβιτόρισσες εστιατορίων, μπάρ κλπ. Για δ-

λο αυτό το πλήθος των μυριάδων υποψηφίων αστέρων, δ γνωστός κινηματογραφικός διευθυντής του Χόλλυγουντ Τσάρλς Κόλμαν ο νεώτερος, κατήρτισε έναν έπιτάλογον, έναν πίνακα δηλαδή έπιτά προσόντων τα όποια χρειάζονται εκείνοι που θέλουν να κατακτήσουν δόξαν και πλούτη ως ηθοποιοί του κινηματογράφου.

«Μπορείτε και μόνοι σας, γράφει ο Τσάρλς Κόλμαν, να εξακριβώσετε εάν έχετε τα προσόντα που είναι απαραίτητα για τους αστέρας της θόνης, άρκει να σκεφθίτε χωρίς έγωπάθεια, να εξετάσετε τον εαυτό σας και να δήτε: μπορείτε να άπαντήσετε καταφατικά στα έπιτά κατωτέρω έρωτήματα: 1ον) Έχω καλήν υγείαν; 2ον) Μπορώ να ύποκριθώ; 3ον) Κατέχω προσωπικόν μαγνητισμό; 4ον) Όταν μιλώ, ή φωνή μου έχει ύποβλητικό τόνο; 5ον) Είμαι άποφασισμένος να έργασθώ σκληρά; 6ον) Μπορώ να άνθέξω σ' όλες τις έργασίες που έπιβάλλει ή θέσις ενός ηθοποιού του κινηματογράφου; 7ον) Έχω το αίσθημα του χιούμορ;»

Και ο Τσάρλς Κόλμαν καταλήγει: «Αυτά είναι τα έπιτά προσόντα που πρέπει άπαραιτήτως να έχη ένας ηθοποιός της θόνης. Από τα έπιτά αυτά προσόντα, το πλέον άπαραίτητον είναι το αίσθημα του χιούμορ, την Ικανότητα να παίρνη τα πράγματα φιλοσοφικά.

Ένας Οδύγρος μηχανικός έδημιούργησεν ένα νέο σύστημα φωτογραφίας, χωρίς να κινείται ούτε το έλάχιον ή φωτογραφική μηχανή.

Το έλατήριο λήψως φωτογραφίας τοποθετείται άνάμεσα στο χέιλη του φωτογραφίζοντος και κατ' αυτόν τον τρόπον μένου έλεύθερα και τα δύο του χέρια για να στηρίξουν καλύτερα τη μηχανή προς άποφυγήν και της παραμόρφως μετακινήσεως.

Για να λειτουργήση το έλατήριο άρκει ο φωτογραφίζων να κλείση τα χέιλη του.

ΚΑΛΟΠΛΗΡΩΤΗΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ:

Κάποιος Νοτιοαφρικανός μικρόπορος στην πόλι του βασιλέως Γουλιέλμου της έπαρχίας του Άκρωτηρίου της Καλής Έλπίδος, χρωστόσε σε μία μεγάλη εταιρεία ένα ποσόν 7.000 δραχμών από τριών μηνών. Δυό φορές την έβδομάδα ή εταιρεία του έστελνε και από ένα γράμμα, ειδοποιώντας τον να πληρώση το ταχύτερον το χρέος του. Αλλά ο έμπορος είτε έπειδή δέν εύκολυνόταν, είτε έπειδή το έλχε πάρει ως διασκέδασι, δέν έσπευδε να φανή συνεπής προς την ύποχρόσιν του. Έπιτέλους, αφού έπληρε κάπου είκοσι ειδοποιητήρια, άπεφάσισε να έξοφλήση την έταιρεία, αλλά με έντελώς ιδιόρρυθμο τρόπο. Έπλησε στο ταχυδρομείο, άγόρασε γραμματόσημα της μισής πέννας —μίας δραχμής— και άφοι τα έχώρισε ένα-ένα, τα έταχυδρόμησε προς την πιστώτριαν έταιρείαν. Οι διευθυνταί της έταιρείας έγιναν έξω φρενών για τον τρόπο αυτόν της πληρωμής, δ όποιος τους ύπεχρέωσε να άπασχολήσουν έναν υπάλληλο έπί δυό ώρες για να μετρήση τα 7.000 περίπου γραμματόσημα, αλλά δέν μπόρεσαν και να διαμαρτυρηθούν.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΔΙΑΓΝΩΝΙΣΜΟΣ

Μέσα στο πλήθος των άλλόκοτων διαγνισμών, τους όποιους άναγγέλλει κάθε τόσο ο παγκόσμιος τύπος τα τελευταία χρόνια, ήλθε να προστεθί άλλος ένας, που έγινε πρό ήμερών στην Κοπεγχάγη. Ωργανώθηκε ειδικώς για γκαροσνία έστιατορίων, ζυθοστιατορίων και μπάρ, που έπρόκειτο να διαγωνισθουν ποιος μπορεί να κουβαλήση περισσότερα μπουκάλια μύρας, γιμάτα έννοείται. Νικητής ανέδειχθη κάποιος σερβιτόρος όνόματι Κρίστιαν Σπέρενσεν, δ όποιος κατώρθωσε να μεταφέρει είκοσι έπιτά ταυτοχρόνως μπουκάλια μύρας! Για να έπιτύχη τον άθλο αυτόν δ Σπέρενσεν έτρώπωσε δέκα μπουκάλια στις διάφορες τσέπες του σακκακιού και του παντελονιού του, πέντε τα έβαλε παραμόσχαλα στο άριστερό του μπράτσο, τρία τα έκράτησε με τα δάχτυλα του άριστερό χεριού και άλλα τρία με τα δάχτυλα του δεξιού χεριού.

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΔΙΕΝΕΞΕΙΣ

Αυό περιεργότατες περιπτώσεις συζυγικών διενέξεων άναγράφονται τις τελευταίες ήμέρες στις ένέστες έφημερίδες. Στην Ινδική πόλι Σίρμουρ του κράτους Πάντζαπ, μία γυναίκα κατέφυγε στο δικαστήριό για να καταγγείλη τον σύζυγό της έπι θαρβαρότητι και να ζητήση διαζύγιο. Ως αίτιον έπρόβαλε το ότι δ σύζυγός της την προσέβαλε διπλά: 1) Συνεπεία μιας μικρής λογομαχίας, άρπαξε μιάν από τις κόττες του όρνιθώνος τους που θρέθηκε μπουστά του και της την κατέφερε στο κεφάλι με τόση δύναμη, ώστε ή κόττα έψοφισε. Έπειτα, μη άρκεσθείς στην πρώτη αυτή προσβολή, ύποχρεωσε τη γυναίκα του να μάδηση την ψόφια κόττα και να τη μαγειρέψη για το γεύμα τους.

Έξ άλλου στην άμερικανική πόλι Κληβελαντ της πολιτείας Όχάιο, μία άλλη γυναίκα κατέφυγε στο δικαστήριό ζητώντας διαζύγιο για αίτια σχετιζομένη έπίσης με πουλερικά. Πρό δλίγων ημερών, γράφει στην αίτησί της ή ένάγουσα, δ σύζυγός μου έφτιαξε μέσα στη μικρή αύλη του σπιτιού μας ένα κοττέτσι και έγκατέστησε εκεί αρκετές κόττες, τις όποιες και με ύποχρέωσε να τις περιποιούμαι. Καί αυτό μεν ήταν έπίτέλους άνεκτό. Αλλά έπειτα από ένα μήνα δίπλα στην αύλόπορτα έφτιαξε δεύτερο κοττέτσι, στο όποιο έγκατέστησε καμμία δεικαριά γαλοπούλες. Το πράγμα έπαράγινε όταν κάμψουν καιρό άργότερα, και συγκεκριμένως πρό 10 ήμερών, έγκατέστησε μέσα στην κουζίνα του σπιτιού μας καμμία δεικαριά κουνέλια. Καί ή ένάγουσα καταλήγει με την έξης έκκλησι προς το δικαστήριό: «Κύριε Πρόεδρε, το σπίτι μας είναι άρκετά μικρό, ώστε μόλις και μετὰ βίας να έπαρκη για μένα και τον σύζυγό μου, και οι δουλειές του νοικοκυριού είναι ήδη άρκετές, ώστε με δυσκολία να τις προφταίνω. Δέν μπορώ, κύριε Πρόεδρε, μέσα στο στενό χώρο του σπιτιού μου να συζώ με δέκαδες πουλερικά και κουνέλια και να είμαι ύποχρεωμένη να τα περιποιούμαι».

Το δικαστήριον, έν τούτοις, του Κληβελαντ έδίστασε να δικαιώση την ένάγουσαν και άνέβαλε να έκδώση την άπόφασί του, ένθ άντιθέτως το δικαστήριό της πό-

λεως Σίρμουρ έδικαίωσε την Ίνδην την όποιαν έδειρε δ σύζυγός της με την κόττα και έξέδωκε το διαζύγιο εις βάρος του.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ «ΘΕΟΥ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ»

Μία μεγάλη αιγυπτιακή αρχαιολογική άποστολή, ή όποια ένεργεί από μηνών άνασκαφές στο μέρος της αρχαίας Έρμουπόλεως παρά το Κάιρον, έκαμε τελευταίως μία σπουδαιότατη άνακάλυψι. Έφερε στο φώς ένα μεγάλο Μουσολείο —Ναόν, μέσα στον όποιον ύπαρχει και μία μεγάλη μαρμαρίνη σαρκοφάγος με πλῆθος παραστάσεων και επιγραφών σκαλισμένων έπάνω σ' αυτήν. Μέσα στη σαρκοφάγο θρέθηκε το μουμιποιημένο σώμα ενός πθήκων του είδους των λεγομένων κυνοκεφάλων. Στο λαιμό του μουμιποιημένου πθήκου έκρεμίζαν πολυάριθμα περιδέραια από πολυτίμους λίθους με χρυσούς και άργυρούς σκελετούς και στα πόδια του ήσαν κρεμασμένα ένα πλῆθος φυλαχτά, έπίσης από χρυσό και άργυρο, κατάρκτικα από πολυτίμους λίθους. Από τις επιγραφές που είναι σκαλισμένες σε μιάν άλλη σαρκοφάγο συνάγεται ότι δ άνακαλυφθείς Ναός —Μουσολείο άνήκει στον «Άρχηγό των Πέντε» και πρωθιερέα του Ίωθ, του αρχαίου αιγυπτιακού θεού της Δικαιοσύνης, της Σοφίας, των Τεχνών, των Γραμμάτων, των Έπιστημών και του Πολιτισμού.

Ένας έξηκοντούτης όργανοπαίκτης σκέφθηκε να... ζευγαρώση την άρπα με το κοντραμπάσο. Αποτέλεσμα της προσπάθειάς του ύπήρξε το περίεργο αυτό εικόνια που βλέπετε στην διακόσια κιά και έχει 99 χορδές, μερικές από τις όποιες έχουν μήκος δύομιση μέτρα! Το διπλό αυτό όργανο μπορεί να το παίξουν και δυό μουσικοί ταυτοχρόνως.

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ ΕΝΑ ΠΑΙΔΑΚΙ

Στην Δαλματική ψαράδικη πολίχνη Πόλυανι, κοντά στη Σάρα, κάποιος ψαράς είχε πάρει μαζί του στο ψάρεμα τον τετραετή γιού του Τίτο Φράνιν, καθώς έπίσης και το σκύλο του. Ένώ δ πατέρας έμάρευε, το παιδάκι έπαίξε με το σκύλο σε μιάν άκρη της θάρκας. Κάποια στιγμή όμως, εκεί πού δ μικρός έπαίξε, δρασκέλισε την κουπαστή της θάρκας και έπεσε μέσα στη θάλασσα. Ο σκύλος ρίχτηκε μέσα στο νερό, άρπαξε τον μικρόν άπό το γιακά της μπλούζας του και τον έφερε κοντά στη θάρκα, όπου δ άγωνιών πατέρας με χαρά τον έτράβηξε άπάνω.

Ο κύριος Β. Α. Λάγκ, Άγγλος δημόσιος υπάλληλος, προκειμένου να περιοδεύη σ' όλες τις άποικίες της Άγγλίας και να κάνει πολλούς σταθμούς, έφωδιάσθη μ' ένα ειδικό εισιτήριο, που ίσως είναι το μεγαλύτερο του κόσμου.

Πράγματι, έχει μήκος 1.85. Δηλαδή υπερέβαινε το άνάστημα του κ. Λάγκ κατά είκοσι εκατοστά, καθώς φαίνεται άλλως τε και στη φωτογραφία.

ΤΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Ασφαλώς το περιεργότερο από τα δυστυχήματα που άναφέρονται στα παγκόσμια αὐτοκινητικά χρονικά είναι εκείνο που συνέβη τελευταίως στον Κάμελ Μπράετον, έναν Νέγρο από την Ουάσιγκτον. Ο Μπράετον διήλθε το αὐτοκίνητό του, το όποιο ήταν και δ μόνος έπιβάτης, σ' έναν έξοχικόν δρόμο και έφθασε σ' ένα σημείον όπου διασταυρώνε-

ται δ δημόσιος δρόμος με τη σιδηροδρομική γραμμή. Τη στιγμή εκείνη άντήχησε ή σειρήνα μιας άμαξοστοιχίας που πλησίαζε όλοταχώς. Ο Νέγρος όμως αὐτοκινητιστής ένόμιζε ότι θά έπρόφθασε να περάση πριν φθάση ή άμαξοστοιχία. Αὐξήσε λοιπόν την ταχύτητα του αὐτοκινήτου του και έπροχώρησε προτού δ φύλακας της γραμμής προφθάση να κατεβάση τη δοκό πού φράζει τον δρόμο. Έν τώ μεταξύ όμως ένθ το αὐτοκίνητο δέν είχε περάσει άκόμη έντελώς και θρισκόταν το μισό έξω απ' τη γραμμή, κατέβησε τον μικρόν άπό το γιακά της μπλούζας του και τον έφερε κοντά στη θάρκα, όπου δ άγωνιών πατέρας με χαρά τον έτράβηξε άπάνω.

Η ΔΙΘΕΡΠΙΤΙΣ ΚΑΝΕΙ ΘΡΑΥΣΙ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Η γαλλική κυβέρνηση έξέδωκε ένα διάταγμα διά του όποιου όρίζειδρακόντεια μέτρα έναντίον της διθερπίτιδος, της φοβερής αυτής άρρώστειας που μαστίζει κατά προτίμησιν την παιδική ηλικία και που κάνει θραύσι στη Γαλλία τα τελευταία χρόνια. Υπολογίζονται σε πολλές δεκάδες χιλιάδων τα παιδάκια που προσεβλήθησαν απ' την φοβερή άρρώστεια και σε πολλές χιλιάδες άκείνα που έπληρώσαν με τη ζωή τους την φρικώδη έπιδημία. Γι' αυτό και ή γαλλική κυβέρνηση άρισε ότι έφέτος κανένα παιδί δέν θά πάρη ένι δεικτικό από τα σχολεία εάν δέν του γίνη ένεσις άντιδιθερπιτικού όρρου. Επίσης και για τα παιδία που δέν πηγαίνουν σχολείο, τα ηλικίας κάτω των δεκαεσσάρων έτών, άρισε ότι για να έργάζωνται σ' έργοστάσια, έμπορικά ή βιοτεχνικά καταστήματα, πρέπει άπαραιτήτως να έχουν έμβολιασθή με αντιδιθερπιτικόν όρρο.

Κατόπιν των σοβαρών αυτών μέτρων και των δραστηριών ένεργειών της σχολικής Υγειονομικής Υπηρεσίας ύπάρχει βάσιμος έλπίς ότι θά περιορισθί ή δράσις της δειθερπίτιδος αυτής παιδικής άσθενείας.

Τό ποδήλατο

...Βλέπετε

Χόποτικ και Σία

Πρώτος που σκέφθηκε να κατασκευάσει ποδήλατο ήταν ο Γάλλος Σιθράκ. Αυτός ο κύριος κατά το 1690 πήρε δυο ρόδες ίδιες στο μέγεθος, τοποθέτησε τη μία πίσω από την άλλη και τις συνέ-

δεσε μεταξύ τους σ' ένα κομμάτι ξύλο, που οι άκρες του ήταν στερεωμένες με βίδες στις δυο ρόδες. "Υστερα κάθισε στη μέση του ξύλου και με τα πόδια του που άκουμπούσαν στη γη έδωσε φόρα κι' ύστερα σηκώνοντας τα πόδια του άφησε τις ρόδες να κατακυλίσουν στο δρόμο. "Απ' αυτή τη στιγμή φανερώθηκε στην έμβρυώδη κατάσταση που το ποδήλατο.

Αυτό το πρωτότυπο ποδήλατο ετίθετο σε κίνηση, όταν ένα ώριμο πρωί του 1818 στους δρομίσκους του πάρκου του Κεραμεικού στο Παρίσι παρουσιάστηκε ένας καθώς πρέπει κύριος, κάνοντας τον περίπατό του καθώς σε ποδήλατο που πρώτη φορά ως τότε έβλεπε το φως της ημέρας. Αυτός ο κύριος ήταν ο Γερμανός θά- ρωνας Ντράις.

Το πρωτότυπο ποδήλατό του αποτελείτο από ένα τελάρο στο εμπρόσθιο μέρος όπου υπήρχε εκτός από την ρόδα ένα είδος χειρόφρενου. Προχωρούσε θέβαια κι' αυτό με την βοήθεια των ποδών που τα στήριζαν στη γη, με δέν που μπορούσε κανείς να το διευθύνει όπου ήθελε.

Από τον θάρωνα Ντράις αυτό το ποδήλατο ονομάστηκε ν τ ρ α ι ζ ι ά ν α και διεδόθηκε σ' όλη την Ευρώπη μέχρις ότου το 1842 ο Γάλλος "Ερνέστος Μισώ, γιγός ενός «Φάμπρ», εφευρέθηκε στο ποδήλατο ένα ζευγάρι πεντάλ στην μπροστινή ρόδα που την έκανε και κατά πόδι μεγαλύτερη της πίσω ρόδας. Το ποδήλατο του Μισώ ονομάστηκε δ ι κ λ ο. Ο ίδιος ο Μισώ το 1869 κατεσκεύασε για πρώτη φορά (γιατί τώρα ήταν ξύλινα), σιδερένιο ποδήλατο και έβαλε γύρω από τις ρόδες του συμπαγή λάστιχα.

Μεγάλους νεωτερισμούς έφερε στο ποδήλατο το 1880 ο "Αγγλος Σάρεν που συνέδεσε την μπροστινή με την πίσω ρόδα με άλυσιδα συγχρόνως δέ έκανε και τις δυο ρόδες ίδιες στο μέγεθος κι' αφού κανόνισε το κέντρο του θάρους έτοποθέτησε τη σέλλα.

Την τελευταία τελειοποίησι στο ποδήλατο έδωσε ο "Αγγλος κτηνίατρος Ντούνλοπ που κατεσκεύασε και τα πρώτα λάστιχα με αεροθάλαμο.

"Υστερα απ' τον Ντούνλοπ στο ποδήλατο, εκτός από την έκωτερική εμφάνισή του, δέν επήλθε καμμία νεώτερη μεταβολή.

Το ποδήλατο, παρ' όλον ότι θεωρείται αναχρονιστικό μέσον κινήσεως, ως τόσο είναι πάντοτε και σήμερα στην ήμερησία διάταξι ως το εύκολότερο, τ' έπιό όλιγοδάπανο σ' συντήρησι και τ' όφηνό σ' τιμή αγοράς απ' όλα τα σμηρινά μέσα κινήσεως, που χρησιμοποιείται για τις εύκολες μεταφορές, τούς μακρινούς περιπάτους και ως σπόρ.

"Όλοι βλέπουμε μα όλοι δέν παρατηρούμε κι' υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ απλής ματιάς και παρατηρήσεως. "Έτσι βλέποντας και μη παρατηρώντας, μοιάζουμε σαν τις βαλίτσες που γυρίζουν τον κόσμο χωρίς να καταλαβαίνουν τίποτε. Τα περισσότερα πράγματα που ξέρομε δέν τα μάθαμε απ' την ίδια μας παρατήρησι, μα τα έχουμε διαβάσει στα βιβλία. Το ίδιο που συμβαίνει με τα διάφορα αντικείμενα οτις διαφόρες κάρτ - ποστάλ.

Αυτό το φαινόμενο παρατηρείται ιδίως οτις γυναίκες, που το πρώτο πράγμα που έπισκέπτονται σ' ένα όποιοδήποτε μέρος είναι οι βιτρίνες των καταστημάτων της μόδας. Πάρα πάνω απ' τη βιτρίνα δέν σηκώνουν το κεφάλι τους κι' αυτό τις κάνει πολλές να πέφτουν σ' ασυγχώρητες γκάφες.

Ο Λεονάρδος Ντά Βίντσι στο έργο του «περί ζωγραφικής» γράφει: «Για να σχηματίση κανείς ακριβή ιδέα για τα διάφορα πράγματα πρέπει ν' αρχίση την παρατήρησι και την εξέτασι από τα μέρη από τα όποια αποτελείται ένα αντικείμενο κι' ύστερα να προχωρήση στο σύνολο. Το καλά έ- ξηρημένο μάτι έχει έμπορική αξία».

Ενας ψυχολόγος μεταξύ άλλων περιέγραψεν γράφει ότι: «Κάποτε μια κυρία μπήκε σ' ένα κατάστημα για ν' αγοράση ένα πικενένο γιακά. Σ' αυτό το μαγαζί πούλαγαν όλα τα έμπορεύματα σ' χαμηλές τιμές που μόλις το έμαθε ή έπισκέπτεις έλλαξε ιδέα και δέν της άρεσε κανένας γιακάς. Ο έξυπνος υπάλληλος, που διάβασε τη σκέψι της, άρχισε να της δείχνη διάφορα σχέδια της ίδιας ποιότητας και τιμής μα που στο καθένα αύξανε την τιμή. Όσο ακριβότερη ήταν ή τιμή του γιακά τόσο περισσότερο άρεσε στην κυρία.

Το ίδιο που συμβαίνει για τις μόδες συμβαίνει και σ' όλα τα πράγματα: το ίδιο πράγμα στην ίδια ποιότητα και φτιαγμένο απ' το ίδιο έργοστάσιο δέν αγοράζεται από κάποια κυρία κυρίως και κάποτε και από κύριο στο έμπορικό της γεitonιάς που κοστίζει 50 φράγκα π. χ. κι' αγοράζεται στα κεντρικά έμπορικά σ' διπλάσια τιμή γιατί ο κύριος κι' ή κυρία που δέν έμαθαν να παρατηρούν παρά απλώς να βλέπουν, την ώρα που πρόκειται να αγοράσουν κάτι δέν βλέπουν αυτό το ίδιο πράγμα, αλλά την έλκυστική θέσι που του χαρίζει ή βιτρίνα.

Σχετικά με την παρατήρησι ο Φραγκλίνος έλεγε: «Πετάχτε υακρυά τα κατογυάλια! Γιατί είναι το πράγμα που σας έμποδίζει να βλέπετε τα πράγματα στην πραγματική τους κατάστασι». Κι' ένας μεγάλος "Ιταλός παθολόγος έλεγε: «Από τότε που βρέθηκε το σπληνοσκόπιο τ' αυτιά των γιατρών δέν άκουγν πιά...».

"Αξίζει τον κόπο να έπισκεφθ' κανείς τα κινέζικα έστιατόρια και τέτοια υπάρχουν πολλά όχι μόνο στην Κίνα μα και στη Βιέννη, στο Βερολίνο και ιδίως στο Παρίσι.

Τα κινέζικα έστιατόρια της Ευρώπης, τόσο στην έκωτερική τους εμφάνισι όσο και στον έκωτερικό του διάκοσμο δέν παρουσιάζουν τίποτε το διαφορετικό απ' του όμοιου έιδους ντόπια ή ξενικά καταστήματα.

Κυριότερο χαρακτηριστικό αυτών των έστιατορίων είναι ότι δέν χρησιμοποιούν πηρούνια, μαχαίρια και πετσέτες.

Τα φαγητά σερβίρονται σ' μικρές πιπελίτσες από πορσελάνη φιλοκομμένα, ώστε το μαχαίρι είναι περιττό και το ρύζι, που προσφέρεται δωρεάν και συνοδεύει το φαγητό αντί ψωμιού, σερβίρεται από τη μεγάλη σουπέρα με ειδικά κουτάλια από πορσελάνη. Τόσο το φαγητό όσο και το ρύζι δέν τρώγονται με πηρούνια αλλά με λεπτά στρογγυλά ξυλαράκια από έβανο και έλεφαντόδοντα και που είναι γνωστά με το διεθνές όνομα χόποτικ.

Οι κάτοικοι της "Απω "Ανατολής τα κατάφεραν μια χαρά να τρώνε μ' αυτά τα ιδιόρρυθμα πηρούνια και με θαυμαστή εύκολια και χάρι, μα οι βάρβαροι λαοί της Δύσεως όχι μόνον δέν τα κατάφέρουν μα κι' αν προσπαθήσουν θα μείνουν νηστικοί.

"Ενας "Αγγλος ναυτικός που έπεσκέφθη κάποτε ένα κινέζικο ρεστωράν του Χόκ Κόγκ, την «Κόκκινη Παγόδα», γράφει μεταξύ άλλων τα εξής: «

"Όσες φορές θέλησα να απολαύσω κι' έγώ τη θαυμαστή κι' όρεκτικώτατη κινέζικη κουζίνα δέν ξεχνάω να δώλω στην τόπη μου πηρούνι, μαχαίρι και πετσέτα. "Έτσι μπαίνω άφοβα έφωδισμένος με τα εργαλεία μου για να απολαύσω τις κινέζικες λιχουδιές, άδιέφορον αν τα μάτια όλων των συνδυατημών διευθύνονται στο πιάτο μου. Το φαγητό τους δέν συνοδεύεται με κρασί, όπως σ' όλα τα μέρη του κόσμου, αλλά με τσάι. "Όταν απόφαγα με συνάδευσα ως την έξοδο του ρεστωράν τα υποχρεωτικά γκαρσόνια, οι Κινέζοπούλες. "Έξω με περίμενε το πρωτότυπο άμαξάκι που αντί για άλογο το σέρνει ένας Κινέζος με ψάθινο κωνικό καπέλλο, πουκάμισο κοντό που άπχει μια πιθαμή απ' το κοντό μαύρο μεταξωτό παντελόνι, αντί παπούτσια φοράει παντόφλες από άσπρο χοντρό ύφασμα και οτις πλάτες του έχει ριγμένη μια πετσέτα για να σκουπίξη τον ιδρώτα του.

Μ' αυτό το ανθρώπινο άμαξι γύρισα τις κεντρικότερες συνοικίες του Χόκ - Κόγκ, για να φθάσω στο ρομαντικό τε- ιοποτείο ή «Πράσινη Παγόδα» που συχνάζουν οι μοντέρνες Κινέζοπούλες που μ' ένα φλυτζάνι τσάι προσφέρουν ματιές και φιλιά και μ' ένα τραπέζι το κορμί τους...».

ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

"Η μονομαχία

Πολύς θόρυβος έγινε τώρα τελευταία στο Παρίσι για την μονομαχία των θεατρικών συγγραφέων Μπερνστάιν και Μπουρντέ. "Υστερα από ένα ατέλειωτο ύβρεολόγιο διά των έφημερίδων που διήρκεσε μια εβδομάδα, ή έκασορά κατέληξε σ' ένομομαχία. Για μάρτυρες εκλήθησαν τέσσερα άτομα που άνακατεύονται στο θέατρο και τη δημοσιογραφία.

"Όλο το κοσμικό και καλλιτεχνικό Παρίσι, σηκώθηκε στο πόδι γι' αυτήν την μονομαχία που θύμιζε τις παρόμοιες μονομαχίες του παλαιού καιρού που έγίνονταν για ψύλλου πήδημα, για μιάν άσπρη θεατρική κριτική, για μιάν δυσφήμισι οτις στήλες των έφημερίδων ενός ζωγραφικού ή γλυπτικού έργου, για την άπορριψι των χειρογράφων νεαρού ποιητού από τον έκδοτη, κλπ.

Για την μονομαχία παραχωρήθηκε εύγενώς το περιβόλι μιας κομψής βίλλας του Νεϊγύ, την όποια περιέκλωσαν από νωρίς δημοσιογράφοι, φωτογράφοι, σκισσογράφοι, όπερατέρ κινηματογράφου και πλήθος περιέργων. Την τελευταία στιγμή έφθασε ο άστυνόμος του οικείου τμήματος για να σώση την ζωή του Μπερνστάιν.

—Σ'ας άπαγορεύω να εισέλθετε στη βίλλα, του έλεπε.

Και ο Μπερνστάιν άτάραχος άπήντησε: —Έχετε μεγάλο τουπέ να μου έμπεδίζετε την είσοδο σ' ιδιωτικό κτήμα.

Ο Μπερνστάιν μπήκε στη βίλλα κι' ο άστυνομικός σκαρφάλωσε στον τοίχο του περιβολιού, άνακατεμένος με τους περιέργους για να παρακολουθήση το άποτέλεσμα της μονομαχίας...

Σχετικά με την μονομαχία έγραφε κάπου ή "Αλφόνσος Κάρ: «"Αν θέλωμε να νά έμποδίσουμε την μονομαχία, πρέπει να τιμωρούμε τον φαιχτή με ποινή χειρότερη από τη μονομαχία... "Ας φροντίσουν οι άρμόδιοι να θρούν ένα μέσο που να μπόρσ' ν' άποπλύν' την άτιμίασι που τις περισσότερες φορές είναι αίτια της μονομαχίας».

"Όπως το καλύτερο μέσον για να άποτρέπεται ή μονομαχία ήταν το σύστημα του Γουσταύου Αδόλφου, βασιλέως της Σουηδίας, που δι' άσπρη νόμο άπηγόρευε την μονομαχία. Δυό λοχαγοί του έζήτησαν την άδεια να μονομαχήσουν. Ο βασιλέως, ύστερα από πολλούς δισταγμούς, έδωσε την άδειά του, αλλά την ήμερα της μονομαχίας παρουσιάσθηκε στο πεδίο της τιμής και ένώνουν όλων έλεπε: «Μόλις σκοταθ' ή ένας από σας, έγώ θα σκοτώσω τον άλλο». "Έτσι οι δυό λοχαγοί συνεφώνησαν.

Παρ' όλ' αυτά ή μανία της μονομαχίας δέν έπαψε. Και δέν μονομαχοούν μόνον οι πολιτι- σμένοι λαοί, αλλά άκόμη και οι άγριοι.

"Εκεί βέβαια τα πράγματα είναι άπλούτερα και δέν χρειάζονται ούτε πρωτό- κολλα τιμής, ούτε μάρτυρες.

"Η έπιστροφή του Τόψ

"Η κυρία Ειρήνη Β., από το Μιλάνο, διηγείται ότι πρό πολλών χρόνων, όταν ήταν κορίτσι ακόμα και ζούσε με την οικογένεια της σ' κάποια μικρή πόλι κοντα στη λίμνη του Κόμο, είχαν σπιτί τους ένα σκυλί «ντανουά» όνόματι Τόψ, που για την έξυπνάδα του και την άφοσίωσι του είχε γίνει ο άγαπητός της σύντροφος. "Εκτός απ' τις άλλες υπηρεσίες που προσέφερε ο Τόψ, βοηθούσε και τη δεσποινίδα Ειρήνη στο έρωτικό της ειδύλλιο που είχε μ' έναν νεαρό δικηγόρο της ίδιας πόλεως. Ο μέλλον σύζυγός της ήταν ανεπιθύμητος στην οικογένεια της, μα αυτό δέν τους έμποδίζει να βλέπονται συχνά οι δυό έρωτευμένοι.

"Η βοήθεια του σκυλιού συνίστατο στο εξής: Τα βράδια που ή δεσποινίς καταλάβαινε πως θα μπορούσε να πάη στο ραντεβού της χωρίς να την υποπτευθ'ουν οι δικό της, έτρεχε άμέσως ο σκύλος σ' κάποιο καφενείο που σύχναζε ο άγαπημένος της και τον ειδοποιούσε τραβώντας τον απ' το παντελόνι. "Έτσι ο νεαρός δικηγόρος έτρεχε στο ραντεβού του.

"Ενα πρωί ο άδελφός της δεσποινίδος καθώς καθάριζε το όπλο του, αυτό έκτυπο σ'όριό της και ή σφαίρα χτύπησε στο κεφάλι τον Τόψ και τον άφησε νεκρό.

Το ίδιο βράδυ ή Ειρήνη ήταν έλευθερη να ιδ' ή τον άγαπημένο της, μα έπειδή δέν μπορούσε πώς να τον ειδοποιήση, τράβηξε στην πιά μακρυνή γωνία του περιβολιού κι' άκουμπή- μνη στα κάγκελα σκεπτόταν τα πολύτιμα σκυλιά της.

—Ο Τόψ μ' έφερε εδώ, έλεπε ο νέος. Γιατί άπόψε δέν περιμένεις στη συνήθισμένη θέσι μας;

—Ο Τόψ;

—Ναι, πέρασε και με ειδοποίησε απ' το καφενείο, όπως πάντοτε, μα εξαίρετικά άπόψε προπορεύταν πολύ από μένα. Τώρα που πήγες; Πριν φθάσω εδώ μου φάνηκε πως έκαμε ένα μεγάλο πήδημα κι' ύστερα έπεσε κάτω σπαράζοντας. Πού είναι, άλήθεια;

«Καθ'όσον άφες δλόκληρες, διηγείται ή κ. Ειρήνη Β., καρφωμένοι στα κάγκελα του περιβολιού. Τώρα δέν σκεπτόμαστε τον έρωτά μας ούτε την μέλλουσα εύτυχία μας, μα τον άδικο χαμό του καλού μας Τόψ, που ένιωσαμε καλύτερα από τους ανθρώπους το άσθημά μας και βοήθησε τις καρδιές μας να έννοθουν.

«"Υστερα από κάμποσον καιρό παντρευτήκαμε, ταξιδέψαμε σ' όλο τον κόσμο, γλεντήσαμε, χαρήκαμε τη ζωή, μα ποτέ, αν και πέρασαν δλόκληρα τριάντα χρόνια από τότε, δέν ξεχάσαμε τον καλό μας φίλο Τόψ κι' όσο κι' αν βασανίζω το μυαλό μας, έγώ κι' ο άντρας μου, δέν μπορούμε άκόμη να δώσουμε καμμιάν εξήγησι σ' εκείνη την μετά θάνατον εμφάνισι αυτού του σκυλιού στο καφενείο».

Μία σονάτα

Ο άνθρωπος που μετέβαλε δ'λα σ' αριθμούς, δέν παρέλειψε να μεταβάλλη και τη φυσική ένέργεια σ' ένούμερα.

Δέν ξέρομε αν αυτή ή αριθμομανία είναι χρήσιμη κι' ευχάριστη στον κόσμο, μα ξέρομε πως μ' αυτή σκοτώνουν τις άρες τους σοφοί και άσοφοι και των πέντε ηπείρων της γης.

"Έτσι βρήκαν πώς, γράφοντας κανείς με πένα, καταβάλλει πίεσι του χεριού 119 χιλιογράμμων την ώρα.

"Απ' αυτή την παρατήρησι γίνεται φανερό πως ο άνθρωπος που γράφει δέν άπασχολεί μόνο το μυαλό του γι' αυτή τη δουλειά, αλλά και έξαντλε και τις μυικές του δυνάμεις.

Δέν είναι όμως οι συγγραφείς μόνο που έσοδούν πνευματικές και μυικές δυνάμεις στη δουλειά τους, μα ένα σωρό έπαγγέλματα που άπαιτούν εκτός απ' την ένέργεια του έγκεφάλου να καταβάλουν μαζί και φυσική ένέργεια χεριών, ποδών, σώματος κλπ.

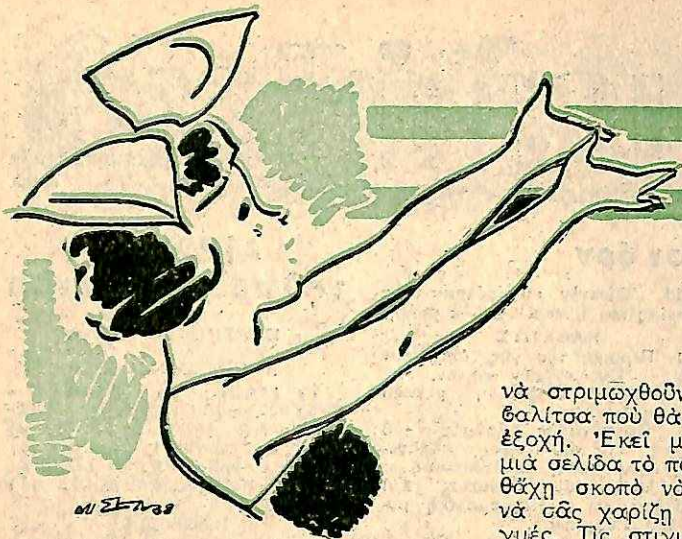
Τώρα ποση φυσική ένέργεια, δηλαδή πίεσι των μυών, σ' χιλιόγραμμα, καταβάλλει ο ζωγράφος, ο γλύπτης ή ο μουσικός για την έκτέλεσι του έργου τους;

Ενας πιανίστας για να παίξη ένα οίοδήποτε κομμάτι ύπολογίσθηκε πως καταβάλλει δύναμι χεριών 110—600 γραμμαρίων την ώρα. Αυτή ή μεγάλη διαφορά μεταξύ των 110 και 600 γραμμαρίων προέρχεται από το είδος του κομματιού, του τρόπου του παιχνιδιού, της εύκινήσις των χεριών, του χρωματισμού των τόνων και της πρωτοβουλίας του πιανίστα. Αυτή ή πίεσις μπορεί να φθάση και σ' 3.000 χιλιογράμματα την ώρα όταν πρόκειται για σονάτες δύσκολες και με συχνές άναλλαγές μέτρου και χρωματισμού.

Από τα λίγα αυτά παραδείγματα καταλαβαίνετε πόση φυσική ένέργεια χάνει ο συγγραφέας και ο πιανίστας σ' κάθε ώρα που περνάει. "Αν τώρα σ' αυτήν προσθέσετε και την έγκεφαλκή ένέργεια, δηλαδή την έξαντλήσι της φαιάς ούσις του έγκεφάλου, θα βρήτε ένα άπίστευτα μεγάλο αριθμό σωματικής ένέργειας που καθεμέρα χάνεται από τους άνω θρώπους της πέννας και τους μουσικούς. Και κανένας δέν μπορεί να φαντασθ' διαβάζοντας μια σελίδα λογοτεχνική, ή έπιστημονική σ' ένα βιβλίο, σ' ένα περιοδικό ή σ' μιάν έφημερίδα, και άκούγοντας ένα τρελλό φόνε - τρόπ, μια σονάτα, ένα τραγούδι, μιάν έξερασι στο πιάνο, πως μέσα σ' αυτό ο συγγραφέας ή ο μουσικός έχει άφησει εκτός απ' το μυαλό του κι' ένα μεγάλο μέρος απ' τις σωματικές του δυνάμεις.

"Αν ξέρατε όλ' αυτά, ποτέ δέν θ' άποδοκιμάζατε έναν μουσικό, που έσφαγε τη μισή ζωή του και έδόθηκε πολλά λεπτά για να σπουδάση, που συνθέτει ή έκτελει ένα μουσικό κομμάτι στο πιάνο, στο βιολί, στο φλάουτο, κλπ.

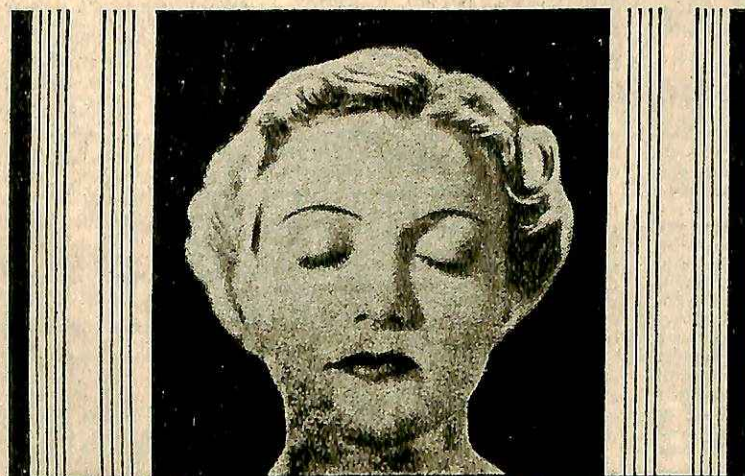

Η στήλη της μεγάλης φίλης

Αγαπητά μου παιδιά,

Τό καρδιοχτύπι των σχολικών εξετάσεων πέρασε; βιβλία, τετράδια, μολύβια, κονδύλια και λοιπά σχολικά σκεύη ξαναμπήκαν με προσοχή στις σάκες και σείς, ελεύθερα πιά από κάθε σκοτούρα, θά τρέξετε μ' ένθουςια σ' τις ακρογιαλιές, σ' τις εξοχές, σ' τα βουνά, γιά ν' απολαύσετε καθαρόν αέρα, νά ξαναεισώσετε, ν' αποκτήσετε, μ' ένα λόγο, καινούργιες δυνάμεις πού θά σάς χρειασθούν όταν θά σημάνη και πάλι ή ώρα νά ξανακαθήσετε σ' τα θρανία.

Τήν περίοδο, λοιπόν, αὐτή τῶν θερινῶν διακοπῶν, πού περισσότερο ἀπό ὅλους εἶνε προωρισμένη γιά σάς, ἀγαπητά μου παιδιά, πρέπει νά τήν περάσετε μ' ἀφροντισιά, μ' ἀμεριμνησία καί τὸ μόνο πού πρέπει νά σάς ἀπασχολῇ εἶνε τὸ πῶς νά διασκεδάσετε καλύτερα, πῶς νά εὐχαριστήθητε πιά πολύ καί πῶς, γενικά, ν' απολαύσετε περισσότερο, πάντοτε μέ μέτρο καί προσοχή θέβαια, τίς ὁμορφίες τοῦ ὑπαίθρου. Στὸ διάστημα αὐτὸ δὲν πρέπει νά κουράζετε καθόλου τὸ μυαλό σας, γι' αὐτὸ, τὰ σχολικά βιβλία, πού θάχουν ὅλο τὸν καιρὸ νά σάς ἀπασχολήσουν ἀργότερα, δὲν εἶνε ἀνάγκη

CRÈME MOUSON
« Η ΦΙΛΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ »

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΗΣΑΥΡΟΣ

νά στριμώχθουν μέσα στή μικρούλα θαλίτσα πού θά πῆρετε μαζί σας στήν ἐξοχή. Ἐκεῖ μπορεῖτε νά διαβάσετε μιὰ σελίδα τὸ πολὺ τὴν ἐβδομάδα, πού θάχη σκοπὸ νά σάς ξεκουράξη καί νά σάς χαρίξη λίγες εὐχάριστες στιγμές. Τίς στιγμές, λοιπόν, αὐτές θά σάς τίς προσφέρῃ ἡ σελὶς αὐτὴ τοῦ «Θησαυροῦ», πού, τώρα μέ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ συστήματος τῶν «Εἰδικῶν Συνδρομῶν» (Μηνιαίων δρχ. 25, Δι-μηνιαίων δρχ. 45 καί Τριμηνιαίων δρχ. 65) μπορεῖτε νά τὸν ἔχετε σ' ὅποιον δῆποτε γωνιά τῆς Ἑλλάδος μας κι' ἂν παραθερίζετε. Φτάνει νά γράψετε μόνον σ' τα γραφεῖα μας.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΑΣ ΦΙΛΗ

Τὸ διήγημά μας Ἡ χρησιμότης τῶν δώρων

Συζητούσαμε γιά τὸ εἶδος τοῦ δώρου πού ἔπρεπε νά χαρίσωμε σ' τα παιδιά μας πού, ένθουςιασμένα καί υπερήφανα, μᾶς ἔφεραν τίς ἡμέρες αὐτές τὰ ἐνδεικτικά καὶ ἀπολυτήρια τῶν σχολείων τους γεμάτα «ἀρίστα», ὅποτε ἡ εὐγενικὰ οἰκοδόμοισα, μιὰ πλυσιατάτη, περασμένης ἡλικίας, κυρία, πού μᾶς φιλοξένοῦσε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα στήν κομψή ἑπαυλὶ τῆς, στήν Κηφισιά, εἶπε ξαφνικά:

—Ἐπρεπε νά μοῦ συμβῇ αὐτὸ πού μοῦ συνέβη προχτές γιά νά μάθω, σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, ποῖα εἶνε ἡ πραγματικὴ χρησιμότης τῶν δώρων καί πόσο προσεκτικά πρέπει νά τὰ διαλέγῃ κανεῖς, ὅταν μάλιστα πρόκειται νά τὰ χαρίσῃ σ' τα παιδιά τῆς ἐποχῆς μας... Κι' ὅπως τὴν κυττάσαμε ὅλοι μέ περιέργεια κι' ἐρωτηματικά, ἡ καλὴ κυ-

ρία μᾶς διηγήθηκε μέ λίγα λόγια τί τῆς συνέβη.

Ἐχεῖ δυὸ ἀνεψιές, ἀπὸ ἀδελφές, τῆς ἴδιας σχεδὸν ἡλικίας, πού ἐφέτος τελείωσαν καί οἱ δυὸ τὸ γυμνάσιο μέ «ἀρίστα». Ἡ μιὰ εἶνε μοναχοκόρη, πλουσιωτάτη, κι' ὅταν γυρίσῃ ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ, πού θά πάη μέ τὴν μαμὰ τῆς νά παραθερίσῃ, θά ἔρῃ νά τὴν περιμένῃ μιὰ μικρὴ κουρίτσα, πού τῆς ἀγόρασε κιόλας ὁ μεγάλεμπορος μπαμπᾶς τῆς. Ἡ ἄλλη εἶνε φτωχούλα καί τώρα πού ἔβγαλε τὸ γυμνάσιο θ' ἀναγκασθῇ νά ἐργασθῇ ἴσως γιά νά βοηθήσῃ τὸν πατέρα τῆς, πού μέ τὸ μισθὸ τοῦ ὑπαλλήλου δύσκολα μπορεῖ νά συντηρήσῃ μιὰ οἰκογένεια ἀπὸ πέντε παιδιά.

Εὐχαριστημένη ἡ θεία τους ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεων τους, κατέβηκε τὴν ἄλλη μέρα στήν Ἀθήνα γιά ν' ἀγοράσῃ ἀπὸ ἕνα δῶρο γιά τὴν καθεμιὰ, ἀφορετικό βέβαια, ἀλλὰ τῆς ἴδιας ἀξίας. Διάλεξε, λοιπόν, γιά τὴν πρώτη ἕνα κομψὸ μπριγιαντένιο δαχτυλίδι ἀξίας 15.000 δραχμῶν καί πληρώσε ἄλλες τόσες γιά μιὰ ραπτομηχανή τῆς καλύτερης μάρκας γιά τὴν ἄλλη. Τὸ ἀπόγευμα ἔστειλε ἕναν ὑπὸνυφῆτῃ τῆς στήν Ἀθήνα νά παραλάβῃ τὰ δῶρα ἀπὸ τὰ καταστήματα καί νά τὰ πάη, βάζοντας ἀπὸ μιὰ κάρτα τῆς σ' τὸ καθένα, σ' τις δυὸ ἀνεψιές τῆς. Ὁ ὑπὸνυφῆτῃς ἐξετέλεσε τὴν παραγγελία, μὰ ἄδικα ἡ καλὴ θεία περίμενε τὴν ἄλλη μέρα νά δῇ σ' τὴν βίλλα τῆς τίς ἀνεψιές τῆς νά τρέχουν νά τὴν εὐχαριστήσουν. Πέρασαν δυὸ μέρες καί ὁ ταχυδρόμος, μαζί μέ κάτι ἄλλα γράμματα, τῆς ἔφερε καί δυὸ στενόμακρά φακελάκια μέ δυὸ ἀπλὲς καρτίτσες. Ἡ μιὰ ἔγραφε: «Γιά τὴ ραπτομηχανή πού μοῦ δωρήσατε σ' τις εὐχαριστώ. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο πού θά παντρεύωμὲ τὴ Μαρίτσα μας, μ' ἕνα καλὸ παλληκάρι, ὅταν γυρίσωμε ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ, ἡ ραπτομηχανή θά εἶνε μιὰ πρῶτης τάξεως προίκα γι' αὐτήν». Ἡ ἄλλη ἔλεγε: «Σ' τις εὐχαριστῶ πάρα πολὺ γιά τὸ δαχτυλίδι πού μοῦ στείλατε. Ὁ μπαμπᾶς εἶπε πῶς μπορούμε τώρα μ' αὐτὸ νά πάρουμε πίσω ἀπὸ τὸ Ἐνεχυροδανειστήριο κάτι πράγματα ἀπαραίτητα πού ἀφήσαμε, μιὰ καί τὸ δαχτυλίδι μπορεῖ νά μείνῃ ἐκεῖ πολὺν καιρὸ».

Φώναξε τὸν ὑπὸνυφῆτῃ πού πῆγε νά δώρῃ καί δὲν ἄργησε νά μάθῃ, ὅτι αὐτὸς νόμισε πῶς τὸ μεγάλο δῶρο, ἡ ραπτομηχανή, ἦταν γιά τὴν πλούσια ἀνεψιά καί τὸ ἄλλο, τὸ μικρὸ κουτάκι, γιά τὴ φτωχή.

Δὲν εἶπε ὅμως τίποτε σ' τις ἀνεψιές τῆς ἡ πλούσια θεία. Ἀφῆσε τὰ πράγματα ὅπως ἔγιναν, ἀφοῦ, ὅπως τῆς ἔγραφαν, ἔρῃσαν κιόλας τὸν προορισμὸ τους τὰ δῶρα τῆς, κι' ἔκαμε τὴ σκέψι ὅτι καί οἱ 30.000 δραχμῆς δὲν πῆγαν χαμένες, ἀφοῦ τῆς ἐδίδασαν τὴν χρησιμότητα τῶν δώρων.

ΕΠΗ-

Ἀληθινὲς ἱστορίες

ΔΥΟ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΕΣ

ΡΙΡΙΚΑ

Ἡ ἱστορία τῆς Ριρίκας —ἔτσι ὑπογράφει σ' τὸ γράμμα τῆς— δὲν εἶναι ἴσως τόσο πρωτότυπη. Εἶναι, ἀπλούστατα, ἡ «καλὴνία ἱστορία» γὰ πολλὰ κορίτσια. Ἀρχίζει κάπως συνηθισμένα. Καί προχωρῶντας μοιάζει μέ τὴν «Στέλλα Βιολάντη» τοῦ φίλου μου τοῦ κ. Ξενοπούλου. Μιὰ Στέλλα Βιολάντη ὅμως μοντέρνα.

Δεκαοκτὼ ἐτῶν, ψηλὴ, ξανθιά καί ἀρκετὰ νόστιμη —ὅπως λέει ἡ θεία, μέ σχετικὴ μετριοφροσύνη ἀσφαλῶς. Ἐχετε τὴν εἰκόνα τῆς τώρα ἐμπρὸς σας. Ἀς ἀφήσωμε, λοιπόν, νά μᾶς διηγηθῇ μόνῃ τῆς τὴν περιπέτειά τῆς:

«... Πέρσυ τὸ καλοκαίρι, ἔτυχε μαζί μέ μιὰ φίλῃ μου

νά γνωρίσωμε δυὸ νέους, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὰ λεγόμενά τους, μᾶς ἀγάπησαν ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή. (Χμ... Ἐσεῖς, κορίτσια τοῦ 20οῦ αἰῶνος, τὸ πιστέψατε, μικρὴ μου Ριρίκα;) Ἐγὼ, ἀνῆξερῃ ἀκόμη τί εἶναι ἡ «ἀγάπη», ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ νέου πού μέ συνῶδευε, ἐνοιῶσα τὴν καρδιά μου νά πλημμυρίσῃ ἀπὸ ἕνα γλυκὸ αἶσθημα ἀγνωστὸ μου ὡς τότε... (Γι' αὐτὸ, Ριρίκα, δὲν θά παύσω ἀπ' τὸ νά συμβουλεύω τίς μητέρες ν' ἀνοίγουν ἐγκαίρως τὰ μάτια τῶν κοριτσιῶν τους γιά νά ξέρουν νά προφυλάγουνται ἀπὸ τίς παγίδες πού τοὺς στήνουν οἱ διάφοροι νεαροὶ «κατακτηταί». Ἀς εἶναι...) Κι' ἔτσι, ἀδίστακτα, ἐγὼ, τὸ σοβαρὸ καί δευδὺς τότε κοριτσάκι ἐπῆγα σ' τὸ πρῶ

Κοπιωβίς...

πρωινὲς κομμάρες, συχνὰ χασμουρητά, ἀνορεξία, παραγμένος ὕπνος, εἶναι συμπτώματα πού προδίδουν μιὰν κατάσταση ἀδυναμίας καί νευρικής ὑπερτάσεως. Μόνον ἡ ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ τὸ τονωτικότερον τῶν τονωτικῶν σάς δίδει δύναμιν, σφρίγος καί ζωτικότητα. Ἀντικαταστήσατε λοιπόν τὴν ἀπώλειαν τῶν δυνάμεών σας, πίνοντες κάθε πρωὶ δυὸ κουταλάκια

OVOMALTINE
ΔΙΑΒΕΛΑΥΝΑΜΙΝ

Dr. A. WANDER, S. & BERNE (SARRE) SA

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ἘΛΛΗΜΟΠΟΛΕΙΑ

το ραντεβού καθὼς καί σ' τα ἄλλα πού τὸ ἀκολούθησαν...

Τὴν συνέχεια... δὲν τὴν μαντεύετε, ἀσφαλῶς. Ἀπλούστατα, λοιπόν, μιὰ μέρα ὁ ἀδελφὸς τῆς μικρῆς μου φίλης τάμασε ὅλα, κι' ἀπὸ τότε ἀρχισαν τὰ μαρτύρια τῆς. Τῆς ἀπηγόρευσε νά βγαίνῃ ἔξω καί μέ τὴν βοήθεια ἑνὸς φίλου τοῦ ἐπῆγε καί ἡδρε τὸν ἀγαπημένο τῆς.

«Τὸ τί εἶπαν μεταξύ τους δὲν τὸ ἔμαθα — ἐξακολουθεῖ ἡ καὶ μὲν ἡ Ριρίκα. Μερικὲς μέρες ἀργότερα ὅμως ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο μου ὅπου μοῦ ἔλεγε ὅτι ἔπρεπε νά διακἀψωμε τίς σχέσεις μας ὕστερ' ἀπὸ τὸν λόγο πού ἔδωσα σ' τὸν ἀδελφὸ μου ὅτι δὲν θά θῆ ξανασυναντήσῃ».

Καί ἡ Ριρίκα εἶναι ἀπαρηγόρητη. Γιατί δὲν μπορεῖ νά ξεχάσῃ τὴν «πρώτῃ τῆς» αὐτὴ «ἀγάπη». Ὁ ἀδελφὸς τῆς, ἐν τῷ μεταξύ, ἐξακολουθεῖ νά τὴν κρατᾷ κλεισμένη γιά νά μὴ συναντήσῃ τὸν «λεγάμενο», ἡ τὴν φίλῃ τῆς πού τῆς εἶχε χρησιμεύσει ὡς διάμεσον. Καί κλαίει καί ὀδύρεται ἡ μικρὴ Ριρίκα. Εἶναι τρομερὰ δυστυχημένη κι' ἀπογοητευμένη. Καί μοῦ ζητεῖ μιὰ συμβουλή...

Θά εἶναι λίγο σκληρὴ, ἡ συμβουλή μου, Ριρίκα. Στὴν περίπτωσιν τῆς δικῆς σου — ὅμως — ὑπάρχει κι' ἐγὼ δεκάκτ' ἡλικίας, καί χαμογελῶ τώρα μέ τίς τότε «τραγικὲς περιπέτειές» μου πού δὲν ἦσαν σ' τὸ βάθος παρὰ δόσημαντα ἐπιποδοκίαια... — χρειάζονται δραστηκὰ φάρμακα. Καί τὸ πιὸ δραστηκὸ ἀπ' ὅλα, εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Ὁ «ἀγαπημένος» σου, λοιπόν, ἡ εἶναι ἕνας πολὺ τίμιος νέος ἡ εἶναι ἕνα παληόπαιδο. Μάλλον τὸ δεύτερο, φοβόμην. Πάντως ὅμως καί σ' τις δυὸ περιπτώσεις πρέπει νά τὸν ξεχάσῃς.

Ἐάν εἶναι τίμιος νέος, ἀντελήφθῃ ὅτι ἔκανε ἕνα σφάλμα, ὅτι ἐνῶ δὲν εἶχε σοβαρὸ σκοπὸ ἐπῆγε νά τᾶξῃ καί νά γελάσῃ μ' ἕνα ὄψω καί ἐξέβαλε κορίτσια, μετάνιωσε, κι' ἀπέφ' τις, ὕστερ' ἀπ' τὴν παρῆλθον, ὅτι ἀδελφὸς σου, νά... σὲ ἀφήσῃ ἡσυχῇ. Ἐάν εἶναι πάλι παληόπαιδο, ἀφοῦ ἐπέδωξε ἀσυνείδητα νά σὲ παρασύρῃ σ' τὴν καταστροφὴ γιά νά γλεντήσῃ λίγο, μολὶς εἶδε τὸν ἀδελφὸ σου νά τοῦ τρίξῃ τὰ δόντια... τῶβαλε σ' τα πόδια. Καί σ' τις δυὸ περιπτώσεις δὲν σὲ ἀγάπησε, κι' οὔτε ἐσένα, ὁ στοιχειώδης γυναικεῖος ἐγωισμὸς σου, σοῦ ἐπιτρέπει νά φαντάζεσαι πῶς τὸν ἀγαπᾷς καί νά τὸν συλλογίζεσαι.

Συμπέρασμα: Πρώτῃ ἀγάπῃ... δὲν ὑπάρχει! Μὰ ναι: ἡ ἀληθινὴ πρώτη ἀγάπη εἶναι... ἡ δεύτερη, ἡ ἡ

τρίτῃ, αὐτὴ πάντως πού λογαριάζει, αὐτὴ πού στηρίζεται σ' τὴν ἀμοιβαία ἐκτίμησιν, σ' τὸ ἀμοιβαῖο παρᾶφορο αἶσθημα πού δὲν γνωρίζει ἐμπόδια καί πού διψᾷ γιά τὴν παντοεινὴ ἔνωσιν. Θά τὴν νοιώσῃ, κάποτε, τὴν «πρώτῃ» αὐτὴ «ἀγάπη» καί τότε θά καταλάβῃς πόσο ἔχω δίκην.

Πιστεύω τὰ λόγια μου — λόγια τῆς πείρας — νά σὲ πείσουν. Κι' ὅταν πεισθῇς, ὅταν τὸν λησμονήσῃς πραγματικά ἀπὸ τὸν κύριο, τότε... θά βρῇς μόνῃ σου καταλλήλα λόγια γιά νά καθυστερήσῃς τὸν ἀδελφὸ σου καί νά ξαναβρῇς τὴν ἐλευθερίαν σου.

ΑΝΝΕΤΑ

Γιά τὴν πρώτη τῆς ἀγάπῃ μοῦ μιλεῖ καί ἡ Ἀννέτα — ἡ δεύτερη ἀπογοητευμένη. Αὐτὴ τὴν φορὰ ὅμως πρόκειται περὶ πραγματικῆς «πρώτης ἀγάπης».

Εἶναι δεκάοκτ' ἡλικίας κι' αὐτὴ. Καί... — ὡς ἀκούσαμε ὅμως τὴν ἴδια:

«... Γνωρίζω ἕνα νέο. Εἶναι στενὸς οἰκογενειακὸς φίλος. Τὸν θεωρῶ σ' ἕνα μεγαλύτερο ἀδελφὸ μου. (Χμ... Τὰ παρακάτω διαφεύδουν κάπως τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτόν). Αὐτὸς μέ πρωτοχάιδευσε, αὐτὸς μέ πρωτοφίλησε».

Ὅταν ἦσαν μικρούλα ἀκόμη, δηλαδή. Ἐν τῷ μεταξύ πέρασαν τὰ χρόνια. Ἡ ἀδελφική τους φιλία, τὰ χάνει, καί τὰ φιλία ἐξακολουθοῦσαν. Ὅταν ἐτύχαινε, αὐτὴ, τὸ καλοκαίρι, νά πάη σ' καμμιά ἐξοχή, ἀλλοιογραφοῦσαν...

Ξαφνικά ὅμως μιὰ μέρα αὐτὸς ἀλλάξε. Ἀρχισε νά δείχνῃ σ' τὴν μικρὴν μου φίλῃ ψυχρότητα. Αὐτὴ ταραχθῆκε. Τοῦ ζήτησε ἐξηγήσεις. Ὁ Γιώργος ὅμως — ἔτσι τὸν λένε — δὲν τῆς ἀπάντησε τίς ποτᾶ. Ἐδᾶκρυσεν μόνον...

Σὲ λίγο, ἔφυγε γιά ἕνα ταξίδι. Ἐλεψε καιρὸ. Ὅταν ἐγύρισε, μολὶς τὸν εἶδε ἡ Ἀννέτα ἔπρεσε ἀκρόατῃ σ' τὴν ἀγκαλιά του καί ἀρχισε τὰ παραπόνονα. Αὐτὸς τὴν κῦτταξε μέ ὕψος ἀνθρώπου πού πονεῖ ψυχικῶς πολὺ, ἀλλὰ πάλι δὲν τῆς εἶπε τίς ποτᾶ...

Καί ἡ μικρὴ μου φίλῃ δὲν ἤξερε τί νά ὑποθέσῃ, ὅταν ἕνας κοινὸς τους φίλος ἀνέει λαβε νά τῆς ἐξηγήσῃ τί ἔτρεχε: Ὁ Γιώργος τὴν ἐρωτευόταν... Κι' ἀφ' ὅτου εἶχε νοιώσει τὰ αἰσθηματὰ του νά μεταβάλλονται σὲ ἕρωτα δὲν τολμοῦσε νά μείνῃ κοντὰ τῆς... Δὲν τολμοῦσε νά τῆς κἀνῃ οὔτε «ντεν κλαρρασιόν» ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι τὰ αἰσθηματὰ τῆς ἦσαν ἀδελφικά...

Καί ἡ Ἀννέτα μοῦ στέλνει τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου: «S.O.S.!»

— Ἡ ψυχικὴ μου κατὰ

στασις είναι απέρηλη... Τὸν ἀγαπᾷ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ἀδελφικῆς μου ἀγάπης... Τὴν ἀπάντησις δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐκολή, μικρὴ μου Ἀννέτα. Ἀνέλυσε πρώτα σὺ ἡ ἴδια τὰ αἰσθηματικά σου; Ὑποπτεύομαι ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾷ πλέον καὶ ἐξού τόσο ἀδελφικά» ὅσο ἰσχυρίζεσαι. Ἐάν οἱ ὑποψίες μου εἶναι ἀληθινές, τότε... —ἀφοῦ μάλιστα εἶναι οἰκογενειακὸς σὰς φίλος καὶ σοβαρὸς νέος — σὺ ἡ ἴδια μ' ἔνα βλέμμα σου, μ' ἔνα χαμόγελο, — ἐν ἀνάγκῃ καὶ μετ' ἀποφασιστικῆς λογικῆς — θὰ τὸν κἀνῃς νὰ σοῦ ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν τοῦ θὰ ἐκμεινῇ σὺ τὴν ὁμολογία τοῦ. Κι' ἔτσι θ' ἀρχίσῃ νὰ γράφεται τὸ πρῶτο κεφάλαιο τοῦ ἐρωτικοῦ σὰς ρομάντσου ποῦ θὰ καταλήξῃ στὸν γάμο... Γιατί θὰ πρέπει ἀμέσως νὰ σὲ ζητήσῃ. Ἐνα ἔνοχο αἶσθημα μεταξύ σὰς δὲν θὰ εἶχε θέσι.

Ἐάν πάλι τὸν ἀγαπᾷς ἀδελφικά» μόνο, πρὸς τὴ

νὰ θίξῃς τὰ «εὐ κακῶς κείμενα»; Πρὸς τὴν νὰ τὸν βασανίσῃς καὶ νὰ βασανίζεσαι; Ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν νὰ τοῦ γράψῃς;... Γι' αὐτὸ πιστεύω μᾶλλον στὸ πρῶτο...
ΡΕΑ Ρ.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἔτησίαν ἐσωτερικῶς Δρ. 250
Ἐξάμηνος » 125
Ἔτησίαν ἐξωτ. λίρ. Ἀγγ. 1.10
Ἐξάμηνος Ἀμερ. δολλ. 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

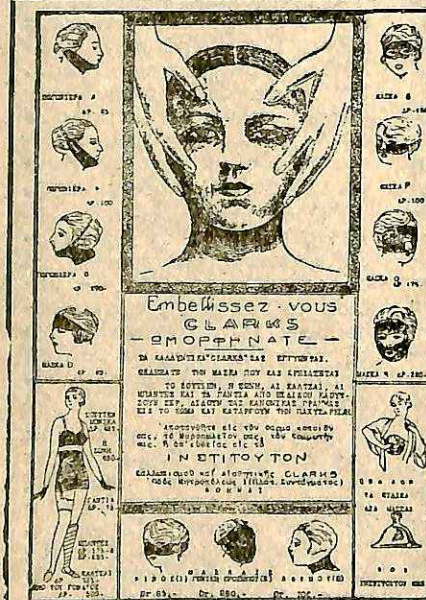
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωχάρους 19)

Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ

(Περικλῆς, Τετρ. 249 ἀρ. 9)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΤΟΥΝΤΑΣ
(Εὐαγγελιστρίας 4)

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΜΟΥ!

(Les secrets de Venus)

Δὲν θὰ σὰς τὰ ποῦν οἱ γιατροὶ τῆς καλλονῆς. Θὰ τὰ θρῆται μόνον στὸ Ἰνστιτούτον Καλλονῆς — Αἰσθητικῆς

«ΑΦΡΟΔΙΤΗ»

Κώστα Γεωργοπούλου
Μητροπόλεως — Ὑπατίας 11

Ἐπισκεφθῆτε ἢ γράψατε.

Ἡ φίλη σας Vénus

ΑΡΩΜΑΤΑ

Τελεία συλλογὴ ὅλων τῶν ἀρωμάτων καὶ καλλυντικῶν εἰδῶν τῶν μεγαλύτερων Εὐρωπαϊκῶν Οἰκῶν (GUERLAIN, CHANEL, ROUBIGANT, BIENAIMÉ, MILLOT, LUBIN, COTY κ.λ.π.)

ΑΡΩΜΑΤΑ καὶ LOTIONS, ἐγχώρια, ἐφάμιλλα τῶν μεγαλύτερων Γαλλικῶν Οἰκῶν εἰς χύμα καὶ καλλιτεχνικὰ φιαλίδια, εἰς προσιτὰς τιμὰς.

Τὸ «ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ», τὸ «ETERNEL PRINTEMPS», τὸ «NARCISSE ATHENIEN» καὶ ἄλλα 20 διάφορα ἀρώματα καὶ ἀντιστοιχῆς LOTIONS.

Ἐπίσης ἡ κολώνια «ATHENIA», ἡ βασιλίσσα τῶν κολωνιῶν εἰς χύμα καὶ φιαλίδια εἰδικὰ.

Δοκιμαὶ δωρεάν εἰς τὸ καλλυντικὸν τμήμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ. - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΟΙΚΟΥ ΣΙΔΟΥΕΤ

ΑΓΑΘΗ ΑΝΤΩΝΗ

Τὸ χρησιμὸν εἶδος γὰρ καὶ ἁπλοῦς, ἀσυνωστιστὸν καὶ ἀφαστὸν εἰς τελεότητα, ἐκκλῶσθησεν εἰς 10 χιλιάδας ἀντίτυπα εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ Ἐξωτερικόν.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ περίτετρα, τὰ κεντρικὰ μεγάλα εἰδῶλα πώληται καὶ τὰ Πρακτορεῖα Ἐφημερίδων Ἐπαρχιῶν. Θὰ διδοῖται καὶ πρὸς εἰδους ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ καὶ ΠΑΙΔΙΚΑ φορέματα, ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ, ΑΝΔΡΙΚΑ ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ, ΠΙΤΖΑΜΕΣ κ.τ.λ.

Ἐντὸς 15-20 ἡμερῶν αἱ πρακτικαὶ μοδίται διδασκόμεναι προσωπικῶς παρὰ τῆς Συγγραφέως καὶ Διευθυντρίας κ. Ἀγάθης Ἀντωνί, τελειοποιῦνται εἰς ΑΝΩΤΕΡΑ μαθηματικὰ καὶ τελεῖαν ἐφαρμογὴν εἰς τὰ πλέον δύσκολα καὶ ἰδιότροπα φορέματα.

Πληροφορίαι: Οἶκον ΣΙΔΟΥΕΤ Καλαμῶτου 25, Αθήναι

Τὴν 15ην Ἰουλίου θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ 2ον τεῦχος

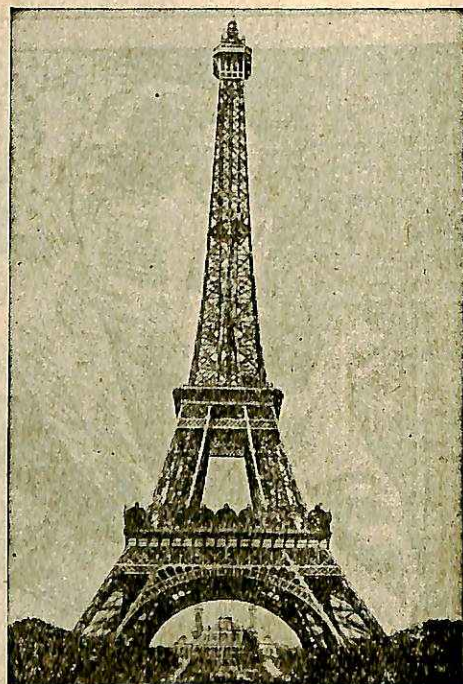
ΣΙΝΕ ΠΑΡΙ

Κυδαθηνάων 22.

ΠΛΑΓΕΙΑ

ΠΛΑΚΑΣ

Ὁ μοναδικὸς δροσολούστος Κινηματογράφος τῶν Ἀθηνῶν, σωστὸς Ἀνθόκηπος προβάλλει τὰ καλύτερα ἔργα τῆς παγκοσμίου κινηματογραφίας.

ΣΗΜ. Τὸ παρὸν ἰσχύει διὰ τὴν εἰσοδὸν δύο ἀτόμων μετ' ἐπιπλέον προσκλήσεως Δρχ. 6 κατ' ἄτομον.

ΕΝΑΣ ΕΙΝΕ Ο ΓΟΝΕΑΣ ΣΤΗΝ

ΤΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

10Η ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 3

20Η ΣΥΔΙΚ. ΒΥΡΩΝΟΣ

ΤΗΛΕΦ. 71-875

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 42ας ΣΕΛΙΔΟΣ)

πυροβόλησε πάλι καὶ ἡ σφαῖρα τοῦ ξάπλωσε νεκρὸ τὸν χαρτοπαίκτη.

Τὴν ἴδια στιγμή ἄκουσε πίσω τοῦ ἑναν πυροβολισμό καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἄλλους δύο βαθύτερους.

Δοκίμασε πάλι νὰ ἐλευθερωθῇ καὶ κατάρθωσε, χτυπώντας στὸ κεφάλι τὸν Σίμωνα, ποῦ ἔχασε τὴν αἰσθησὶς, ν' ἀπαλλαγῇ. Γυρίζοντας δίπλα τοῦ, εἶδε τὸν Χάλλν πεσμένον χάμω καὶ ἀ-

πὸ πάνω τοῦ σκυμμένον τὸν Χάσλετ μ' ἑνα περιστροφὸν στὸ χέρι.

— Ἀφῆσέ τον γρήγορα, Πέτι, τὸν διέταξε.

Ὁ Ρέφερντ γλύστρησε ἀμέσως στὸ πάτωμα κι' ὁ Πέτι κύταξε ἐκπληκτὸς τὸν ἀστυνομικό.

— Καλὰ, τοῦ εἶπε ἀφῆ-
νοντας τὸ ὄπλο.

— Κάθησε σ' αὐτὴ τὴν καρέκλα καὶ σταύρωσε τὰ χέρια σου πίσω ἀπὸ τὸ σβέρκο σου, τὸν διέταξε πάλι ὁ Πρέντις.

ΠΩΣ ΜΙΑ ΓΗΡΑΣΜΕΝΗ ΕΠΙ- ΔΕΡΜΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΠΕΙΡΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΩΝ

● Τὸ δῆμα τοῦ προσώπου λόγω τοῦ ὅτι μένει ἀκα-
λυπτον ὑφίσταται, ἐπὶ ζῆμιά, ὅλας τὰς ἐπιδράσεις
τῶν μεταβολῶν τοῦ καιροῦ, τὴν σκόνην τῶν δρό-
μων, τὸν ἥλιο, τὸ κρῦο, τὸν στεγνὸν ἀέρα κτλ.
Εἶναι φυσικὸν κατόπιν ὅλων αὐτῶν νὰ λεκιάζῃ,
νὰ ρυτιδῶνται, νὰ ἑσθραίνεται καὶ νὰ παρουσιάσῃ
ὄψιν γηρασμένην.

● Ἡ Κρέμα "ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ", εἰδικῶς παρασκευα-
σμένη διὰ τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις, ζωογονεῖ
τὸ δῆμα, ἐξαλείφει τοὺς λεκέδες, τὴν ζάρες, τὴν
πτυχῆς καὶ δίνει δροσερότητα καὶ ἀπαλότητα δερ-
ματι.

● Αἱ ἐκφράσεις θαυμασμοῦ καὶ συγχαρητηρίων ποῦ
ἔχει στὸ ἐνεργητικὸν τῆς ἡ ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ,
πεῖθουν περὶ τῆς θαυματουργοῦ σχεδὸν ἰδιότη-
τος τῆς κρέμας ταύτης τοῦ προσώπου.

FORMA

Ὁ ἄλλος σπῆκουσε.
— Μὰ γιατί; ρώτησε ἑκ-
πληκτός.

Ὁ Ντᾶλ πλησίασε τὸν Ρέ-
φερντ καὶ εἶδε μὴ αἵματη-
ρὰ κηλίδαν στὸ ροῦχο τοῦ.

— Σὺ τὸν πυροβόλησες;
ρώτησε τὸν Χάσλετ.

— Ναι, ἐγώ.

— Πῶς;

— Ὅταν σὰς πυροβόλησε
ὁ Ρέφερντ μολοντὶ μου-
στρεφε τὴν ράχι τοῦ καὶ δὲν
εἶχα καλὸ στόχο τὸν πυρο-
βόλησα κι' ἐγώ, γιατί δὲν
εἶχα καιρὸ νὰ χάσω; ἂν ἐξα-
ναπυροβολοῦσε δὲν θὰ δια-
φεύγοιτε.

— Πόσες φορές πυροβόλη-
σες;

— Δυὶ, γιὰ νὰ μὴν ἀστο-
χῆσαι.

Ὁ Πρέντις θυμήθηκε ὅτι
ποῦναμι μετὰ τὸν πρῶτο
ὑπόκωφο πυροβολισμό ἀκού-
σθηκαν ἄλλοι δυὶ. Πλησία-
σε τὸν Ρέφερντ καὶ εἶδε ὅτι
ἔλειπεν ἀκριβῶς μὴ σφαῖ-
ρα ἀπ' τὸ ὄπλο τοῦ.

— Καλὰ... Πῶς βρέθη-
κες ἐδῶ;

— Ἦλθα γιὰ νὰ ἐξηγη-
θοῦμε... καὶ ἀκριβῶς τό-
τε ἦλθατε καὶ σεις.

— Νὰ ἐξηγηθῆτε; τί ἐν-
νοεῖς;

— Ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπατε ὅ-
ταν ἦλθατε πρὸ ὀλίγου
φαντάσθηκα, ὅτι ὁ Ἀγκι-
νάλντο Ρέφερντ καὶ ὁ Μᾶκ
Ἀντριους συνεργάζοντου-
σαν. Ὁ Ρέφερντ ἔχανε πάν-
τοτε καὶ ἐπειδὴ χρειάζονταν
χρήματα συνεννοήθηκε με-
τὸν Ἀγκινάλντο γιὰ νὰ με-
κλέψουν σὰς χαρτιά. Καὶ
γιὰ νὰ μὴ τοὺς ὑποπτεύω ἔ-
καναν νὰ κερδίσῃ ὁ Μᾶκ
Ἀντριους. Ἐπειτα ἐμπε-
δεσαν τὸν Ἀντριους γιὰ
νὰ πάρουν τὰ χρήματα καὶ
ἐπειδὴ ὁ Πάρτις τοὺς εἶδε
καὶ καυχήσιολογοῦσε μά-
λιστα γι' αὐτὸ τὸν ἔβγα-
λαν κι' ἐκείνον ἀπ' τὴ μέση.
Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη ἐξήγησις
τῆς ὑποθέσεως... ἴσως μάλι-
στα ὁ Πάρτις νὰ ἐξεβίαζε
τὸν Ρέφερντ.

— Καλὰ ἔλεγα ὅτι δὲν ἦ-
σαν συνεταῖροι τους...

— Τὴ λέτε; ἤμουν τὸ κο-
ρόϊδο τους, γιατί δὲν φαντα-
ζοῦν ποτὲ πᾶς ὁ Ἀγκι-
νάλντο θὰ με δολιευόταν.

— Καὶ πῶς δὲν ζήτησες
τὴ βοήθειαν τῆς ἀστυνομίας;
— Προτιμῶ νὰ κάνω μό-
νος μου ὅς δουλειές μου.
Δὲν εἶμαι σάν τὸν Νίκου ποῦ
πρόδωκε...

Ὁ Πρέντις μειδίασε.

Ὁ Νίκου δὲν πρόλαβε νὰ
προδώσῃ γιατί σκοτώθηκε,
εὐθύς.

— Μὰ εἶπατε ὅτι σὰς εἶ-
πε...

— Ὁ Χάλας ἔλεγε πῶς
οἱ νεκροὶ δὲν μιλοῦν μὰ ἐ-
γὼ ἀπέδειξα τὸ ἐναντίον.
Θὰ ἔβαζα στὸ στόμα τοῦ
τὴν κατηγορία ποῦ θὰ δι-
ετύπωναν κατὰ τοῦ Ρέφερντ,
ποῦ ὅπως ἀποδείχθηκε ἦταν
ἀληθινὴ, μὰ δὲν πρόλαβα.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ Σίμ-

μον γόγγυσε καὶ ἀρχίσ-
ε νὰ συνέρχειται. Ὁ Πρέντις
τοῦ ἀπήρξε τὸ περιστροφὸν
ποῦχε στὴν τσέπη τοῦ καὶ
ἀφοῦ τὸν περιέμενε νὰ συ-
νέλθῃ ἐντελῶς τοῦ παρῶναι
χὰς ἑνα χαρτί.

— Γράψε τὴν ὁμολογία
ποῦ θὰ σοῦ πῶ.

— Δὲν ἔχω τίποτε νὰ ὁ-
μολογήσω, ἀπάντησε ἐκεῖ-
νος μετ' ἀσφισμένης δόντιας.

— Ἐ, τότε θ' ἀποδείξῃς
καὶ σὺ τὴ θεωρία μου πῶς
καὶ οἱ νεκροὶ μποροῦν νὰ ὁ-
μολογήσουν, εἶπε ὁ ἀστυνο-
μικὸς σηκώνοντας τὸν λυ-
κο τοῦ ὄπλου τοῦ.

— Τὴ θὰ κάμετε; ρώτησε
ὁ Χάσλετ.

— Θὰ τοῦ φυτέψω μὴ
σφαῖρα...

— Καλὰ... καλὰ... φώνα-
ξε ὁ ἄλλος. Γράφω ὅτι
θέλετε.

Καὶ παίρνοντας τὸ μολύ-
βι ἔγραψε ὅσα τοῦ ἔλεγε ὁ
Πρέντις.

Ὁ ὑπογεγραμμένος Ντὶκ
Σίμωνα παρουσία τοῦ Πέ-
τερ Χάσλετ καὶ τοῦ ταγμα-
τάρχου Ντᾶλ Πρέντις ὁμο-
λογῶ ἄνευ βίας.

Στέναξε καὶ κύτταξε ἐ-
ρωτηματικὰ τὸν ἀστυνόμο.

— Ναι, ναι, γράφε: ἄνευ
βίας...

Ὁ κακοῦργος στέναξε
καὶ πειθύνια συνέχισε:

«Ὁμολογῶ ἄνευ βίας ὅ-
τι...»

POTZER GORPEY

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ὅταν ἀγοράζετε τὰς γνω-
στάς Γερμανικὰς Βαφὰς Φο-
ρεμάτων «ARTI» προσέχετε
τὸ πακετίδιον ποῦ σὰς δι-
δουν ν' ἀναγράψῃ τὴν παγ-
κοσμίου φήμης Γερμανικὴ
μάρκα

ARTI

διότι οὕτω καὶ μόνον θὰ εἴ-
σθε βεβαία ὅτι ἀγοράσατε
γνήσιαν Γερμανικὴν βαφὴν
μάρκας «ARTI». Μόνον αἱ
βαφαὶ μάρκας «ARTI» εἶνε
γνήσιαι Γερμανικαὶ καὶ ἐρ-
χονται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερ-
μανίας ἐντὸς κλειστῶν πα-
κετιδίων. Ὅλαι αἱ ἄλλαι βα-
φαί, αἱ σήμερον διαφημιζό-
μεναι ὡς δὴθεν παγκοσμίου
φήμης καὶ μετ' ἐξοφῶνες
μάρκας, δὲν εἶνε ὅχι μόνον
Γερμανικαὶ βαφαί, ἀλλὰ οὐ-
δὲ καὶ εὐρωπαϊκαί.

Συνεπῶς προσέχετε, τὸ
πακετίδιον ποῦ σὰς διδουν
ν' ἀναγράψῃ τὴν γνωστὴν
μάρκαν «ARTI», ἄλλως νὰ
μὴ τὸ δέχεσθε.

(Ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀν-
τιπροσωπείας τῶν Γερ-
μανικῶν χρωματουργεί-
ων «ARTI».)

CREME MOUSON
«N° 1»

Ρωμαντικοί έρασται

ΕΚΕΙΝΟΣ ΕΙΧΕ ΚΑΡΔΙΑ...

(Συνέχεια εκ της 21ης σελίδος)

που καθόταν στην όδον Οικονόμου. Και το έλεγε:

—Δώσε μου, το περιστροφό σου και μερικές σφαίρες, να πάω να εξασκηθώ στη σκοποβολή, στο πεδίο του Αρεως.

Ο φίλος του δεν ύποψιάσθηκε τίποτε. Και το έδωσε το περιστροφό. Το πήρε ο Μίμης και πήγε στην σκοποβολή. Έρριξε όλες τις σφαίρες και άφησε μονάχα μία μέσα στο περιστροφό. Και έγυρισε στο σπίτι του φίλου του.

—Πώς έπηγε η σκοποβολή; τον ρώτησε εκείνος.

—Πολύ καλά. Μονάχα μία σφαίρα έπαθε άφλογιστία.

—Αυτό είναι συνηθισμένο, του απήντησε ο φίλος του.

—Έτράβηξα πολλές φορές μ' αυτή τη σφαίρα, αλλά δεν πήρε φωτιά, ξαναείπε ο Μίμης. Και τώρα μέσα στο περιστροφό την έχω. Θέλεις να ξανατραβήξω;

—Όχι, μην κάνης άστειά, του είπε ο φίλος.

—Μά τι; Φοβάσαι; Άφου σου λέω ότι η σφαίρα αυτή δεν παίρνει φωτιά. Κύτταξε να ιδής.

Και ο Μίμης έστρεψε, δήθεν στ' άστειά, το περιστροφό προς το μέρος της καρδιάς του. Έγέλασε, για να μη δώση ύποψία στο φίλο του. Ένα γέλιο τόσο θλιβερό, μέσα στο όποιον έκλαιγαν τα βάθη της ψυχής του!

—Μην κάνης άστειά, του ξανάπε ο φίλος του.

—Σώπα, αδερφέ!

Προσκαλούσε το θάνατο παίζοντας...

Και έτράβηξε την σκανδάλη. Ή σφαίρα, που δεν ήταν καθόλου χαλασμένη, του έτρυπωσε την καρδιά...

*

—Τυχαίο γεγονός, είπαν όλοι στην

αρχή...

—Αυτό θα πη να παίζουν τα παιδιά με τα όπλα, είπαν άλλοι.

Λάθος. Το παιδί αυτό δεν έπαιζε με κανένα όπλο. Ο έρως ήταν εκείνος, που έπαιζε τόσο σκληρά με την καρδιά του...

Αυτό το κατάλαβαν οι οικείοι του Μίμη άργότερα, όταν βρήκαν μέσα στα χαρτιά του ένα σημείωμα τσαλακωμένο, μισοξεσχισμένο, που ούτε ο ίδιος θα κατάλαβε, μέσα στην σκοτοδίνη της άπελπισίας του, τότε το έγραψε. Νά, τι έλεγε το σημείωμα εκείνο, όπως το άντέγραψαν οι έφημερίδες της έποχής:

«Φεύγω, αγαπημένη μου Εύανθια, για να σε αγαπώ από μακριά. από

πολύ μακριά, για να μη σε πειράζει ή αγάπη μου. Θα παρακαλέσω το Θεό, να μ' αφήνει να σου φέρνω κάθε πρωί τα γλυκύτερα όνειρα από εκεί επάνω, δροσερά τριαντάφυλλα του Παραδείσου. Θα τ' αφήνω στο μαξιλάρι σου, θα σε βλέπω για μια μονάχα στιγμή να χαμογελάς μέσα στον γλυκό, πρωινό σου ύπνο, και θα φεύγω ευτυχισμένος....»

Έτσι τελείωσε ο παληός εκείνος έρωας. «Ω, μη λυπάσθε, δεσποινίς, εσείς που είχατε την ύπομονή να διαβάσετε αυτή τη μικρή διήγησι. Είναι κι αυτή μία από τις τόσες πονεμένες ιστορίες της ζωής. Άλλοίμονο αν έθρηνούσαμε για όλες! Καλύτερα να τραγουδήσωμε με όσο μπορούμε ευθυμότερο τόνο το άπλο, λαϊκό, γερμανικό τραγουδάκι:

Ή εκείνος είχε καρδιά και την αγαπούσε, Ή εκείνη δεν είχε καρδιά και δεν τον αγαπούσε...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ

Μεγάλες και πυκνές, είναι το μυστικό που κάνει τα μάτια όμορφα κι έλκυστικά. Όλες οι βεντέτες του κινηματογράφου που μας νοθεύουν έχουνε βλεφαρίδες μεγάλες και πυκνές (αληθινές ή ψεύτικες). Βλεφαρίδες αληθινές. μεγάλες και πυκνές, είν' εύκολο να αποκτήσει όποις το θελήσει. Μέθοδος νέα, άπλή και έντελώς άποτελεσματική. Άκαδημία Καλλονής Μ^{ης} ΚΕΤΤΥ—Άθήναι — Έρμού 35 — Τηλ. 22-0-88.

CREME MOUSON

« Η ΦΙΑΝ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ »

Κυρίες μου, ο μόνος οίκος κομμώσεων έν Ελλάδα, ο όποιος λανσάρει την μόδαν των γυναικείων κομμώσεων, είναι ο Οίκος ΧΑΜΑΡΑΚΗ. Πανεπιστημίου 71, ο ειδικώτερος εις την Ondulation-Permanant. Περμανάντ δροχ. 150.

Ονειροπλάτ

